

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

จักรวาล
อัสติง
BE
2
剧本

กิ่งหลิวหวนยี่จื่อ 藤萝为枝 เจียน
เม่นน้อย แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

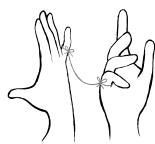
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ลิขสิทธิ์ © JAMSAL © 2018
© Distributed by JAMSAL - NOT FOR SALE

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะ 'จันทรอัสดง' เล่ม 1 ที่นักอ่านทุกท่านอ่านจบกันไป สนุกน่าติดตามสมการรอคอยกันหรือไม่ ตัวละครในเรื่องนี้มีเสน่ห์จริงๆ นะคะ ไม่ว่าจะป็นมารปีศาจ เทพเซียน หรือมนุษย์ธรรมดาที่มีสิ่งที่ทำให้เราสนใจในความเป็นมาของแต่ละคนอยู่ สำหรับเล่ม 1 ตัวละครที่น่าสนใจจนยืนหนึ่งในเล่มเลยคงจะเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจาก 'ถานไถ่จิ้น' พระเอกของเราซึ่งไม่มีความเป็นคนดีให้เราได้เห็นลักษณะเสียๆ ทำเอาในช่วงแรกยังหวั่นใจแทนนางเอกว่าจะรักคนที่เลวร้ายแบบนี้ได้จริงๆ หรือ ทว่าพออ่านไปจนจบเล่ม 1 ก็รู้แล้วว่าเขาทั้งสองต่างมีบางอย่างที่ไม่ธรรมดา มีความแตกต่างกันมากจนสามารถนำความต่างนั้นมารวมกันแล้วทำให้เรื่องนี้สมบูรณได้

ซึ่งใน 'จันทรอัสดง' เล่ม 2 นี้เองที่นักอ่านทุกท่านจะได้เห็นมุมมองของทั้งสองอย่างชัดเจนมากขึ้น เราจะไม่สงสัยในความดีเลวของตัวละครอีกแล้ว แต่จะพุ่งเป้าไปที่ปมต่างๆ ซึ่งมีมากมายเหลือเกินแทน มีเพียงแค่เรื่องเซียนมาหาหนทางปราบมารเช่นนี้จะมีคำว่า 'รัก' เข้ามาเกี่ยวข้องได้อย่างไร แต่เป็นเพราะเหตุใดถานไถ่จิ้นจึงยังเก็บ 'เย้ยซีอู่' เอาไว้ข้างกายอย่างนั้น ทั้งๆ ที่เกลียดชังนางหนักหนา และหลิ่วซู่จะใช้วิถีใดกำจัดเขาให้สิ้นซากได้อย่างแท้จริง ที่สำคัญอีกอย่างคือในเล่มนี้จะมีช่วงเวลาที่พักพวกเขาต้องเข้าไปในห้วงฝันด้วยกัน ทว่าอยู่ในนั้นเนิ่นนานกว่าตอนเล่ม 1 มาก และเรื่องราวก็แสนจะซาบซึ้งกินใจเสียเหลือเกิน ส่วนว่าความซาบซึ้งกินใจนี้จะกินใจพญามารได้หรือไม่ ติดตามได้ในหน้าต่อไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เสียงฝีเท้าดังขึ้นยามราตรี มีคนเปิดประตูห้องซังและประคองนางขึ้นมา
ชุดคลุมสีนิลของเขาเจือไอเย็นของค้ำคืนในฤดูหนาวและสายฝน
หลิวชูชุตตัวอยู่ในอ้อมอกเขาโดยไม่รู้ตัว ร่างกายสั่นสะท้าน

เขาโอบกอดนางแน่น “ช้าเร็วเราจะต้องฆ่าเจ้าแน่!”

นางไม่มีท่าที่ตอบสนองใดๆ

ถ่านไถ้จิ้นบีบใต้คางนาง ก่อนที่เขาคจะตีมน้ำอุ่นเข้าไปอีกหนึ่ง
ประกบริมฝีปากนางและป้อนน้ำให้

หญิงสาวกลืนน้ำลงไปโดยสัญชาตญาณ น้ำอุ่นไหลลงไปตาม
ลำคอขาวกระจ่างดงามของนาง

เขามละออกจากริมฝีปากนาง เผยสีหน้าเยาะหยันจางๆ พอเยาะหยัน
เสร็จแล้วก็ยังคงป้อนน้ำด้วยวิธีการเดิมอีกหลายอีก

ในที่สุดริมฝีปากแห่งผากของหญิงสาวก็ดูดีขึ้นเล็กน้อย

รอยฟกช้ำบนหน้าถ่านไถ้จิ้นยังไม่จางไป เขาชุกโอบหน้ากับชอกคองนาง
เนิ่นนานที่ไม่มีได้เอ่ยอะไร

แนะนำตัวละคร

* หลี่ชูชู

บุตรธิดาของเจ้าสำนักเขียนอันดับหนึ่ง เดิมทีเป็นบุคคลฐานะสูงส่งผู้หนึ่ง รับภารกิจให้มาหยุดยั้งต้นตอของยุคสมัยที่มาร้ายครองโลก โดยเข้ามาอยู่ในร่างของเยี่ยซีอู่

* ถานไถ่จิ้น

บุรุษที่เยี่ยซีอู่แต่งให้เป็นเป้าหมายในภารกิจของหลี่ชูชู ภายนอกดูอ่อนแอไร้พิษภัย แต่ความจริงเป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง ในอนาคตคือจอมมารที่เข่นฆ่าคนเป็นเปื้อน

* เยี่ยปิงฉาง

พี่สาวคนโตของเยี่ยซีอู่ที่เกิดจากอนุ แต่งเป็นชายารองให้องค์ชายหกเซียวหลิน ได้รับความรักใคร่จากเขาเต็มเปี่ยม จนนางกลัวว่าจะสูญเสียเขาไป

* เซียวหลิน

เซียวอินอ่องหรือองค์ชายหก ชมชอบและรักใคร่เยี่ยปิงฉางเพียงผู้เดียวเสมอมา เก่งกาจทั้งบุนและบู๊ เป็นตัวเลือกที่ดีเยี่ยมสำหรับตำแหน่งฮ่องเต้องค์ต่อไป

* ผังอู่จื่อ

บัณฑิตจ้วงหยวนรองเสนาบดีกรมพิธีการคนปัจจุบัน ชมชอบเยี่ยปิงฉาง เป็นขุนนางของราชสำนักที่ดีมากที่สุดผู้หนึ่ง

33

ก่อนออกจากห้องหลීซู่ซู่ขบคิดดูแล้ว ยังคงรู้สึกไม่มั่นใจ จึงหยิบยันต์เหลืองออกมา นางจ๋องยันต์เหลืองครู่หนึ่ง ตัววิปริตน้อยนิดยแปลกประหลาด ทั้งยังซีระแวง นางมีอาจประมาทศัตรู

ยันต์เคลื่อนย้ายเป็นไม้ตายของนาง ต้องเก็บรักษาไว้ให้ดี หลีซู่ซู่เสียเวลาอยู่ในห้องเนิ่นนาน พอเดินออกไปก็ถูกคนขวางไว้ สาวใช้เอ่ยเสียงเย็น "แม่นางหยุดก่อน โปรดให้พวกข้าตรวจสอบด้วย"

นางไม่มีทีท่าว่าจะขออนุญาตจากหลีซู่ซู่ หลีซู่ซู่สกัดข้อมือนางไว้ "ถ่านไถจี้ไนให้เจ้ามาตรวจสอบหรือ"

สาวใช้ตอบด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์ "องค์ชายบอกว่าแม่นางมากด้วยอุบาย ให้ลับเขี้ยวเล็บเสียก่อนค่อยส่งตัวไป" นางตรวจดูละเอียดดิบ ก็ค้นเจอผงยาห่อหนึ่งจากเอวของหลีซู่ซู่

สาวใช้สุดตมและเหลือบมองหลีชูชูอย่างประหลาดใจพลางเอ่ยว่า
"เครื่องหอมมอมเมาของเผ่าข้า"

หลีชูชูฉีกยิ้มประดักประเดิดให้นาง

มือของสาวใช้เลื่อนลงไปอีก คั่นเจอของเบ็ดเตล็ดยิบย่อยจำนวนหนึ่ง
สุดท้ายแม้แต่เส้นผมของหลีชูชูยังไม่ละเว้น ดึงปิ่นปักผมของหลีชูชูออก
"พวกนี้ล้วนเป็นของมีคม แม่นางไปร้ายำ ผูกผมด้วยแถบผ้าไหมก็เพียงพอ"
ว่าพลางกั๊กมือ จากนั้นสาวใช้ก็คนนำแถบผ้าไหมสีขาวมาผูกผมให้หลีชูชู
อย่างเรียบง่าย

ครันเห็นโกวอวีที่กลายเป็นกำไลข้อมือบนมือของหลีชูชู สาวใช้ก็
ทำท่าจะถอดมันออก

แต่การกลายรูปของโกวอวีพอดีกับข้อมือหลีชูชูเสียจนไม่มีช่องว่าง
หลีชูชูเอ่ยว่า "นี่เป็นของที่ข้าสวมใส่ตั้งแต่เด็ก ถอดไม่ออกหรือ
เจ้าคงไม่ถึงขั้นตัดมือข้ากระมัง ไม่มีมือแล้วจะร้ายำได้อย่างไร"

สาวใช้พยายามอยู่ครู่หนึ่ง พบว่าเป็นดังที่หลีชูชูว่าจริงๆ ทั้งยังเห็น
กำไลเรียบลื่นแวววาว น่าจะไม่มีกิลไกใดๆ ซ่อนอยู่ จึงได้แต่ล้มเลิก
ความพยายาม

หลีชูชูกุมข้อมือตนเองที่ถูกทารุณจนเจ็บระบม อุดพุดขึ้นไม่ได้ "ถ้า
องค์ชายของพวกเจ้ากลัวตายถึงเพียงนี้ ก็ไม่ควรปล่อยข้าออกมา"

สาวใช้หาได้สะทกสะท้านกับคำพูดของนางไม่ "ท่านตามข้ามาที่
เรือนหน้า"

หลีชูชูหอบแขนเสื้อน้ำสีขาวของตนเอง เดินตามนางไป

จังหวะที่สาวใช้ไม่ทันสังเกต หลีชูชูคว้ามือไปกลางอากาศบริเวณ
ข้างเอวของสาวใช้ กระดาษยันต์แผ่นหนึ่งไหลเข้าไปในแขนเสื้อของหลีชูชู

อย่างเงียบเชียบ

หลี่ซู่ซู่โค้งมุมปาก ซ่อนกระดาศยันตีให้ดี

สมัยก่อนตอนบิดาเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วหล้า เคยเห็นการเล่นกลใน
โลกมนุษย์ วันเวลาในภูเขานั้นน่าเบื่อ เขาจึงนำของแปลกใหม่เหล่านี้
มาหลอกล่อหลี่ซู่ซู่

หลี่ซู่ซู่เห็นแล้วรู้สึกสนุกสนานยิ่ง มนุษย์ทั่วไปเฉลี่ยฉลาด แม้ไม่มี
พลังวิเศษ แต่กลับมีหัวสมองที่เปี่ยมด้วยปัญญา

ไม่ว่าอย่างไรสาวใช้ก็คิดไม่ถึงว่าจังหวะที่หลี่ซู่ซู่ตั้งใจขัดขวางนาง
ได้ซ่อนของไว้ที่ตัวของนางแล้ว

ตอนใกล้ถึงลานเรือนด้านหน้า สาวใช้ถามหลี่ซู่ซู่ว่า "ท่านต้องการ
บทเพลงเช่นไร"

หลี่ซู่ซู่ตอบอย่างไม่ใส่ใจ "เช่นไรก็ได้"

สาวใช้มุ่นคิ้วพลางคิดในใจว่า *คนผู้นี้ช่างอวดดีจริงๆ ไม่ว่าท่วงทำนอง
เช่นไร นางก็ล้วนรำยำตามจังหวะได้เช่นนั้นหรือ*

เมื่อมาถึงลานเรือน สาวใช้เอ่ยขึ้น "องค์ชาย คนมาถึงแล้วเจ้าค่ะ"

หยางจิ้งนสุราให้ถานไถ่จิ้น เขาเป็นคนเจ้าเล่ห์ผู้หนึ่ง ย่อมดูออกว่า
ถานไถ่จิ้นชอบฟังเขาเล่าเรื่องพิชชนอนกู่ของเผ่าอี่เยวี่ย จึงเลือกเรื่องพวกนี้
มาเล่าให้ถานไถ่จิ้นฟัง

หยางจิ้งรู้ดีว่าถานไถ่จิ้นจะพักอยู่ที่ชายแดนไม่นาน จัดการเรื่องราว
เรียบร้อยก็จะเดินทางกลับแคว้นโจว

ข้างนอกเริ่มทำสงครามแล้ว ถานไถ่จิ้นเปี่ยมด้วยความทะเยอทะยาน
จะต้องชิงเอาได้หล้านี้มาเป็นของตนอย่างแน่นอน

หยางจี้ประจบเขาไว้ย่อมเป็นประโยชน์กับตน หากถนอไถ่จั้นชนะ
เขาย่อมเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ หากพ่ายแพ้ เผ่าอี่เยวี่ก็สามารถซ่อนตัว
หาทางหนีที่ไล่อื่น

เผ่าอี่เยวี่เดิมเชี่ยวชาญการหลบซ่อนอยู่แล้ว หลายปีมานี้ยุคสมัย
ผลัดเปลี่ยน ขุนเขาดาราเกิดการเปลี่ยนแปลง มีเพียงเผ่าอี่เยวี่ที่ยังดำรงอยู่
สืบมาอย่างดีจวบจน

รจนถนอไถ่จั้นนำกองทัพจากไป หยางจี้ก็จะเปลี่ยนตนเอง
กลายเป็นพ่อค้ามั่งคั่งที่เจ้าเล่ห์เพทุบายผู้หนึ่ง

ถนอไถ่จั้นหนีบจอกสุราขึ้นมา ได้ยินเสียงสาวใช้รายงาน เขาก็หัน
ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะมองปากประตู

หยางจี้มองไปที่ประตูเช่นกัน

รูปโฉมและท่วงท่าของนางรำเผ่าอี่เยวี่ล้วนเป็นเลิศ ไฉนองค์ชาย
ต้องยื่นกรานให้เซलयผู้หนึ่งมาร่ำรำไห่ดูด้วย

ไม่นานหยางจี้ก็ได้เห็น 'เซलय' ผู้นั้น

เด็กสาวซึ่งสวมชุดนางรำสีขาวของเผ่าอี่เยวี่ผู้นี้ ไม่รู้ใครเป็นคน
หาเสื้อผ้าให้นาง มันออกจะใหญ่ไปสักหน่อย สายคาดเอวขับแน่นช่วงเอว
แบบบางของนาง คอเสื้อค่อนข้างหลวม

เทียบกับนางรำที่โตเป็นหญิงสาวเต็มตัว รูปร่างเข้ายวนกระซาก
วิญญานเหล่านั้น นี่ก็คือแม่นางน้อยที่ไม่ประสีประสาผู้หนึ่ง

แถบผ้าไหมสีขาวที่งัดตัวอยู่ด้านหลังศีรษะนาง ประดับด้วยไข่มุก
เรียบง่ายเพียงไม่กี่เม็ด

ความรู้สึกแรกของหยางจี้คือเด็กสาวผู้นี้สะอาดมาก สะอาดจน
ให้ความรู้สึกเย็นชาบริสุทธิ์หลายส่วน

หยางจี้ดูไม่ออกว่าหลี่ชู่ชู่มีความพิเศษตรงที่ใด หากจะพูดถึงคนงามรูปโฉมของถานไถ่จิ้นเองจัดว่าอยู่ในอันดับต้นๆ กล่าวได้ว่าเห็นแล้วชวนตะลึง ส่วนเด็กสาวตรงหน้าแม้ใบหน้าจะไม่เลว ผิวพรรณก็ขาวผ่องกว่าคนทั่วไป กระนั้นถึงอย่างไรก็มีใช้รูปโฉมที่งามเฉิดฉายถึงเพียงนั้น

ทว่าหยางจี้สังเกตเห็นว่าพอนางเดินเข้ามา ร่างกายของถานไถ่จิ้นก็พลันเครียดเกร็งขึ้นเล็กน้อย ลูกตาดำขลับจ้องนางไม่กะพริบ นิ้วมือขององค์ชายกำหมัดตันริมฝีปากไว้โดยไม่รู้ตัวขณะจับจ้องหญิงสาว

นี่เป็นการกระทำที่แสดงถึงความรังเกียจและเหยียดหยัน ทว่าหยางจี้กลับมองเห็นความคาดหวังอยู่หลายส่วน

เพราะท่าทีของเขา หยางจี้จึงตั้งตารออย่างห้ามไม่อยู่พลางคิดในใจหรือเด็กสาวผู้นี้จะร้ายรำไรรำได้ดีเป็นพิเศษ

นอกจากพวกเขา บ่าวรับใช้หลายคนก็ปรนนิบัติอยู่ในเรือนต่างพิจารณาหลี่ชู่ชู่อย่างเงี่ยบๆ เช่นกัน ทุกคนต่างคาดหวังว่าเด็กสาวจะแสดง 'การร้ายรำไรรำที่ชวนตะลึง'

หลี่ชู่ชู่เดินเข้ามา เกือบสะดุดแขนเสื้อน้ำยาวเพื่อขยของตนเองจนหกล้มหน้าคะมำ

เนื่องจากร้ายรำไรรำไม่เป็น นางจึงฝืนบั้นหน้าขริม วางท่าสูงศักดิ์เย็นชาดวงตาประสานกับถานไถ่จิ้นที่กำลังใช้หลังมือตันริมฝีปาก

สี่ตาสบประสาน ถานไถ่จิ้นจ้องนางเขม็ง ขึ้นนางรำด้านข้างพลางเอ่ยว่า "หากร้ายรำไรรำไรรำได้ดีเท่าพวกนาง ลากตัวออกไปประหาร"

"อะลุ่มอล่วยไม่ได้เลยหรือ" หลี่ชู่ชู่ถามเขา

ถานไถ่จิ้นกระดกริมฝีปาก "คนที่ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง ไม่มีสิทธิ์ที่จะอยู่ต่อไป"

หลี่ซู่ซู่รู้สึกว่าใบหน้าเขาแทบจะแสบะยี้มออกมาอยู่แล้ว จงใจเอานางไปเปรียบกับนางรำ เจตนาในใจของเขาชัดแจ้งยิ่ง ดีมาก เช่นนั้นนางก็จะไม่เกรงใจแล้ว

นักดนตรีเริ่มบรรเลงเพลง เป็นบทเพลงท่วงทำนองรื่นเรริงบทหนึ่งสมัยที่อยู่บรรพตเขียนหลี่ซู่ซู่เคยฟังคนตีตีพิณเป็นครั้งคราว พอมีความรู้เรื่องท่วงทำนองและดนตรีอยู่บ้าง นางอาศัยความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมสะบัดแขนเสื้อน้ำออก

ถ่านไถ่เงินเอนกายพิงเก้าอี้ ใช้แววดาเยาะหยันมองนางรำอย่างอ่อนน้อมอย่างบริสุทธิจันทราอัสถงให้คนตอลาย

ในช่วงเวลาสั้นๆ กลับไม่มีใครดูออกว่านางรำรำไม่เป็น นวดเล็กของหยางจี้ซำขยับไปมา รู้สึกว่าท่ารำรำนี้แปลกใหม่ทีเดียว ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

หลี่ซู่ซู่ขบคิดในใจว่า การรำรำคงไม่ต่างจากการรำกระบี่มากนัก กระมัง

ปลายเท้าของนางสะกิดเบาๆ หมุนตัวอย่างนุ่มนวลไปตามจังหวะ และค่อยๆ เข้าไถ่ถ่านไถ่เงินอย่างแนบเนียน

ไม่นาน ใบหน้าของหยางจี้ก็ฉายแววสนเท่ห์ ไฉนจึงรู้สึกแบบนี้ ไม่เหมือนการรำรำ กลับเหมือนการก่อกวนมากกว่า

แต่ในเมื่อถ่านไถ่เงินไม่เอื่อยอะไร เขาย่อมจะไม่สงสัย
หยางจี้เหลือบมององค์ชายแวบหนึ่ง องค์ชายยังคงจ้องมองเด็กสาว
ผู้นั้น

ชายกระโปรงชุดนางรำของหลี่ซู่ซู่หมุนตัวประหนึ่งบุปผาที่บานสะพรั่ง

ดอกหนึ่ง นางแบ่งสมาธิไปขบคิดในใจ ประเดี๋ยวจะใช้แขนเสื้อน้ำเกี้ยว
กาสุราที่อุ้มนอนโตะ สาดใส่หน้าคนวิปริตผู้นี้

กระนั้นคนค่านวณก็มีผู้ฟาลิซิด ตอนที่นางจะเกี้ยวกาสุราขึ้นมา
กลับตระหนกกว่าแม่แล้ว การร่ำรำกับการฝึกบำเพ็ญเป็นคนละเรื่องกัน
โดยสิ้นเชิง นางหมุนตัวตั้งไม่รู้กี่รอบ ทั้งยังเป็นไข เวลาหยุดจึงรู้สึก
หัวสมองวิงเวียน แยกแยะทิศทางไม่ออก แขนเสื้อนางวาดผ่านกาสุรา
ยังเกี่ยวไม่ขึ้น คนกลับยืนไม่มั่นคงและหงายล้มไปข้างหลัง

หยางจี้เห็นนางโผล่เข้ามา คิดว่านางจะลอบทำร้ายองค์ชายจึงรีบร้อง
ว่า "องค์ชายระวัง!"

มิเพียงหยางจี้ แม้แต่รอยยิ้มหยันตรงมุมปากถานไถ่จิ้นยังแข็งค้าง
เขามองผ้าโปร่งสีขาวยืดงอหน้าพลิวไหว พวงแก้มของเด็กสาวแดงชาน
นางโซซัดโซเซอ่อนแรงเหมือนจะล้มลง

ภายใต้สายตาดันตระหนกของหยางจี้ รูม่านตาของถานไถ่จิ้น
หดลงเล็กน้อย ไม่ได้ยินว่าหยางจี้พูดอะไร

ในใจเขาเหลือความคิดเพียงอย่างเดียวว่านางเป็นอะไรไป การกระทำ
แทบไม่ผ่านการกลั่นกรอง คิ้วแขนเสื้อน้ำของนางและรับตัวเด็กสาวไว้
สุดท้ายนางล้มลงในอ้อมกอดเขา

สองคนก้มไปด้วยกัน แถบผ้าไหมบนเส้นผมของเด็กสาวพันนิ้วมือเขา
กลิ่นหอมจากเรือนร่างนางกัดกร่อนอากาศรอบด้านโดยที่เขาไม่ทันตั้งตัว

ชายกระโปรงสีขาวยองช้อนทับกับเสื้อคลุมสีดำของเขา เด็กสาว
เหมือนผีเสื้อตัวหนึ่งที่แยกแยะทิศทางไม่ถูก ทั้งตัวลงในอ้อมกอดเขาอย่าง
มีนง

หยางจี้ตะลึงพรึงเพริด คำว่า 'คู้่มักันองค์ชาย' ติดอยู่ในลำคอ

ถ่านไถ้จิ้นถูกหลิชูชูกระโจนใส่จนล้มนลงบนพื้น ยามสบประสานกับสายตาดูตื่นตกใจของนาง เขามองใบหน้าของนางที่ประชิดเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้าว่างเปล่า

หลิชูชูก็ไม่คิดว่าจะเป็นเช่นนี้ นางชบอยอยู่บนตัวเขา เด็กหนุ่มไต้ร่างผมหอมปากแดง ใบหน้าขาวซีดดูอันตราย ทว่าดวงตากลับฉายแววเหม่อลอยหลายส่วน

ก่อนที่เขาจะดึงสติกลับมา หลิชูชูฉีกยิ้มให้เขา "ขออภัย"

ในเมื่อเจ้ารณหาที่เอง ข้าก็ไม่เกรงใจแล้ว

นางใช้แขนเสื้อน้ำรดคอถ่านไถ้จิ้น ดังคาด สีหน้าเลื่อนลอยบนใบหน้าเขาหายวับไปในพริบตา และเปลี่ยนเป็นโกรธจัด

หลิชูชูรดแขนเสื้อน้ำแน่น นางลงมืออย่างมั่นคง แม่นยำ เจียบขาด รัดจนใบหน้าขาวซีดของเขาซีบสีแดงเรื่อประหนึ่งสีดอกท้อ

ถ่านไถ้จิ้นหางตาเจือสีแดงงดงาม แววดากลับเหมือนมีเกล็ดน้ำแข็ง สีหน้ามีอาจอธิบายได้ด้วยคำว่า 'โกรธเกรี้ยว' เสียแล้ว หลิชูชูรู้สึกลัวว่าหากปล่อยเขาตอนนี้ เขาจะต้องชกกระบี่ด้านข้างออกมาและสับนางเป็นพันเป็นหมื่นชิ้นแน่นอน

หลิชูชูฉีกยิ้มให้เขา เอ๋อเสียงดังกังวาน "คนเนรคุณ ใครให้เจ้าหลอกใช้ข้า!"

ถ่านไถ้จิ้นสีหน้าเหี้ยมเกรียม ไม่ปริปากพูดสักคำ เพียงกำข้อมือของนางแน่น ถึงอย่างไรก็มีอาจให้นางรดคอเขาจนตายจริงๆ

ความเปลี่ยนแปลงนี้เหนือความคาดหมายของทุกคน หยางจี้รีบพูดขึ้น "นางปีศาจ ปล่อยองค์ชายเดี๋ยวนี้นะ!"

หลิชูชูพาถ่านไถ้จิ้นลุกขึ้นยืน นางรู้ว่าตัวประกันของตนเป็นคนบ้า

ที่ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น จึงวัดแขนเสื้อน้ำจมนแน่น จงใจไม่让他าปรึกษาพูด
 หลีซู่ซู่พูดกับหยางจี้ "เจ้าน่ะสิปีศาจ ปีศาจจิ้งจอกเจ็ดหางนาง
 ถูกพวกเจ้าขังไว้ที่ใด ถ้าไม่บอกข้าจะฆ่าเขาเสีย"

หยางจี้ชำเลืองมองถานไถจิ้นแวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายถูกรัดคอจน
 พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว จึงรู้ว่าหลีซู่ซู่เอาจริง

หยางจี้รีบเอ่ย "พาปีศาจจิ้งจอกมา"

ไม่นานก็มีคนหิ้วกรงเหล็กนิลใบหนึ่งมา ข้างในมีจิ้งจอกสี่เหลี่ยม
 ตัวหนึ่งขดตัวอยู่

หลีซู่ซู่ถามมัน "เหวร้างอยู่ที่ใด"

อันที่จริงนางไม่ได้ตั้งความหวังไว้มากนัก ถึงอย่างไรปีศาจจิ้งจอก
 ก็มีความแค้นกับตนเหมือนกัน แต่มีเพียงปีศาจระดับสูงเท่านั้นที่รู้ทางไป
 เหวร้าง ทุกครั้งที่เจอปีศาจระดับสูง ยังไม่ทันเอ่ยปากถามก็สู้กันเสียก่อน
 หลีซู่ซู่ไม่ยากไปหาปีศาจตนอื่นอีกแล้ว

บนตัวปีศาจจิ้งจอกมีกลิ่นอายแห่งความตายเข้มข้น

เมื่อได้ยินคำว่า 'เหวร้าง' สองคำ ปลายหูของปีศาจจิ้งจอกขยับ
 เล็กน้อย ยกหัวขึ้น ในบรรดาปีศาจทั้งหมด ปีศาจจิ้งจอกน่าจะมีปัญญา
 สูงสุด นางมองหลีซู่ซู่ จากนั้นเหลือบมองถานไถจิ้น จู่ๆ ก็เอ่ยปาก
 เสียงแหบแห้ง "เจ้าพาข้าไปด้วย ข้าจะพาเจ้าไปเหวร้าง"

หลีซู่ซู่ลังเล แม่นางจะอยากไปเหวร้าง แต่ปีศาจจิ้งจอกฆ่าคน
 มากมายเพียงนั้น นางมิอาจหาหรือกับเสื้อเพื่อถลกหนัง* ปล่อยปีศาจจิ้งจอก
 ไป

ปีศาจจิ้งจอกเหมือนรู้นางคิดอะไรอยู่จึงเอ่ยขึ้น "ข้าไม่หนีหรอก

* หรือกับเสื้อเพื่อถลกหนัง เปรียบเปรยถึงการหารือกับคนอื่นโดยผลประโยชน์ขัดแย้งกัน หรือเจรจากับ
 คนชั่วเพื่อให้อีกฝ่ายยอมสละผลประโยชน์ซึ่งไม่มีทางประสบความสำเร็จ

บัดนี้ข้าคิดเพียงอยากตายเท่านั้น เจ้าสามารถพาข้าไปด้วย จากนั้นค่อยฆ่าข้า" อยู่ในมือถานไถจิ้น แม้กระทั่งร้องขอความตายนางยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

หลี่ชู่ทูลว่าตอบ "ได้"

นางจับถานไถจิ้นเป็นตัวประกันและสั่งให้คนเปิดกรง

หยางจี้แทบไม่กล้ามองสีหน้าขององค์ชาย เขาน่ากลัวเกินไปแล้วแต่ยามนี้ถานไถจิ้นอยู่ในมือของหลี่ชู่ทูล นางพูดอะไร พวกเขาได้แต่ต้องทำตามนั้น

ทั่วทั้งตัวปีศาจจิ้งจอกมีแต่เลือด ค่อยๆ เดินมาข้างกายหลี่ชู่ทูล

หลี่ชู่ทูลถามอีกฝ่ายว่า "เจ้าสามารถปกปิดไอปีศาจบนร่างตนเองได้หรือไม่"

ปีศาจจิ้งจอกตอบ "ได้"

หลี่ชู่ทูลพยักหน้า "เจ้าจับข้าไว้"

ปีศาจจิ้งจอกกับชายกระโปรงหลี่ชู่ทูลไม่รู้นางถูกถานไถจิ้นป้อนอะไรให้กิน บัดนี้แม้กระทั่งจำแลงกายยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

หลี่ชู่ทูลปล่อยถานไถจิ้นโดยผลักเขาไปหาหยางจี้

จับปล้นเด็กหนุ่มหันกลับมาจับอาภรณ์นางไว้แน่น

หลี่ชู่ทูลเหลือบตาขึ้น เห็นหางตาแดงเรื่อของเขา ยังมีแววตาเคียดแค้น คอเขาถูกนางรัดจนบาดเจ็บ เปล่งเสียงไม่ออกแม้แต่คำเดียว

หลี่ชู่ทูลโค้งดวงตา ขยับริมฝีปากว่า "ลาก่อน" *ตัววิปริตน้อย ใครจะอยากอยู่เล่นกับเจ้า*

ยันต์เคลื่อนย้ายทำงาน หลี่ชู่ทูลหิ้วตัวปีศาจจิ้งจอกขึ้นมาและหายลับไปในแสงสีขาว ส่วนถานไถจิ้นที่คิดว่าแขนเสื้อของนางแน่นกลับดึงผ้าโป่งบาง

ออกมาได้เพียงชั้นหนึ่ง ได้แต่มองคิ้วตาโค้งลงของนางหายลับไปต่อหน้าต่อตาตนเอง

เขาถูกตีตออกจากชายอาคม สาวใช้รอบด้านเห็นสีหน้าถ่มถึงทิ้งของเขา ต่างพากันคุกเข่าลงบนพื้น

หยางจี้ป็นหน้าแก้เดินเข้าไปหา ยิ้มกระอักกระอ่วนเอ่ย "องค์ชายไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว"

ถานไถจิ้นถีบเขาอย่างแรง

คนโง่! ถึงขั้นปล่อยให้นางหนีไป ปล่อยตัวนางไปได้อย่างไร!

เขาชักกระบี่ออกมา ฟันไปที่หยางจี้ทันที

ท่าทางคลุ้มคลั่งเช่นนี้ หยางจี้เคยเห็นเสียที่ใด เขารีบคุกเข่าลง "องค์ชายโปรดไว้ชีวิตข้า! ไว้ชีวิตข้าด้วย"

องค์ชายเยื้องในชุดดำผู้หนึ่งก้าวออกมา กุมกำปั้นคุกเข่าลงตรงหน้าถานไถจิ้น

ถานไถจิ้นปรับลมหายใจให้สงบ ดิ่งสติกลับมาได้และโยนกระบี่ฟกทิ้ง

เขากระตุกยิ้มเป็นมิตรพลงกล่าวขอภัยออกมา ก่อนจะประคองหยางจี้ลุกขึ้น

หยางจี้สงของข้านเทา มองใบหน้าแยมยิ้มไร้พิษสงที่เจือแววขอภัยของถานไถจิ้น เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่ที่ตนคิดไปเองก่อนหน้าว่าเผ่าอี่เยวี่จะสามารถถอนตัวอย่างปลอดภัยได้ ซ่างเป็นความคิดที่ไร้เดียงสาเพียงใด

ถานไถจิ้นมองทิศทางที่หลี่ซู่ซู่หายตัวไปพร้อมใช้นิ้วมือลูบรอยรัดบนลำคอ

ชีวิตนี้อย่าให้ข้าพบเจอนางอีกเป็นอันขาด หาไม่แล้วละก็!

หมันต์ผันผ่าน คิมหันต์มาเยือน ไม่นานผืนแผ่นดินใหญ่ของดินแดน
ภาคกลางก็เข้าสู่ฤดูร้อน

แดนเหนือสุดกลับยังมีภูเขาน้ำแข็งเรียงราย

เด็กสาวในชุดสีม่วงผู้หนึ่งห่อตัวด้วยชุดคลุมกันลม อุ้มจิ้งจอกไว้ใน
อ้อมอก กำลังมองลงไปจากกลางอากาศ

นกฮูกหิมะสยายปีกและบินร่อนลง มันสะบัดๆ ขน ก่อนจะให้ลึซุซุ
กับปีศาจจิ้งจอกลงไปบนพื้น

ลึซุซุลูบหัวมัน "ขอบใจเจ้ามาก"

นกฮูกหิมะดูโถมโถมนาง หดกายเล็กกลงและโฉบบินสู่เวหา

ลึซุซุมองมันบินจากไปไกล นางเองก็คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าวันนั้น
หลังจากหนีมาแล้วจะพบนกฮูกหิมะตัวนี้ นางจดจำมันได้ มันเป็นหนึ่งใน
ตัวโง่งมที่ถูกวัดเทพและปีศาจต้นท้อดึงดูดมา

ก่อนหน้านี้นางปล่อยมันไป ทั้งยังป้อนน้ำยันตีให้มัน นกฮูกหิมะ
พบนางอีกครั้งจึงมาส่งนางยังที่หมาย

ยามนี้เองเพียนหรานในอ้อมแขนเคยวาจาเหน็บแนมขึ้น "เจ้ามี
อัยยาศัยดีไม่เลวนี่"

ลึซุซุไม่สนใจอีกฝ่าย "ทางเข้าหอร้างอยู่ที่ใด"

"ไม่มีทางเข้า แต่เมื่อสิบปีก่อนปรากฏรอยแยก" มารปีศาจที่ถูกผนึกไว้
อย่างพวกมันก็หนีออกมาจากรอยแยกนี้

เพียนหรานพูด "ข้าจะบอกวิธีเข้าออกรอยแยกให้กับเจ้า จากนั้น
เจ้าสังหารข้าเถอะ"

ลึซุซุมองนางด้วยความรู้สึกซับซ้อน "เจ้า..."

ดวงตาเพียนหรานฉายแววเหยียดหยัน "เจียงเหราตายแล้ว ข้าจะ

ดูดพลังจากคนไปด้วยเหตุได้อีก สมัยที่เนิ่นชิงชีวยังอยู่ ท่านยายเคยบอก
ว่าไม่ว่าใครที่ก้าวสู่เส้นทางกระบี่เพี้ยนมาร ดูดพลังของผู้อื่น ข้าเร็ว
ย่อมต้องตายอยู่ใต้อสนีเคราะห์"

"ทั้งที่รู้ดีว่าเป็นเส้นทางที่มีอาจย้อนกลับ แต่เจ้ายังคงเลือกเดินไป
บนเส้นทางนี้ ต่อให้เจียงเหวกลายเป็นปีศาจอันป่า เจ้าก็ไม่อาจอยู่ร่วม
กับเขาได้"

เพียนหรรณไม่พูดจา นางยอมรู้ดีอยู่แล้ว แต่การรักคนผู้หนึ่ง ต่อให้
มีเวลาเพียงชั่วครู่ เกิดทิวาตายราตรี ก็ไม่นึกเสียใจภายหลัง

หลี่ซุซู่คิดถึงเยี่ยฉู่เฟิง "พี่รองของข้ายังรอเจ้าอยู่"

เพียนหรรณพูด "เขาม่าเจียงเหว ข้าเกลียดเขา"

นางก้มหัวลง หลี่ซุซู่มีอาจมองสีหน้าอารมณ์ใดๆ จากใบหน้าของ
จึงจอกตัวหนึ่งได้

หลี่ซุซู่ไม่รู้ว่าเพียนหรรณเคยรักพี่รองของนางบ้างหรือไม่ ทั้งไม่รู้ว่า
หากเยี่ยฉู่เฟิงรู้ว่าเพียนหรรณตายไปแล้ว เขาจะรู้สึกอย่างไร

เพียนหรรณมองไปยังภูเขามิอะ "แม่หนูน้อย เจ้าชักนำเพลิงนรกเป็น
หรือไม่"

หลี่ซุซู่ตั้งเลครุ่นหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า

เพียนหรรณพูดต่อ "เจ้าเข้าไปในเหวร้างแล้ว มอบเพลิงนรกให้ข้าเกิด
หากเจ้าได้พบเยี่ยฉู่เฟิงอีก บอกเขาแทนข้าที่ว่าข้าไม่เคยรักเขา เขาเองก็
ไม่เคยรักข้า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นเพียงเพราะเขาถูกอคติแสนหยาบของข้า
เท่านั้น"

หลี่ซุซู่จิ้งจันไป

เพียนหรรณกำลังโกหก แม้จะเป็นจิ้งจอกเก้าหาง ก็ทำได้เพียง

ล่อลวงจิตใจคน มีอาจทำให้คนบังเกิดความรู้สึก 'รัก' ได้

ความรักกับความใคร่ เดิมที่เป็นสองสิ่งที่แตกต่างกันอยู่แล้ว อาจม
เชื่อว่าทำได้ทุกอย่าง พี่รองรักเพื่อนทราน ทั้งใจทั้งเขลา ไม่สนใจไยดี
สิ่งใด รักเพื่อนทรานอย่างแท้จริง

หल्लीชูชูเข้าใจอะไรบางอย่าง นางลูบหัวเพื่อนทราน "ได้"

เพื่อนทรานหลังน้ำตาพลาบย้มพูด "เพลิ่งนรกแผดเผาสิ้น ข้ายอม
ไปหาเจียงเหราได้อย่างสะอาดบริสุทธิ์ เจ้าเอียงหูเข้ามา..."

จากคำบอกเล่าของเพื่อนทราน บริเวณเชิงเขาของภูเขาหิมะ
กลางอากาศจะมีรอยแยกสีดำเส้นหนึ่งเปิดออกซ้าๆ

เพื่อนทรานเดินไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับหल्लीชูชู ตรงนั้นมี
เพลิ่งนรกลูกใหม่อยู่กองหนึ่ง กระนั้นแค่กองเดียวก็เพียงพอ เพียงพอที่จะ
ทำให้เพื่อนทรานดวงจิตแตกซ่านวิญญานสูญสลาย

ตอนที่ 5

ทรรษาชื่นชว

34

รอนจนไม่เห็นเงาร่างของเพียนหรรณแล้ว หลีชูชูจึงก้าวเข้าไปใน
รอยแยก

ฟ้าดินหมุนวน นางยังตั้งตัวไม่ติด ก็ร่วงตกลงไปจากกลางอากาศ
ไม่รู้ผ่านไปนานเพียงใด ร่างของหลีชูชูกระแทกพื้น นางครางเสียงเบา
หนึ่งที

หลีชูชูค่อยๆ ลุกขึ้น นางเจ็บจนไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องให้ดี ปีนิจจิงจอก
ยังคงเอาคือนางเป็นครั้งสุดท้าย คงเพราะก่อนหน้านี้สั่งสมความแค้นกันมา
จึงจงใจทำให้หลีชูชูเจ็บตัวสักหน่อย ไม่บอกนางว่าเข้ามาในเหวร้างแล้ว
ร่างกายจะดิ่งลงไปไม่หยุดเช่นนี้

สถานที่ที่นางอยู่เหมือนสุสานแห่งหนึ่ง กลางอากาศมีสิ่งทีคล้าย
เก้าอี้ปิลิวอยู่ บนท้องฟ้ากลับมีพระจันทร์สีน้ำเงินดวงหนึ่ง

หลีชูชูจ้องพระจันทร์ดวงนั้นครู่หนึ่งด้วยความฉงน

โกวอวี่พูดขึ้น "นั่นคือจันทรापี่ศาจ มีอยู่เฉพาะในห้วงร้างเท่านั้น" หลี่ชู่ชู่เอ่ยกับมัน "ไหนเจ้าจึงฟื้นขึ้นมาเล่า"

โกวอวี่กล่าวตอบ "ท่านจะไปหาเต๋าเทวะ ข้าไม่วางใจ พยายามโดน ถ้ำภูตลีในอากาศให้น้อยที่สุด ถ้ำภูตลีเหล่านี้ล้วนกลายรูปมาจากปราณชุดนี้ ตอนนี้ท่านอยู่ในร่างของมนุษย์ธรรมดา สัมผัสมากจะอายุสั้นได้"

พูดจบมันจึงนึกขึ้นได้ว่าบุปผาเหนือพิภพอยู่ในร่างของหลี่ชู่ชู่ คำพูดนี้เท่ากับเปล่าประโยชน์ ดวงชะตาในชาตินี้ของนางถูกลีขิตเอาไว้แล้ว เพียงแต่ไม่รู้จะตายอย่างไรเท่านั้น

หลี่ชู่ชู่เงยหน้ามองไป ปากทางเข้าห้วงร้างมีแต่ความรกร้างวังเวง วัชพืชขึ้นอยู่ทั่ว ดินบนพื้นส่งกลิ่นเน่าเหม็นคาว ภูแมลงหนุมต ไต่คลานไปมา ยังมีคางคกหลายตัวเกาะอยู่บนต้นไม้ ใช้นัยน์ตาแดงฉาน จับจ้องหลี่ชู่ชู่

โกวอวี่เอ่ยอธิบาย "พวกมันล้วนเป็นปีศาจระดับล่าง ไม่ต้องสนใจ พวกมัน พวกเราไปหาท่านผู้อาวุโสเต๋าเทวะก็พอ"

หลี่ชู่ชู่พยักหน้า แหวกวัชพืชเดินเข้าไปข้างใน "ท่านผู้อาวุโสจะอยู่ที่ใดหรือ"

โกวอวี่นั่งคิดครู่หนึ่งและตอบว่า "สงครามใหญ่ระหว่างเทพกับมาร ครั้งก่อนผ่านมาหลายหมื่นปีแล้ว เต๋าเทวะมีสายเลือดเสวียนอู๋* ยุคบรรพกาล เขาเผ่าพิทักษ์ห้วงร้างมาหมื่นปี ไม่แน่อาจจะหลอมรวมเข้ากับห้วงร้างไปแล้ว เขาเป็นเทพองค์สุดท้ายในโลก"

การเพิ่มจำนวนของเทพเดิมเป็นเรื่องยากอยู่แล้ว สายเลือดบรรพกาล ยังมีน้อยนัก ปุถุชนบำเพ็ญเพียรเพื่อไขว่คว้ามรรคาสถายสูงที่สุดกลายเป็นเทพ

* เสวียนอู๋ เป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ประจำทิศเหนือตามความเชื่อของจีน รูปลักษณะผสมผสานระหว่างเต่ากับงู

ทว่าทวยเทพที่มีสายเลือดของเผ่าสวรรค์เหล่านั้นได้กลายเป็นความ
มั่นคงปลอดภัยของสามพิภพไปแล้ว พวกเขาต่อสู้จนตัวตาย จ่าย
ค่าตอบแทนอย่างแสนสาหัสเพื่อกำจัดพญามารตนก่อนและปีศาจระดับสูง

ผู้บำเพ็ญเพียรในภายหลังปฏิบัติตามคำสั่งของพวกเขา เดินทาง
มายังแหวงร้างเพื่อฝึกมารปีศาจเป็นครั้งคราว บัดนี้พญามารหนุ่มกำลังจะ
ฟื้นคืน เทพสวรรค์และมนุษย์ธรรมดาไม่มีผู้ใดสามารถสะกดพญามาร
องค์ใหม่ไว้ได้อีก

โกวอวีรู้สึกสลดใจอยู่บ้าง มันเอ่ยว่า "เจ้านายน้อย ท่านต้องทำให้
สำเร็จนะ"

หลี่ซู่ซู่ตอบ "ข้ารู้"

นางหยิบตะบันไฟอันหนึ่งออกมาจุดให้แสงสว่าง "ข้ายังหวังว่า
ลูกศิษย์สำนักเหิงหยางสักวันจะสามารถลงจากเขาไปฝึกฝนตนเองได้
ผู้คนในโลกมนุษย์ไม่จำเป็นต้องขายบุตรแลกอาหาร"

โกวอวีพูด "สายเลือดของเผ่าเทพองค์สุดท้ายเผ่าแหวงร้างอยู่เพียงลำพัง
อดทนกับความเจ็บปวดเดียวดายมานานนับหมื่นปี บางทีห้วงรับรู้ของเขา
อาจกลายเป็นต้นไม้ต้นหนึ่งหรือหญ้ากอหนึ่งในแหวงร้างไปแล้ว ท่าน
สังเกตให้มากหน่อย"

"ปีศาจอย่างจิ้งจอกเจ็ดหางหนีออกจากแหวงร้าง ไม่รู้ว่าท่านผู้อาวุโส
ทราบหรือไม่"

โกวอวีถอนหายใจ "ต่อให้เขารู้ก็มีอาจเดินออกจากแหวงร้างไปจับปีศาจ
ที่หลบหนีออกไปได้"

ถึงอย่างไรมารปีศาจเป็นพันเป็นหมื่นยังคงถูกผนึกไว้ที่นี้
ทั้งสองพูดคุยกันพลางสอดสายสายตามองไปรอบด้าน

แห้วร้างเหมือนสุสานขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่อำปากลมมีตะมะมินน้ำกล้วยรอบด้านมีอาจแยกแยะทิศทางได้ ประหนึ่งสถานที่ที่รกร้างไร้จุดสิ้นสุด บริเวณที่หมีชูชูเดินผ่าน ถึงขั้นมองเห็นโครงกระดูกสีขาวหลายโครง

โกวอวี่พูดขึ้น "ปีศาจระดับล่างที่ถูกโยนลงมาในแห้วร้างและผืนนี้ไว้ในอดีต บัดนี้อาจเติบโตกลายเป็นปีศาจระดับสูงแล้ว ส่วนปีศาจระดับสูงในตอนนั้นก็คงแก่ตายอยู่ในแห้วร้างแล้วเป็นแน่"

ทว่าปีศาจไม่ยึดถือจริยธรรมนิยม ไม่แน่นอนให้กำเนิดมารปีศาจน้อยในแห้วร้าง ปีศาจบางกลุ่มความสามารถในการสืบพันธุ์อ่อนแอ แต่บางกลุ่มความสามารถในการสืบพันธุ์ก็แข็งแกร่ง

โกวอวี่ไม่เอ่ยถึงปีศาจที่มีนิสัยมากระคะพวกนั้น กลัวว่าจะเป็นการสอนสิ่งที่ไม่ดีให้เด็กน้อยอย่างหมีชูชูของตน

แต่ที่น่ายินดีคือพญามารมิได้ทั้งททายาทไว้ หาไม่แล้วโลกต้องวุ่นวายแน่ โกวอวี่คิดอย่างชั่วร้ายว่ามีความเป็นไปได้ที่พญามารอาจจะไม่ค่อยถนัดเรื่องอย่างว่า ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าพญามารนิสัยโหดเหี้ยมชอบการเข่นฆ่า แต่ไม่ได้บอกว่าชอบหลับนอนกับสตรี แม้กระทั่งถ่านไถจิ้นก็ไม่ยกเว้น

แต่ไม่รู้ว่าเขากับองค์กรภักษ์ฝ่ายขวาที่สื่อกันว่างามล้ำเลิศผู้นั้นมีความสัมพันธ์กันหรือไม่

หมีชูชูโพล่งออกมากะทันหัน "มีเสียง"

ไม่ต้องให้โกวอวี่บอก นางก็รีบหาที่ซ่อนตัวในทันที

ด้านข้างเป็นโครงกระดูกหลายโครง หมีชูชูดันโครงกระดูกเหล่านั้นออกไปข้างนอก กลั่นหายใจและซ่อนตัวอยู่ด้านหลังโขดหินสีดำ

เสียงฝีเท้าสะเปะสะปะดังลอยมา หมีชูชูหลบมองออกไป เบื้องหน้า

มีงูหลายตัวกำลังล้อมโจมตีงูน้ำแข็งหนึ่งไว้

สตรีที่ตัวเป็นมนุษย์หางเป็นงูเดินวนรอบโจมตีงูน้ำแข็ง เอ่ยเสียงขุ่นว่า "สั่งให้พวกเจ้าไปหารอยแยก พวกเจ้ากลับหาของสิ่งนี้ออกมา เจ้าพวกไม่เอาไหน!"

งูน้อยแลบลิ้นตอบ "ชื่อหนึ่งวิธยาโกรธเลย พวกข้าเพิ่งจะเห็นรอยแยกของสิ่งนี้ก็ตกลงมาจากท้องฟ้าแล้ว กระแทกใส่พวกข้าจนหมดสติ รอจนพวกข้าฟื้นขึ้นมา รอยแยกก็หายไปแล้ว"

ปีศาจที่มีชื่อว่า 'ชื่อหนึ่งวิธ' โทสะปั่นป่วน พิศุทธะที่โจมตีงูน้ำแข็ง "นี่เป็นมนุษย์ผู้หนึ่ง พวกเจ้ากลับถูกมนุษย์เด็กผู้หนึ่งกระแทกจนหมดสติ ไม่ง่ายเลยกว่าข้าจะสร้างหยกไร้แดนออกมาได้ กลับต้องมาแตกในมือของตัวโง่งมอย่างพวกเจ้า"

นางเตือดตาลยึ่งนัง สูดทำยผืนขมโทสะไว้ เลี้ยริมฝีปากเอ่ย "ช่างเถอะ ไม่ได้กินมนุษย์มานานแล้ว กินเขาเสียเลยดีกว่า" เอ่ยพลางแตะมือบนโคงศพและพยายามจะเปิดออก

แต่แล้วประกายสีทองดูจะเข้มเล่มหนึ่งกลับพุ่งออกมา ชื่อหนึ่งวิธ สูดปากพลางหุดมือกลับ มือของนางถูกลวกจนกลายเป็นสีแดงฉานวงใหญ่ นางจ้องเด็กน้อยด้วยความตระหนกระคนสงสัย ครั้งนี้แววดตา มีความสนใจเพิ่มขึ้นหลายส่วน

"โคงน้ำแข็งที่สร้างจากวาริอ่อน"

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว โกวอวีประหลาดใจมากเช่นกัน "ช่วงสงครามใหญ่ระหว่างเทพกับมาร วาริอ่อนเคยไหลลงสู่โลกมนุษย์ครั้งหนึ่ง แต่เวลาผ่านมาหลายปีตามหลักน่าจะหลงเหลืออยู่ในโลกมนุษย์ไม่มาก ค่อยๆ สูญหายไปแล้ว ไม่รู้ว่าใครเก็บรวบรวมวาริอ่อนไว้ ทั้งยังคิดหาวิธีสร้างโคงน้ำแข็ง"

หลีสุชฎามขื่นทันที "โลงน้ำแข็งที่สร้างจากวารีอ่อนมีประโยชน์
อย่างไรหรือ"

โกวอวีตอบ "รักษาร่างกายไม่ให้เน่าเปื่อย ประคองชีวิตไว้ไม่พุดถึง
เรื่องอื่น แต่การทำให้วารีอ่อนจับตัวเป็นโลงน้ำแข็งก็ยากมากแล้ว คนที่
อยู่ในโลงน้ำแข็งจะต้องมีความสำคัญมากแน่ๆ"

หลีสุชฎาคิดวิเคราะห์ "สรรพคุณไม่ต่างจากไข่มุกหิมะหลังสักเท่าไรนี่นา"

โกวอวีรีบแย้ง "ไม่เหมือนกัน ไข่มุกหิมะหลังทำได้เพียงรักษาศพ
ไม่ให้เน่าเปื่อย แต่โลงน้ำแข็งวารีอ่อนสามารถซ่อมแซมร่างกาย
มีประโยชน์กว่าไข่มุกหิมะหลังมาก"

ระหว่างที่หลีสุชฎากับโกวอวีพูดคุยกัน ในมือของปีศาจงูตนนั้นปรากฏ
แสงสีน้ำตาล พยายามจะละลายโลงน้ำแข็ง

โกวอวีอ่านความคิดของนางออกจึงเอ่ยว่า "หากท่านคิดจะช่วย
เด็กผู้นั้น ทางที่ดีควรทำอย่างลับๆ ปีศาจงูไม่สามารถละลายวารีอ่อนได้
ในช่วงเวลาสั้นๆ รอนางจากไปแล้ว ทิ้งงูตัวน้อยให้อยู่เฝ้า ท่านค่อยพาคน
จากไป"

หลีสุชฎาเอ่ยตอบ "ได้"

เป็นเช่นที่โกวอวีว่า ปีศาจงู่นวนวายอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะจากไป ทิ้งงูน้อย
ให้เฝ้าโลงน้ำแข็งไว้

งูย้วยเยี้ยมากมาย เห็นแล้วชวนให้รู้สึกขนพองสยองเกล้าทีเดียว

หลีสุชฎาแขนตนเองที่ขมลุกจนดูเหมือนหนังไก่ ก่อนจะฉีกชายกระโปรง
กัดนิ้วมือให้เลือดออกและวาดยันต์สองแผ่น

เลือดเนื้อที่หลอมรวมเข้ากับบุปผาเหนือพิภพแล้ว มีประสิทธิภาพ
ยิ่งกว่าผงชาติที่ทำจากเลือดของสัตว์ดุร้ายเสียอีก

หลี่ซู่ซู่ทำมือมุทรา "ไป!"

ยันต์กลายเป็นเหยี่ยวตัวหนึ่งที่มีแววดาคมกริบ ทะยานเข้าไปในฝูงงู เหยี่ยวเดิมเป็นคู่ปรับของงูอยู่แล้ว พวกมันตื่นตระหนกกลนลานครู่หนึ่ง จึงพบว่า 'เหยี่ยวยักษ์' ตัวนี้ไม่กินพวกมัน กรงเล็บตะปบโลงน้ำแข็งและบินจากไปโดยไว

เหยี่ยวบินมาตรงหน้าหลี่ซู่ซู่ นางปิดยันต์แผ่นหนึ่งลงบนโลงน้ำแข็ง ไม่มีเวลามองโฉมหน้าของเด็กน้อยในโลงน้ำแข็ง รีบหนีทุกคนและโลงน้ำแข็งให้เล็กลงโดยเร็ว หลี่ซู่ซู่เก็บโลงน้ำแข็งใส่แขนเสื้อแล้วโกยอ้าวทันที

โกวอวีพูด "วิ่งเร็วหน่อย งูพวกนั้นไล่ตามมาแล้ว"

หลี่ซู่ซู่ไม่กล้าหันกลับไป เวลานี้นางคิดถึงปีกของตนเองเหลือเกิน นางวิ่งไปในห้วงว่าง ข้างหลังมีงูตามมาเป็นฝูง

เคราะห์ดีที่ปีศาจระดับล่างพวกนั้นไม่มีปัญญาไม่เพียงพอ หลี่ซู่ซู่ใช้กลตบตาเด็กน้อย พวกมันก็ตามมาไม่ทันแล้ว

หลี่ซู่ซู่กำลังจะพรวลมหายใจ ไหล่กลับถูกคนตบด้วยฝ่ามือหนึ่งที นางยังไม่ทันตั้งตัว คนก็ลอยกระเด็นออกไปแล้ว กระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง ชื่อหนึ่งบิดตัว มองดูหลี่ซู่ซู่ด้วยแววดาอันตราย

โกวอวีพูด "แย่แล้วๆ จัดการเด็กไปเรียบร้อย คนแก่กลับโผล่มาอีก"

หลี่ซู่ซู่เข็ดคราบเลือดตรงมุมปาก ไม่มีเวลาคุยกับโกวอวี ก็ลุกขึ้น ทำท่าจะวิ่งต่อ

ถูกขัดด้วยฝ่ามือเช่นนี้ ทำให้นางรู้สึกเหมือนไหล่กำลังจะแตกสลาย หากไม่เพราะมีบุปผาเหนือพิภพ เมื่อครูนางคงตายไปแล้ว

โกวอวีบังเกิดไหวพริบในช่วงเวลาคับขัน "เจ้านาย จะโยนโลงน้ำแข็งให้นางดีหรือไม่ แล้วพวกเราค่อยหนี"

หลี่ซู่ซู่ตอบ "โยนให้นางพวกเราก็หนีไม่รอดอยู่ดี" ปีศาจงูไม่มีทางปล่อยพวกนางไปแน่นอน

เวลานี้นางรู้สึกคิดถึงถ่านไถ่จิ้นอยู่บ้าง คนวิปริตผู้นั้นมีวิธีจัดการกับปีศาจได้ดีทีเดียว แต่กลับสู้ตนไม่ได้ เป็นอาวุธที่ร้ายกาจในการสังหารปีศาจโดยแท้

ร่างของชื่อหนี่วี่รชยายใหญ่ เพียงไม่นานนางเหลือมัยักษ์ลายดำตัวหนึ่งก็ขวางทางไปของหลี่ซู่ซู่ไว้

ชื่อหนี่วี่รชิตา "ไหนตัวเจ้าจึงมีกลิ่นของนางแพศยาผู้นั้น"

ชื่อหนี่วี่รชแลบลิ้น สัมผัสกลิ่นในอากาศ

หลี่ซู่ซู่ถอยหลังอย่างไม่กระโตกกระตาก คิดถึงเลือดหัวใจที่เคยถูกตีตเข้ามาตรงหว่างคิ้วตน "เจ้าหมายถึงเพียนหรรณหรือ"

ปีศาจงูตอบ "เจ้ารู้จักนางแพศยานั้นด้วย?"

หลี่ซู่ซู่คิดในใจ ที่แท้เป็นศัตรูของเพียนหรรณนี่เอง ก็ไม่แปลกล้วนอยู่ในเหวร้างเหมือนกัน เหยหน้าไม่พบกัมน้ำก็ต้องเจอวันยังค่ำ

แต่ปีศาจงูร้ายกาจกว่าปีศาจจิ้งจอกเจ็ดหางอย่างเห็นได้ชัด ยามอยู่ในเงื่อมมือของปีศาจงู กระบวนท่าเดียวหลี่ซู่ซู่ยังสู้ไม่ไหวด้วยซ้ำ หลี่ซู่ซู่กลอกตารอบหนึ่ง "ใช้รู้จัก ข้าเป็นศัตรูกับจิ้งจอกเจ็ดหางตัวนั้น"

ปีศาจงูไม่ร้อนใจสังหารนางตามคาด สีหน้าประหลาดใจเอ่ยว่า "จิ้งจอกเจ็ดหาง? นางแพศยานั้นไม่ใช่จิ้งจอกเก้าหางหรือหรือ"

ผ่านไปครู่หนึ่งปีศาจงูก็หัวเราะฮาๆ "ที่แท้ก็อย่างนี้เอง นางแพศยาเพียนหรรณฝันฝารอยแยกออกไป หางขาดไปสองหาง ตบะหลายพันปีถูกทำลาย แต่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ เช่นนั้นแสดงว่านางต้องตายแล้วแน่นอน"

หลี่ซู่ซู่อึ้งงันไป เดิมทีเพียนหรรณเป็นจิ้งจอกเก้าหางหรือ

พอคิดถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ปีศาจจิ้งจอกให้งูน้อยไปสำรวจเส้นทาง นางเข้าใจแล้ว มารปีศาจคิดจะผ่านรอยแยกออกไป แทนจะต้องจ่าย ค่าตอบแทนมหาศาล ตบะหลายพันปี หรืออาจเป็นหมื่นปีจะถูกทำลายสิ้น

แต่ก่อนปีศาจจิ้งจอกจะไม่ใช้คู่ต่อสู้ของเพียนหราน ทว่าเพียนหราน ที่หนีออกไปร่างกายอ่อนแอ ยิ่ง แม้กระทั่งมนุษย์ธรรมดาอย่างสู้ไม่ได้ ไม่แปลกที่ปีศาจจิ้งจอกจะไม่กล้าหนีออกไปเอง ได้แต่เฝ้ามองเท่านั้น

ปีศาจจิ้งจอกแลบลิ้น "ถึงเจ้าจะเป็นศัตรูของนาง แต่ข้าก็ยังจะกินเจ้าอยู่ดี" พุดจบนางก็พาดหางลงมา หลีชูชูเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้วจึงหลบพัน อย่างหวุดหวิดและวิ่งหนีไป

หลีชูชูวิ่งหนีโดยไม่เลือกทางไม่ทันได้มองว่าเบื้องหน้าเป็นสถานที่ใด พยายามหลบเลี่ยงไปมาอย่างเปลื้องแรงมาก

ปีศาจหยอกเย้าหลีชูชูอย่างใจเย็น นางยกมือขึ้น หลีชูชูลอยขึ้น กลางอากาศ กุมคอตตนเองไว้อย่างเจ็บปวด

ชื่อหนึ่งวิคัลลี้มชั่วร้ายพลางรวบนิ้วมือนั่นแน่น "แค้นมนุษย์ตัวเล็ก ๆ คิดจะสู้กับข้าหรือ"

โลงน้ำแข็งในแขนเสื้อหลีชูชูร่วงลงบนพื้น คืบสู่ขนาดเดิม โลหิต บนตัวนางหยดลงบนโลงน้ำแข็ง

ชื่อหนึ่งวิคัลลี้มสนทนากับการได้เช่นหมา ไม่ทันสังเกตว่าโลงน้ำแข็ง วารีอ่อนลั่นสะเทือน ทำท่าว่าจะหลอมละลาย

โกวอวีเห็นสถานการณ์ร้ายแรง เดิมทีคิดจะทุบหม้อข้าวจวมเรือ* ไม่คิดว่าโลงน้ำแข็งจะหมุนตัวและพุ่งเข้ามากะทันหัน ก่อนจะโจมตีชื่อหนึ่งวิคัลลี้ม

* ทุบหม้อข้าวจวมเรือ หมายถึงตัดสินใจเด็ดขาดที่จะทำจนถึงที่สุดโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด หรือพร้อมสละได้ ทุกสิ่งเพื่อชัยชนะ มีที่มาจากยุทธการที่จิวี่ลู่ คี๊กนั้นฝ่ายเซียงอวี (อุปัชฌาย์ หรือแม่ป้าอ๋อง) หมายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ทว่ามีกำลังคนน้อยกว่า เมื่อข้ามแม่น้ำแล้วจึงสั่งให้ทุบหม้อข้าวจวมเรือของฝ่ายตนทิ้งไปเพื่อปลุกขวัญทหาร ให้สู้ตายไม่ถอยหนี จนทำให้มีชัยชนะฝ่ายฉินในที่สุด

จนถอยไป

ชื่อหนึ่งแว่ผดเสียงร้องโหยหวน วารีอ่อนทั้งหมดหลอมละลายอยู่บน
ตัวนาง นางกลายเป็นงูเหลือมยักษ์ เกือบกกลิ้งอยู่บนพื้น

หลี่ซุซุ่ร่วงตกลงพื้น เด็กน้อยโอบหน้าขาขีตผู้หนึ่งกำลังมองนาง
อย่างเลือนลอย

หลี่ซุซุ่อดทนกับความเจ็บ เห็นท่าทางอ่อนปวกเปียกของเด็กน้อยแล้ว
ย่อตัวลงตรงหน้าเขา "มา พี่สาวแบกเจ้าหนีนเอง"

ดวงตาเปียกชื้นของเด็กน้อยจ้องมองนาง กางแขนออกและเกาะหลังนาง
ไว้

หลี่ซุซุ่อดทนกับกลิ่นคาวโลหิตที่ตื้นขึ้นมาในลำคอ แบกเด็กน้อย
วิ่งไซ้ดโซเซ

เด็กน้อยเกาะอยู่บนหลังนางอย่างนิ่งสงบ ยังหันกลับไปมองปีศาจ
แวบหนึ่งด้วย เขาเม้มริมฝีปากเอ่ยว่า "ปีศาจตามมาอีกแล้ว"

เด็กน้อยเห็นนางวิ่งอย่างลำบากถึงเพียงนี้จึงบอกว่า "ท่านวางข้าลง
แล้วหนีไปเถอะ"

หลี่ซุซุ่ตอบ "ถ้าเจ้าอยากช่วยข้าจริงๆ สังเกตหน่อยว่าควรหนีไป
ทางใดดี"

เด็กน้อยอึ้งงันไป สุดท้ายพูดอย่างลังเล "ทางซ้ายมือดูเหมือนจะมี
ศาลบรรพชนอยู่"

หลี่ซุซุ่รักษาม้าตายเยี่ยงม้าเป็น* ตัดสินใจวิ่งไปทางซ้าย

ชื่อหนึ่งวิ่งไล่ตามมา พอเห็นศาลเบื้องหน้าสีหน้าก็เปลี่ยนไป นางจ้อง
หลี่ซุซุ่กับเด็กน้อยอย่างไม่สบอารมณ์ กัดฟันและจากไป

* รักษาม้าตายเยี่ยงม้าเป็น เป็นสำนวน หมายถึงแม้จะรู้ว่ามีหนทางแก้ไขเสียว่า แต่ยังคงอดความหวัง
สุดท้าย พยายามอย่างถึงที่สุด

หลี่ซู่ซู่วิ่งเข้าไปในศาลบรรพชน เด็กน้อยหันกลับไปมอง "ปีศาจไม่ได้ตามมาแล้ว"

โกวอวี่พูดอย่างตื่นเต้นยินดี "เจ้านายน้อย ดูตรงนั้นสิ"

ตรงเบาะรองที่ขาดการบำรุงรักษามีบุรุษผมขาวผู้หนึ่งนั่งหลับตาอยู่บนตัวเขาไม่มีไธปีศาจ รอบด้านเปล่งแสงสีขาวอ่อนโยน รอบกายยังมีกระแสปรมาณบริสุทธิศักดิ์สิทธิ์ที่มีอาจจับต้องได้ ครั้นรู้ลึกกว่าเขตอาคมของตนสะเทือน บุรุษผมขาวก็ลืมตาขึ้นช้าๆ

จะบรรยายดวงตาคุณนี่อย่างไรดี อ่างว่างเดียวดาย คล้ายจะเย็นชา แต่ก็เปี่ยมด้วยความเวทนาเห็นใจ

หนึ่งดวงตาแทนเวลาหนึ่งปี หลี่ซู่ซู่เหมือนจะเห็นเวลาที่ผ่านไปผ่านพ้นไปอย่างเชื่องช้าในดวงตาคู่นั้น

พอดึกว่าทั้งที่เขาเป็นเทพองค์หนึ่ง กลับต้องเฝ้าแหวร้างเพียงลำพังอาศัยอยู่ในสถานที่ที่ไม่เห็นแสงตะวันตลอดกาลร่วมกับมารปีศาจนับไม่ถ้วน หลี่ซู่ซู่ก็รู้สึกแสบจุก

หลี่ซู่ซู่วางเด็กน้อยลง ไชกศีระชะอย่างเคารพนบนอบ

"ท่านผู้อาวุโส ข้าผู้น้อยหลี่ซู่ซู่ ด้วยความจำเป็นจึงบุกรุกเข้ามาที่นี้รบกวนท่าน ขอท่านโปรดอภัยด้วย"

ดวงตาสีเงินของบุรุษผมขาวจ้องมองนาง หากได้มีแววดำหนิไม่กลับกันในดวงตากลับมีแววยินดีหลายส่วน "ในที่สุดเจ้าก็มาเสียที"

หลี่ซู่ซู่ซ่อนตาขึ้นอย่างประหลาดใจ เด็กน้อยข้างหลังก็งุนงงเหมือนกัน บุรุษผมขาวมิได้พูดต่อ ทว่าอึดใจต่อมาเด็กน้อยก็หมดสติไป บุรุษผมขาวตรงหน้าเอ่ยกับหลี่ซู่ซู่ "เจ้ามานี่เกิด"

หลี่ซู่ซู่รีบก้าวเข้าไป เดินเข้าไปใกล้จึงพบว่าร่างของบุรุษผมขาว

ไปร้องแฉแล้ว เขายกมือขึ้น นิ้วมือแตะที่หว่างคิ้วของนาง

นั่นเป็นตำแหน่งของรอยแต่มสีแดงดูซาดในร่างเดิมของหลี่ชู่ชู่

"นามของข้าคือจี้เจ้อ" เขาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

อาการบาดเจ็บภายในของหลี่ชู่ชู่ที่เกิดจากปีศาจงูถูกรักษาจนหาย
อย่างช้าๆ นางเบิกตาที่ตาขาวตาดำตัดกันชัดเจน จ้องมองจี้เจ้อตาไม่กะพริบ

นัยน์ตาสีเงินของเขาเจือยิ้ม ลุบผมนางเบาๆ "เจ้าเข้มแข็งทีเดียว"

หลี่ชู่ชู่ได้รับคำชมจากเทพองค์สุดท้ายในโลกก็เผยลักษณะของเด็กน้อยออกมาอย่างหาได้ยาก นางรู้สึกวางตัวไม่ถูก จึงยิ้มอย่างขัดเขิน

แม้แต่โกวอวี่ยังประหลาดใจ "เจ้านายน้อย ท่านเงินเป็นด้วยหรือ"

จี้เจ้อหลุบตาเอ่ย "โกวอวี่เก้าชั้นฟ้า หายากยิ่งนัก"

ครานี้เป็นโกวอวี่ที่ทำตัวไม่ถูกบ้าง ตั้งกี่ปีแล้วที่ไม่มีใครรู้ว่ามันเป็น
สิ่งใดกันแน่ จี้เจ้อเอ่ยนามของมันกะทันหัน ทำเอามันรู้สึกโอบหน้าร้อนผ่าว
ไปหมด

จี้เจ้อมิได้เปิดโปงความประดักประเดิดของโกวอวี่ พุดกับหลี่ชู่ชู่
ด้วยน้ำเสียงเนิบช้านุ่มนวล "ข้าเฝ้าเหวร้างมานานเกินไป พลังเทพค่อยๆ
สูญหาย เหวร้างเริ่มเกิดรอยแยก โลกนี้กำลังจะมีมารปีศาจอาละวาด"

หลี่ชู่ชู่ตอบว่า "ข้าผู้น้อยมาด้วยเรื่องนี้ บิดากับผู้อาวุโสทั้งหลาย
หวังว่าหลี่ชู่ชู่จะสามารถเปลี่ยนทุกสิ่งทุกอย่างเมื่อห้าร้อยปีก่อนได้
ถอนกระดูกมาร หดยังมีให้พญามารฟื้นคืน ขอท่านผู้อาวุโสโปรดชี้แนะ
หนทางด้วยเถิด"

จี้เจ้อพูด "การถอนกระดูกมารมิใช่เรื่องง่ายตายถึงเพียงนั้น ไม่ว่า
ต้องเสียสละสิ่งใด เจ้าล้วนยินดีอย่างนั้นหรือ"

หลี่ชู่ชู่ผงกศีรษะอย่างจริงจัง

นัยน์ตาสีเงินของจี้เจ้อกระจางใสบริสุทธิ์ เขามีได้เอ่ยคำพูดให้กำลังใจ ทั้งมิได้เอ่ยวาจาชวนให้หดท้อใจ เพียงพูดอย่างเข้าอกเข้าใจว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าก็ไปลองดูเถิด"

เขาแบมือออก บนนั้นเป็นไข่มุกที่เปล่งประกายสีทองเม็ดหนึ่ง
ไข่มุกกลอยจากฝ่ามือของจี้เจ้อมายังมือของหลี่ซู่ซู่

โกวอวี่พิเคราะห์อย่างละเอียด "นี่คือ...หยาดน้ำตาดับวิญญาณ ข้าได้ยินมาว่าหยาดน้ำตาดับวิญญาณสามารถแปรเปลี่ยนเป็นตะปูศักดิ์สิทธิ์ ก้าวดอก ดอกลงในร่างของมารร้าย แต่ไม่มีใครเคยเห็นหยาดน้ำตาดับวิญญาณมาก่อน"

"ก่อนเทพจะแตกดับเท่านั้นจึงจะเสกหยาดน้ำตาดับวิญญาณออกมาได้"

หลี่ซู่ซู่เงยหน้า เปล่งเสียงอึกอึกว่า "ท่าน...ท่าน..."

จี้เจ้อยิ้มน้อยๆ "ใช่ ข้ากำลังจะแตกดับ"

น้ำเสียงเขาสุขุมราบเรียบ หลี่ซู่ซู่กับโกวอวี่ต่างไม่รู้ว่าพูดอะไรดี

ผ่านไปพักใหญ่โกวอวี่ก็เอ่ยถามเสียงค่อย "หยาดน้ำตาดับวิญญาณ ต้องทำอย่างไรจึงจะกลายเป็นตะปูดับวิญญาณเพื่อถอนกระดูกมารได้"

เรื่องนี้ไม่เคยมีใครทำมาก่อน ไม่ว่าใครล้วนไม่มีประสบการณ์

จี้เจ้อมองหลี่ซู่ซู่ "หนทางเดียวในการถอนกระดูกมารในโลกคือการเปิดหัวใจของพญามาร ทำให้หยาดน้ำตาแปรเปลี่ยนเป็นตะปูศักดิ์สิทธิ์ ก้าวดอก แล้วค่อยตอกลงไปบนหัวใจเขาที่ละดอก"

หลี่ซู่ซู่ตะกุกตะกัก เอ่ยถามอย่างเหลือเชื่อ "เปิด...เปิดหัวใจของเขา?"

ไม่กระมัง ไม่ใช่ความหมายอย่างที่ข้าเข้าใจกระมัง!

จี้เจ้อยิ้ม "เจ้าเป็นคนเฉลียวฉลาด จะต้องเข้าใจความหมาย

ของข้าแน่ ผนังของเพชรร้างจะถูกทำลายภายในสามปีอย่างแน่นอน เจ้า
มีเวลาเพียงสามปีเท่านั้นที่จะใช้ตะปูศักดิ์สิทธิ์ตอกลงบนหัวใจเขา"

"กระนั้น..." จี๋เจ๋อมองนางพลางเอ่ยเสียงแผ่ว "โลกนี้น้อยคนนักที่
รู้ว่าพญามารหาได้มีใครรักไม่"

หลี่ซู่ซู่กำหยาดน้ำตาตบวิญญูณในมือแน่น

ครานี้โกวอวีตะลึงงันไปด้วย

หลี่ซู่ซู่ยังอยากพูดอะไรอีก ทว่าจี๋เจ๋อกลับหลับตาลงอีกครั้งเสียแล้ว
องค์เทพมฆาขว้างกายค่อยๆ ไปรุ่งแสง และสูญสลายไปกลางอากาศ

35

หลี่ชู่ชู่กำหนดน้ำตาตบวิญญูณ ไช้มุกศักดิ์สิทธิ์เปล่งประกาย
อ่อนโยนในมือนาง ดังเช่นเจ้านายของมันที่กำลังจะสูญสลายไป

สายลมอ่อนพัดผ่านแหวร้าง หลี่ชู่ชู่มองออกไปจากปากประตู
พระจันทร์สีน้ำเงินเก็บรัศมีประหลาด พลังเทพปกคลุมแหวร้างชั้นแล้ว
ชั้นเล่า บริเวณที่พลังเทพแผ่ไปถึง กระจุกดาวกระจัดกระจาย ผนังสีทอง
สว่างวาบบนพื้นที่ทุกซุนของแหวร้าง

เหล่าปีศาจโผล่หัวออกมาอย่างประหลาดใจ แผลดเสียงร้องโหยหวน
โกวอวีพูด "จี้เจ้อกำลังจะสูญสลาย เขายืนหยัดไม่ไหวนานแล้ว
การสิ้นเปลืองพลังเป็นหมื่นปีทำให้เขามีอากเฝ้าแหวร้างได้อีกต่อไป ทำได้เพียง
มองดูปีศาจหลบหนีออกไปอย่างไร้เรี่ยวแรง ก่อนที่เขาจะแตกดับได้กระจาย
วิญญูณเทพออกไปเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้ผนังในแหวร้าง เป็นเช่น
ที่เขาบอก ผนังนี้อย่างมากก็อยู่ได้เพียงสามปีเท่านั้น"

สามปีให้หลัง เมื่อขาดการพิทักษ์จากเทพ พญามารพินต้นเมื่อใด
เหล่าปีศาจย่อมรอดออกจากเหวร้าง ได้หล้าไกลหลาย

จุดแสงสี่ขาวตกลงบนมือของหลี่ชู่ชู่ นางถูกพลังนุ่มนวลขุมหนึ่ง
ยกตัวขึ้น

โกวอวีเอ่ย "จี้เจ้อจะส่งท่านกับเด็กน้อยผู้นี้ออกจากเหวร้าง"

เป็นเช่นที่โกวอวีว่า หลี่ชู่ชู่เห็นทิวทัศน์ในเหวร้างห่างไกลออกไปทุกที
จันทร์ดาปีศาจสีน้ำเงินดวงนั้นค่อยๆ อ่อนแสงลง

ผนึกสี่ทองกะพริบแสง เมื่อตระหนักถึงการแตกดับของเทพ ปีศาจ
นับไม่ถ้วนในเหวร้างพยายามจะหนีออกมา รวมถึงซื่อหนี่ว ไบหน่านาง
ฉายความยินดี อยากจะพุ่งออกจากรอยแยกเหวร้างเช่นกัน

พลังเทพสี่ทองขุมหนึ่งแผ่กระจายไปในเหวร้างอย่างมีอาจด้านทาน
ปีศาจทั้งหมดไม่อาจขยับเขยื้อน

มีเพียงพลังเทพบนตัวหลี่ชู่ชู่เท่านั้นที่อ่อนโยน ภาพสุดท้ายที่นาง
เห็นก่อนหมดสติไปคือเหวร้างห่างไกลออกไปมากขึ้นทุกที นางตกลงไป
ในรอยแยก

พลังเทพของจี้เจ้อโอบอุ้มนางไว้ สกัดลมสลาตันที่พัดอยู่ในรอยแยก
ส่งนางออกจากเหวร้าง

รอยแยกสาดแสงสี่ทองและปิดลงช้าๆ

นอกเหวร้างเป็นบรรพตเทียนซานในดินแดนเหนือสุด หิมะและน้ำแข็ง
ปกคลุม ทอดสายตามองไป เห็นแต่สีขาวโพลน

ลมในรอยแยกรุนแรงเกินไป หลี่ชู่ชู่นอนอยู่บนพื้นน้ำแข็งอย่าง
ไม่ได้สติ

โกวอวีร้องเรียก "เจ้านายน้อย ตื่นเร็วเข้า!"

เปลือกตาของหลีซุซุขยับไปไหว ก่อนจะลืมตาขึ้น นางเห็นทัศนียภาพที่สะท้อนเข้าสู่สายตา ก็รู้ว่าออกมาจากเหวร้างแล้ว ข้างกายมีร่างเล็กยืนเฉยบนนอนอยู่

เป็นเด็กน้อยที่หลีซุซุช่วยมาจากเงื้อมมือของปีศาจงู เด็กน้อยไบหน้าขาวซีด มือกำชายเสื้อของตนแน่น ยังไม่ฟื้นขึ้นมา โกวอวี้กล่าว "ลมในรอยแยกของเหวร้างรุนแรงเกินไป ร่างกายเขาไม่แข็งแรง ต่อให้ได้รับการปกป้องจากจี้เจ้อก็ยังไม่รู้สึกทรมาน"

หลีซุซุประคองเขาขึ้นมา เพิ่งจะมีเวลาสังเกตเด็กน้อยตอนนี้อง รูปโฉมของเขาผุดผ่องน่ารัก ไบหน้าเต็มไปด้วยความอ่อนเยาว์ไร้เดียงสา

หลีซุซุพิจารณาเด็กน้อย อุดพุดขึ้นไม่ได้ "น่ารักกว่าถ่านไถ่จีนสมัยเป็นเด็กตั้งเยอะ"

โกวอวี้เห็นด้วยอย่างยิ่ง "ก็นั่นแหละสิ"

ถ่านไถ่จีนในวัยเยาว์เวลาคดเคี้ยวก็ขี้มดดูชั่วร้ายอันตราย บางครั้งที่แสดงความไร้เดียงสาออกมากลับเป็นเวลาที่เขาคน เห็นแล้วช่างชวนให้หนังสือระชาวาบ

"ต่อให้น่ารักเพียงใดก็เป็นความยุ่งยากอย่างหนึ่ง ร่างกายเขามองปราดเดียวก็รู้ว่ามีปัญหา ถึงได้ถูกผนึกไว้ในโลงน้ำแข็งวาริอ่อน บังเอิญตกลงไปในเหวร้าง คิดไม่ถึงว่าจะถูกฝุ่นปลุกให้ตื่น" โกวอวี้พูดต่อ "ตอนนี้ท่านต้องไปหาถ่านไถ่จีน แล้วเด็กผู้นี้จะทำอย่างไร"

หลีซุซุเอ่ยตอบ "พาเขาออกจากภูเขาน้ำแข็งก่อน ดูว่ามีใครรอบค้วได้ สามารถรับเลี้ยงเขาได้หรือไม่"

โกวอวี้พิจารณาเด็กน้อยพร้อมเอ่ยว่า "ยาก เว้นแต่จะมีปาฏิหาริย์

หาไม่แล้วด้วยสภาพร่างกายของเขาไม่อาจรอดชีวิตได้ ร่างกายอ่อนแอ แต่กำเนิด ถูกข่มขืนด้วยฟ้าดิน* ยื้อชีวิตไว้ บัดนี้เขาสูญเสียที่พึ่งไป "ไม่รู้จะอยู่ได้อีกนานเพียงใด"

หลี่ซู่ซู่บีบดวงหน้าเล็กของเด็กน้อย "ชีวิตเดิมที่ก็เป็นเรื่องราวของการต่อสู้ดิ้นรนอย่างถึงที่สุดอยู่แล้ว" หากสามารถเติบโตท่ามกลางลมแรง และฝนกระหน่ำได้ วันข้างหน้าเขาย่อมแข็งแกร่งกว่าทุกคน

ในโลกเช่นนี้ การมีชีวิตอยู่ของใครบ้างที่เป็นเรื่องง่ายแล้ว

โกวอวีรู้สึกว่าคุณนี่หน้าคุ้นอยู่บ้าง แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ใดมาก่อน เมื่อขบคิดไม่ได้คำตอบ มันจึงเลิกคิด

"เจ้านายน้อย ข้าขอนอนพักก่อนนะ" ครั้งนี้ตื่นขึ้นมาเหนื่อยเกินไป มันรีบยุติการลื่นเบลีงพลัง การลื่นเบลีงพลังวิเศษแม้เพียงเศษเสี้ยว อาจส่งผลให้หลี่ซู่ซู่ไม่สามารถกลับไปยังมีติเวลาที่ถูกต้องในอนาคตได้

หลี่ซู่ซู่ตอบมัน "ได้"

บรรพตเทียนซานหนาวเย็นเกินไป หลี่ซู่ซู่รีบใช้โลหิตวาดยันต์เสกพญาอินทรีออกมาตัวหนึ่ง นางวางเด็กน้อยลงบนหลังอินทรี ก่อนที่ตนเองจะขึ้นไปนั่งด้วย

พญาอินทรีแบกสองคนบินออกจากบรรพตเทียนซาน โลหิตของหลี่ซู่ซู่มีอาจประคองอากาศไว้ได้อีก ได้แต่ให้พญาอินทรีร่อนกายลงบริเวณใกล้ๆ

นางแบกตัวเด็กน้อยที่สลบไสลเดินออกไปข้างนอก

เชิงเขาของบรรพตเทียนซานเป็นเส้นทางภูเขาคดเคี้ยวเส้นหนึ่ง มีสายน้ำไหลลงมาจากภูเขา ยิ่งเดินออกไปข้างนอก อากาศก็ยิ่งอบอุ่น

* ในนิยายกำลังภายในหรือโลกบำเพ็ญเพียร ข่มขืนด้วยฟ้าดิน หมายถึงสมุนไพรรหรือแร่ที่มีคุณสมบัติพิเศษ กินแล้วช่วยเพิ่มพลังฝึกปรือ เพิ่มอายุขัย หรือรักษาโรค

นกกระจอกส่งเสียงร้องเซ็งแซ่ในป่ากระโดดออกมามองพวกเขาด้วยความ
สนใจใคร่รู้

หลี่ซู่ซู่เดินไปได้ไม่นานเหยือกก็ออก ทั้งที่บรรพตเพี้ยนซานอากาศ
หนาวเหน็บ ไอน้ำข้างนอกจึงร้อนถึงเพียงนี้

เด็กชายตื่นขึ้นมาในเวลานี้เอง

กระรอกโผล่หัวออกมา ในปากเต็มไปด้วยเมล็ดสน ซ่อนตัวอยู่บน
ต้นไม้มองดูพวกเขา

ขนตายาวของเขาเกาะพริบหลายที่ ก่อนจะตระหนักได้ว่ามีคนกำลัง
แบกตนเดินอยู่

เด็กสาว hobbiesใจเบาๆ หน้าผากมีเม็ดเหงื่อชุ่มชื้นเล็กน้อย
ริมฝีปากนุ่มเนียนประหนึ่งกลีบบุปผา

เขามองใบหน้าด้านข้างของเด็กสาวอย่างนิ่งงัน นางใช้แถบผ้าไหม
สีม่วงผูกมวยเป็นทรงดอกไม้ตุ้มสองซอบนศีรษะ พู่ระย้าสีม่วงทั้งตัวอยู่
ตรงจอนผม ดวงตางามน่ารัก

ร่างกายของเด็กสาวอ่อนนุ่ม เด็กชายพลันนึกถึงคำของมารดา
ที่บอกว่าชายหญิงอายุสี่ขวบไม่นั่งร่วมโต๊ะจึงรู้สึกขัดใจอยู่บ้าง ตัดสินใจ
หัดมือของตนเองที่พาดไหล่นางอยู่กลับมาอย่างเงียบๆ

หลี่ซู่ซู่รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวบนหลัง นางยิ้มพูด "เจ้าตื่นแล้วหรือ"

เด็กชายมองนางแวบหนึ่ง จากนั้นแอบมองอีกแวบหนึ่ง เหยียดด้วย
น้ำเสียงเบาหวินุ่มนวล "อืม ขอขอบคุณท่านที่ช่วยข้า ข้าตัวหนักมาก
ท่านทำเช่นนี้จะเหนื่อยเอา วางข้าลงเถอะ ข้าเดินเองได้"

หลี่ซู่ซู่รู้สึกว่าเขาวางและน่ารักยิ่งนัก จึงวางเขาลงตามที่เขابอก
"ข้าชื่อเยี่ยซู่จู่ เจ้าชื่ออะไร"

เด็กชายล้งเลครู้หนึ่ง ก่อนตอบเสียงค่อย "ข้าชื่อเสี่ยวซาน"

ชื่อนี้ฟังดูก็รู้ว่ามิใช่ชื่อจริง เห็นท่าทางอึดอัดของเสี่ยวซานแล้ว
หลี่ชูชุนมิได้เปิดโปงเขา

เด็กที่สามารถใช้โลงน้ำแข็งวารีอ่อน ร่างกายสวมชุดผ้าแพรที่
ทอจากไหมหยก ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางถูกตั้งชื่อว่า 'เสี่ยวซาน' เด็ดขาด

ไม่รู้เป็นเด็กน้อยจากตระกูลสูงศักดิ์มั่งคั่งตระกูลใด ชีวิตต้อง
ระหกระเหินถึงขั้นนี้

เป็นเช่นที่โกวอวี่ว่า ในกสิยศเช่นนี้คนที่บอบบางสูงศักดิ์เกินไป
ไม่มีทางรอดชีวิตได้

หลี่ชูชุนร้อนเหลือเกิน พอลวงเสี่ยวซานลงแล้ว ก็รีบถอดชุดคลุม
กันลมออกและโยนทิ้ง

เสี่ยวซานหน้าแดงกว่าเดิม

หลี่ชูชุนพูดขึ้น "เสี่ยวซาน เจ้าก็เห็นแล้ว โลงน้ำแข็งของเจ้าหลอมละลาย
ข้าไม่อาจหาวารีอ่อนมาสร้างโลงให้เจ้าใหม่ได้ ต่อไปเจ้าคิดจะทำอย่างไร"
นางยังคงตัดสินใจถามความเห็นของเขา

เสี่ยวซานมองนาง ก้มหน้าถามเสียงค่อย "ข้าติดตามท่านไปได้หรือไม่"

หลี่ชูชุนแปลกใจเล็กน้อย นางส่ายหน้าตอบว่า "ข้ามีธุระต้องทำ
อันตรายนมาก มิอาจพาเจ้าไปด้วย"

ปลายนิ้วของเสี่ยวซานเป็นสีขาว เอยเพียงว่า "ไม่เป็นไร"

เขารู้ว่าตนเองเป็นตัวปัญหา

หากเขาต้องดิ้นไม่ยินยอม หลี่ชูชุนยังสามารถแข็งใจได้ แต่เด็กผู้นี้
ว่าง่ายเกินไปแล้ว ทำให้หลี่ชูชุนเกิดความรู้สึกผิดในใจ

โชคดีที่นางกระจ่างแจ้งว่าตอนนี้มีอาจตัดสินใจโดยใช้อารมณ์

หากตกไปอยู่ในมือถ่านไถจิ้น แม้แต่เพียนหรานยังอยากตาย นับประสาอะไร
กับเด็กน้อยอ่อนแอผู้หนึ่ง

สองคนเดินไปได้พักหนึ่ง เสียงฝีเท้าพลันดังขึ้นในป่า

ตามมาด้วยเสียงของชายฉกรรจ์หยาบกระด้างคนหนึ่ง "พับผ่า
ยามันเถอะ! นี่มันโลกบ่าบออันใดกัน กองทัพแคว้นโจวจะบุกปล้นหมู่บ้าน
พวกเราอยู่แล้ว หากไม่เพราะเหล่าจือล่าสัตว์เป็น ป่านนี้อดตายไปนานแล้ว"

อีกเสียงหนึ่งเอ่ยว่า "ได้ยินว่าพวกเขาโจมตีมาถึงอวิโจวแล้ว ไม่รู้
ต้าซยาจะรับมือกับคนเถื่อนแคว้นโจวพวกนั้นได้อีกนานเพียงใด"

ชายฉกรรจ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงกระซิกโหยกฮาก "แคว้นโจวเปลี่ยน
ฮ่องเต้แล้ว เจ้าไม่รู้รี"

"อะไรนะ เปลี่ยนฮ่องเต้!"

"เป็นเรื่องเมื่อสองวันก่อน ได้ยินว่าฮ่องเต้แคว้นโจวองค์ก่อนถูก
น้องชายฆ่าตาย ตอนนีศพียงแฉวนอยู่ที่แม่น้ำไม่เหอตงชายแดน"
ชายฉกรรจ์ว่า

อีกคนดีอกดีใจ "ฮ่องเต้แคว้นโจวองค์ก่อนถ่านไถหมิงหล่างเลี้ยงปีศาจ
สร้างความทุกข์เข็ญให้ปวงชน ตอนนีเปลี่ยนฮ่องเต้แล้ว ฮ่องเต้องค์ใหม่
คงไม่โหดเหี้ยมเหมือนถ่านไถหมิงหล่างกระมัง"

ชายฉกรรจ์แค้นหัวเราะ "เจ้าว่าฮ่องเต้ใหม่เมตตาเพียงใดเล่า
ฟังว่าเขาจับตัวพี่ชายได้ มิได้ร้อนใจขึ้นครองบัลลังก์ กลับแลเนื้อพี่ชาย
ออกมาที่ละชิ้น ควักลูกตา เอาไปให้สุนัขจรจัดกินเป็นอาหาร สองขา
เหลือเพียงกระดูกสีขาว ล่อให้แมลงวันกับหนอนพิษมากัดทะชอนไซ
ถ่านไถหมิงหล่างถูกผูกไว้กับเสาธง ทนทรมานอยู่สามวันจึงจะสิ้นใจตาย
ในที่สุด มีคนบอกว่าฮ่องเต้ใหม่ไม่รีบร้อนขึ้นครองราชย์ เพราะ

ต้องการตีตำซำให้ได้เสียก่อนค่อยครองบัลลังก์"

อีกคนพูดอย่างเหลือเชื่อ "แต่ว่า... ถานไถหมิงหล่างเลี้ยงปีศาจไว้ มิใช่หรือ คือกแม่น้ำโมเหอ ปีศาจที่เขาเลี้ยงไว้ร่างกายมีขนาดเท่าภูเขา ลุกย่อมๆ แม้แต่แม่ทัพใหญ่เยี่ยยังแพ้พ่าย แล้วจะถูกฮ่องเต้องค์ใหม่สังหารได้อย่างไร"

ชาวบ้านแค่อยากใช้ชีวิตอย่างสงบมันคง เห็นได้ชัดว่าความโหดเหี้ยมอำมหิตของฮ่องเต้องค์ใหม่ของแคว้นโจวน่าสยดสยองยิ่งกว่าฮ่องเต้องค์ก่อน สร้างความหวาดผวาแก่ผู้คนจนยากจะรับได้จริงๆ

ชายฉกรรจ์ตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "ใครจะไปรู้เล่า ปีศาจอย่างไร ก็คือปีศาจ เจ้าคิดว่าเป็นหมาแมวทั่วไปหรือไรกัน"

นายพรานสองคนเดินไปข้างหน้า เจอหลี่ซู่ซู่กับเสี่ยวซานที่เดินสวนมา นายพรานทั้งสองตกใจ ต่างมองหน้ากันไปมา

ป่าเขารกร้างแห่งนี้ ใฉนจึงมีเด็กสาวที่งดงามกับเด็กน้อยผู้หนึ่งได้หรือว่า...

ไม่รอให้พวกเขาหน้าถอดสี หลี่ซู่ซู่รีบเอ่ยปากถาม "ขอลาถามพี่ชายทั้งสองท่านว่าฮ่องเต้ใหม่ของแคว้นโจวที่พวกท่านพูดถึง ชื่อถานไถจิ้นไช้หรือไม่"

พอเห็นน้ำเสียงนางเป็นมิตร บนร่างก็ไม่มีความรู้สึกเข่ายว่นเยี่ยงปีศาจ ชายฉกรรจ์คนแรกขำล้ามากกว่าหน้อยจึงเอ่ยตอบว่า "พวกเราก็ไม่รู้เหมือนกันว่าฮ่องเต้ใหม่ชื่ออะไร"

หลี่ซู่ซู่ฟังพวกเขาคุยกันแล้วรู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้ไม่ดีนัก ประกอบกับอากาศที่ร้อนจนทนไม่ไหวเช่นนั้น ไม่เหมือนอากาศช่วงต้นเดือนสามตอนที่นางเข้าไปในห้วงร่างแม้แต่หน้อย

"พี่ชาย ตอนนี้เป็นเดือนใดแล้วหรือ"

นายพรานกล่าวตอบ "เดือนเจ็ดแล้ว แม่นาง เจ้ากับเด็กน้อยผู้นี้ ไฉนจึงมาอยู่ในป่าเขาได้"

"เดิมทีพวกเราขึ้นเขามาหาสมุนไพรรักษาโรค คิดไม่ถึงว่าอยู่ในป่าเขาตั้งนาน กลับไม่พบสมุนไพรรักษาเลยสักอย่าง"

ชายฉกรรจ์ว่า "ละแวกนี้ของพวกเราก็ไม่สงบแล้ว แคว้นโจวบุกโจมตี ล้วนอาศัยเขื่อนอ้อมรักษาประตูเมืองไว้ แม่นาง เจ้าอย่าหาสมุนไพรรักษาโรคอีกเลย รีบกลับบ้านเถอะ แล้วย้ายไปจากที่นี่พร้อมกับครอบครัวของเจ้า"

สองคนนี้เป็นคนดี

หลี่ซู่ซู่ตอบเขา "ข้าทราบแล้ว จะรีบพาน้องชายกลับไปเดี๋ยวนี้ เมื่อครู่ได้ยินพวกท่านคุยกันว่า...แม่ทัพใหญ่เยี่ยพาย่ยศึกที่แม่น้ำโมเหอเรื่องราวเป็นอย่างไรหรือ"

นายพรานถอนหายใจหนักๆ "ฮ่องเต้องค์ก่อนของแคว้นโจวเลี้ยงพยัคฆ์ตัวหนึ่ง ปีศาจตนนั้นสูงเท่าภูเขาถูกล้อมๆ สองทัพยังไม่ทันได้สู้กัน ทหารของแม่ทัพใหญ่เยี่ยก็ถูกพยัคฆ์ตัวนั้นกัดตายเสียก่อน พวกทหารบ้างกระจัดกระจาย บ้างหนีตายจ้าละหวั่น ไม่ทันเปิดศึกก็พ่ายแพ้เสียก่อน"

ชายฉกรรจ์เอ่ยต่อ "แม่น้ำโมเหอรักษาไว้ไม่อยู่ บัดนี้ตกเป็นของแคว้นโจวแล้ว"

หลี่ซู่ซู่รีบถาม "แม่ทัพใหญ่เยี่ยไม่เป็นไรกระมัง"

"ได้ยินว่าบาดเจ็บสาหัส จวบจนตอนนี้ยังสลบไม่ฟื้น เขื่อนอ้อมของพวกเรารักษาการณ์ไว้โจวแทนแม่ทัพใหญ่เยี่ย"

หลี่ซู่ซู่หัวใจหนักอึ้ง นางไม่คาดคิดเลยว่าตนเข้าไปในหอร้างแค่นี้ไม่ถึงสามวันซัดๆ โลกภายนอกกลับผ่านไปสามเดือนแล้ว

เห็นทีเวลาในหอร้างจะแตกต่างจากโลกภายนอก พอออกมาก็เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ สถานการณ์ย่ำแย่ถึงเพียงนี้ ข้อดีเพียงอย่างเดียว อาจเป็นเพราะความแปลกประหลาดของหอร้าง ทำให้พิษหนอนใหม่ไวรสันต์ในตัวนางมิได้กำเริบ

บัดนี้ถ่านไถ้จิ้นสังหารถ่านไถ้หมิงหล่าง ทั้งยังเผชิญหน้ากับกองทัพแคว้นซยาของเซียวหลิน บิดาได้รับบาดเจ็บ พี่ใหญ่ถูกพิษที่ผ่านจยาอวี่ที่รองสวามีภักดีถ่านไถ้จิ้น ไม่มีข่าวดีเลยสักอย่าง

เพียงพริบตาโลกมนุษย์ก็ย่างเข้าเดือนเจ็ด

หลี่ซู่ซู่ขอขอบคุณนายพรานทั้งสองคน และพาเสี่ยวชานเดินไปข้างหน้าต่อ

"ไว้ถึงเชิงเขาพวกเราก็ต้องแยกทางกันแล้ว" หลี่ซู่ซู่บอกเสี่ยวชาน "พี่สาวต้องไปอวีโจว อวีโจวกำลังทำศึก มีอาจพาเจ้าไปด้วยได้ ถึงเวลาข้าจะหาครอบครัวดีๆ ให้กับเจ้า"

เสี่ยวชานมองพี่นอย่างท้อเหี่ยวผิดหวัง

ล้วนเป็นเช่นนี้ทุกครั้ง บิดาจากเขาไปอย่างเสียบๆ มารดาก็มหาเขาน้อยครั้ง ภายหลังบอกว่าจะไปสถานที่อันไกลโพ้น บัดนี้...เด็กสาวตรงหน้าก็จะจากเขาไปเช่นกัน

เสี่ยวชานพูด "ท่านรักษาตัวด้วย"

เขาเคยชินกับการจากลาแล้ว ไม่รู้ว่าร่างกายนี้จะมีชีวิตอยู่ได้ถึงวันใดปีใด พี่สาวดูแล้วมิใช่คนธรรมดา นางไปทำการใหญ่ ย่อมมีอาจพาเขาไปด้วยอยู่แล้ว

หลี่ซู่ซู่แม่ใจจะพะวงถึงอวี๋โจว แต่เห็นท่าทางน่าสงสารของเขาแล้ว
ยังอดรู้สึกเห็นใจมิได้ นางเดินไปไฝมาไบบ้างหนึ่ง หยดเลือดลงไป เปลี่ยนไปไฝ
ให้กลายเป็นวิหคน้อยสีเขียวอ่อนตัวหนึ่ง นางวางวิหคสีเขียวลงบนฝ่ามือ
ของเสี่ยวซาน "อย่าเสียใจไปเลย ของสิ่งนี้มีมอบให้เจ้า"

วิหคสีเขียวดูโดดเด่นเองกับเสี่ยวซานอย่างน่ารัก เสี่ยวซานแหม่มมุ่ปาก
ดวงตาฉายแววตื่นเต้นยินดีประปราย "ให้ข้าจริง ๆ หรือ"

หลี่ซู่ซู่ยิ้มตอบ "อืม"

เสี่ยวซานเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง "มันจะอยู่เป็นเพื่อนข้าตลอดไปหรือ"

หลี่ซู่ซู่ส่ายหน้า ไฝไบบ้างหนึ่งสิ้นเปลืองพลังวิเศษไม่มาก เป็นสิ่งมีชีวิต
ที่นางอาศัยพลังของบุปผาเหนือพิภพเสกขึ้นมา

หากนางตายไป วิหคน้อยตัวนี้ก็จะกลับกลายเป็นไปไฝดั้งเดิม

เสี่ยวซานเห็นนางสิ้นศรัทธา เขาเหม่อลอยครู่หนึ่ง เอ่ยเสียงเบาว่า
หนักแน่น "ข้าจะทะนุถนอมมันให้ดี"

วิหคน้อยส่งเสียงร้องจิบ ๆ บินไปเกาะไหล่ของเสี่ยวซาน

ในเมืองไม่เหอ เด็กหนุ่มในชุดดำเอนกายอยู่บนบัลลังก์

เขานั่งอย่างเกียจคร้าน ตรงหน้ามีพยัคฆ์ตัวหนึ่งหมอบอยู่ เด็กหนุ่ม
ปรายตามองขุนนางใหญ่ในห้องโถงที่ถูกมัดตัวอยู่อย่างเย็นชา ขุนนางใหญ่
ถูกบังคับให้คุกเข่า

"โจรบกฏ เจ้าสังหารองค์เหนือหัว ไม่คู่ควรที่จะเป็นองค์เหนือหัว
คนใหม่!"

"วันนี้ต่อให้พวกข้าต้องตาย ก็ไม่มีทางยอมจำนนให้กับเจ้า!"

"ดูหมิ่นฮ่องเต้แคว้นโจวเช่นนี้ จิตใจโหดเหี้ยมชั่วร้าย ต้องไม่ได้"

ตายดีแน่"

พวกเขาที่มีจำนวนมาก ล้วนเป็นคนสนิทของถานไถหมิงหล่างใน
แคว้นโจว ทั้งยังติดตามถานไถหมิงหล่างมาหลายปี เวลานี้ทุกคนต่าง
ไม่ยอมรับถานไถจิ้นที่ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งด้วย 'วิธีการอันมิชอบ'

ข้างนอก ถานไถหมิงหล่างยังถูกตรึงอยู่บนเสาธง นับแต่โบราณ
จวบจนปัจจุบัน ยังไม่เคยเห็นฮ่องเต้ที่มีสภาพขนาดถึงเพียงนี้มาก่อน

เดรัจฉานน้อยตรงหน้าผู้ไม่มีไขมันุษย์จริงๆ

ปัญญาชนให้ความสำคัญกับศักดิ์ศรี หากพวกเขายอมจำนนต่อ
โจรกบฏผู้นี้ อีกพันปีให้หลังตำราประวัติศาสตร์จะบันทึกว่าอย่างไร

เมื่อคิดถึงตรงนี้พวกเขาก็ยิ่งฮึกเหิมกว่าเดิม รวากับก่นด่าถานไถจิ้น
มากขึ้นหนึ่งคำ ก็จะมีรู้สึกสาแก่ใจมากขึ้นหนึ่งส่วน

เสียงสบถด่าดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ภายในตำหนักเต็มไปด้วยเสียง
เอะอะจ้อแจ

ขุนพลหลายคนของเผ่าอี่เยวี่ยมองถานไถจิ้น เหงื่อเย็นไหลรินลงมา

36

พวกเขาบริการอย่างสะใจ ชุมนางฝ่ายบุนเดิมเชี่ยวชาญคำนวณโหรา
อยู่แล้ว จึงเปลี่ยนคำพูดไปมากันด่าถาถนไถจิ้นอย่างไม่ซ้ำ

ถาถนไถจิ้นที่อยู่บนบัลลังก์ล้างหูหอมฟังอย่างตั้งใจ เขามีได้ห้ามปราม
ชุมนางฝ่ายบุนเหล่านี้ ทั้งมิได้ออกคำสั่งให้ฆ่าพวกเขา

เหล่าชุมนางเห็นแล้วปลันได้ใจ ถาถนไถจิ้นยังไม่ขึ้นครองราชย์
เมื่อยังไม่เป็นที่ยอมรับของทุกคน เขาย่อมเป็นชุมนางโฉดโง่ชั่วผู้หนึ่ง

คนที่อยากเป็นองค์เหนือหัว ใครบ้างไม่ต้องการชื่อเสียง ถาถนไถจิ้น
ต้องไม่กล้าทำอะไรชุมนางเก่าอย่างพวกเขาแน่

เป็นตัวประกันตั้งแต่หกขวบ บัดนี้คบหาคนต่างเผ่าและปีศาจ
ถาถนไถจิ้นไม่คู่ควรที่จะเป็นฮ่องเต้แคว้นโจวเลยจริงๆ!

ตอนหยางจี้เข้ามา สถานการณ์ที่เห็นเป็นเช่นนี้

ถาถนไถจิ้นนั่งบนบัลลังก์ เหล่าชุมนางกันด่าอย่างชุนแค้น ด่าไปถึงชั้น

'ไร้สิ้นลูกหลาน มิได้ตายดี' เสียงระเบ็งเซ็งแซ่ หากมิรู้ว่าที่นั่นคือจวนว่าการ
ประจำเมืองไม่เหอ ยังคิดว่าเป็นตลาดสดสักแห่งเสียอีก

หยางจี้เหลือบมองถ่านไถ่จีนแฉวหนึ่ง หมวดกระดูกอย่างหวาดหวั่น
เขาถามเนียนไปอวี๋ด้านข้างเสียงเบา "เกิดอะไรขึ้น ตาแก่พวกนี้
ไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้ววี๋ แล้วองค์ชายมิได้โมโหหรือ"

สถานการณ์ตอนนี้สองแคว้นทำศึก ถึงอย่างไรก็มีอาจสังหารขุนนาง
ทั้งราชสำนักได้ แต่พวกเขาตำถ่านไถ่จีนเช่นนี้ องค์ชายต้องไม่ละเว้น
พวกเขาแน่

เนียนไปอวี๋เป็นหัวหน้าองค์กรกระเหยื่อของเผ่าอี่เยวี่ บัดนี้ผันตัวมา
อยู่ในที่แจ้ง เขาพูดเสียงเบาว่า "องค์ชายฟังพวกเขาตำมาหนึ่งชั่วยามแล้ว"

เยี่ยฉู่เฟิงด้านข้างมองพื้น ไม่ปรึกษาพูดสักคำ
พอต่อต่อไปอีกราวหนึ่งถ้วยชา บางคนอับจนถ้อยคำ เสียงในห้องโถง
จึงค่อยๆ เบาลง

ในที่สุดถ่านไถ่จีนก็ขยับตัว เขาหวาดพรางถ่านขุนนางใหญ่ทั้งหลาย
"ดาจบบแล้วหรือ"

น้ำเสียงของเขาราบเรียบ มิได้ดังไปกว่าเสียงของคนเบื้องล่างที่
เต็มไปด้วยความขุ่นแค้น

ขุนนางใหญ่อีกเหมิกว่าเดิม "วันนี้ต่อให้พวกข้าต้องตายอยู่ที่นี้
ก็ไม่มีทางยอมรับโจรสุนัขอย่างเจ้าเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่!"

ขุนนางอีกคนที่มีศักดิ์ศรีเอ่ยสมทบ "ไซ้ โจรสุนัข จะฆ่าก็เชิญ
ข้าผู้แซ่กวนไม่มีทางสวามิภักดิ์เจ้าเป็นอันขาด!"

ผู้ใดจะคาดว่าฟังคำนี้แล้ว คนบนบัลลังก์กลับใช้มือยันหน้าผาก
พรางหัวเราะเบาๆ

"พวกเจ้าคิดว่าข้าเรียกพวกเจ้ามาเพื่อโน้มน้าวให้ยอมจำนน
อย่างนั้นหรือ" ถานไถจิ้นเอ่ยอย่างแปลกพิกล

แล้วมิใช่หรือไร

ถานไถจิ้นปรบมือ "ยกเข้ามา"

ข้ารับใช้ยกถังไม้ใบหนึ่งเข้ามา ทุกคนต่างมองหน้ากัน ไม่เข้าใจว่า
ถานไถจิ้นหมายความว่าอย่างไร

"โจรสลัดอย่างข้าไม่ชอบการเช่นฆ่า" ถานไถจิ้นว่า "ต่อกันมา
ตั้งนาน คิดว่าคงหิวแล้วละ เห็นพวกเจ้าจงรักภักดีต่อฮ่องเต้คงดีกว่า
ถึงเพียงนี้ ข้าประทับใจเหลือเกิน จึงอยากสงเคราะห์พวกเจ้า มอบรางวัลของ
ฮ่องเต้คงดีกว่าให้พวกเจ้าดูแลรักษา"

หยางจี้บังเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดี เขามองเนียนไปอีวี่ทันที

เนียนไปอีวี่นี่ทำอะไรได้ จึงก้มหน้าลง ไม่เอ่ยวาจา

ข้ารับใช้หยิบชามออกมา ตักน้ำแกงเนื้อจากในถังไม้ใส่ชามที่ละใบ

ถานไถจิ้นหัวเราะเบาๆ "ช่วยขุนนางโหดโจรสลัดอย่างข้าต้อนรับ
ได้เท่าทุกท่านให้ดีด้วย"

ข้ารับใช้บีบคางเหล่าขุนนาง จะป้อนน้ำแกงเนื้อให้มีคนเห็นเนื้อในชาม
ในที่สุกก็ตระหนักได้ จึงร้องเสียงดังอย่างตื่นตระหนก "นี่เป็นเนื้อของอดีต
ฮ่องเต้!"

ถานไถจิ้นเอาเนื้อของถานไถหมิงหลังไปต้ม และนำมาแบ่งให้
ขุนนางทั้งหลายกิน

ทุกคนหน้าถอดสี พยายามซัดขึ้นสุดชีวิต กระนั้นปัญญาชนกลุ่มหนึ่ง
ไหนเลยจะต่อต้านนักฆ่าเผ่าอี่เยวี่ได้ ไม่นานเสียงอาเจียนแห่งๆ ก็ดังขึ้น
ในห้องโถงอย่างต่อเนื่อง

ถ่านไถ่จิ้นพูดด้วยความฉงน "บุคคลที่พวกเจ้าสนับสนุนถึงเพียงนี้ บัดนี้เข้าไปอยู่ในร่างกายพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าสามารถจงรักภักดีต่อเขา ได้ตลอดไป ไยจึงไม่มีคนดีใจเลยเล่า"

หยางจี้ฟังน้ำเสียงนุ่มนวลของเขาแล้วขนลุกซู่ขึ้นมาทันใด

ถ่านไถ่จิ้นขบคิดอย่างจริงจังและปลันเอ่ยว่า "อา ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง พวกเจ้าไม่ดีใจ คงเพราะรู้สึกว่ายังไม่เพียงพอ เพิ่มน้ำแกงเนื้อให้ใต้เท้า ที่ไม่พอใจอีกคนละสาม"

พอคำพูดนี้ถูกเอ่ยออกมา ทุกคนต่างไม่กล้าบริปากพูดอีก

กลับเห็นมีคนหนึ่งดวงตาฉายแววหวาดหวั่น ผืนฉีกยิ้มออกมา "ดีใจ กระหม่อมดีใจ ขอบพระทัยองค์ชาย...ไม่ ต้องขอบพระทัยฝ่าบาท"

เขาล้มลุกคลุกคลาน ก่อนจะแผยรอยยิ้มแข็งที่ออกมา "มีฝ่าบาท ปกป้องรักษาตำโงวของกระหม่อม ตำโงวของกระหม่อมจะต้องมีนาม กระต๋องเลื่องลือไปอีกร้อยชาติแน่ สุขสมบุญนี้ไม่สิ้นสุด"

ถ่านไถ่จิ้นหัวเราะลั่น

เมื่อมีคนหนึ่งเริ่ม เหล่าขุนนางที่ใบหน้าซีดเผือดต่างพากันหัวเราะตาม ช่วงขณะหนึ่งผู้เป็นเจ้านายหัวเราะ เหล่าขุนนางก็หัวเราะ

ได้เท่ากวนที่ก่อนหน้านี้ประณามถ่านไถ่จิ้นรุนแรงที่สุด ยากจะ ยอมรับเรื่องที่ตนกินเนื้อของฮ่องเต้องค์ก่อน จึงลุกขึ้นวิ่งเข้าชนเสา

ถ่านไถ่จิ้นมองดูด้วยความสนใจ รอคจนได้เท่ากวนหัวแตกเลือดนอง ล้มลงกับพื้น ถ่านไถ่จิ้นจึงหุบยิ้ม สายตาแปรเปลี่ยนเป็นน่ากลัว

ความนี้ไม่มีสักคนกล้าตำเขาอีก ต่างคุกเข่าลงอย่างอกสั่นขวัญผวา

ถ่านไถ่จิ้นพิจารณาได้เท่ากวนอยู่นาน สุดท้ายเอ่ยเสียงเบา "ส่งศพเขาคืนให้กับครอบครัวเถอะ"

ทุกคนใบหน้าซีดเผือด

ต่างเข้าใจว่าเขาหมายความว่าอะไร นี่มิใช่พระมหากษัตริย์คุณ
แน่นนอน เมื่อได้ทำกวนต่าย ครอบครวัเขาย่อมพลอยรับเคราะห์ไปด้วย
ขุนนางหลายคนที่ยังยึดถือศักดิ์ศรีอยู่ แผ่นหลังโค้งค่อมลงทันใด
การสังหารพวกเขายังดีกว่สถานการณ์ตอนนี้มาก กลืนกินเนื้อของ
อดีตฮ่องเต้ ทำให้ชื่อเสียงของพวกเขาแปดเปื้อนไปแล้ว ไม่ว่าจะยินดีหรือไม่
วันนี้ก้าวออกจากห้องโถงนี้ไป พวกเขาภิถานไถ่จิ้นยอมเป็นจิ้งจอก
บนเขาลูกเดียวกัน*

ไม่มีใครต่อต้านอีก พวกเขาหมอบลงทีละคน

รจนขุนนางใหญ่ที่ย่อมจำนนถูกลากตัวออกไป หยางจี้ที่เผชิญหน้า
กับถานไถ่จิ้นแข่งขาแทบจะอ่อนยวบ

ก่อนหน้านี้เขาคิดไปได้อย่างไรว่าตนจะสามารถถอนตัวออกมา
อย่างปลอดภัย บัดนี้ดูแล้ว เมื่อติดตามถานไถ่จิ้น ต่อให้เฝ้าพะเป็นเนื้อและ
จนถูกหนอนซอนไชกองหนึ่ง ก็ยังไม่กล้าบังเกิดความคิดทรยศแม้เพียง
ครึ่งส่วน

เขารายงานด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก "ข้า่น้อยตรวจนับดูแล้ว ไม่...
ไม่เหยงยังเลี้ยงดูเสบียงอาหารพออีกสามเดือน ไม่ๆ" เเสบียงอาหารของ
ไม่เหยงยังพอเลี้ยงดูกองทัพใหญ่ได้อีกสามเดือน...ปี...ปีศาจที่ถานไถ่หมิงหล่าง
ทิ้ง...ทิ้งไว้..."

ถานไถ่จิ้นกวาดตามองเขาแวบหนึ่ง

หยางจี้ขาอ่อนจนแทบจะคุกเข่าลง

เนียนไปอวี่ประคองเขาไว้ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

* จิ้งจอกบนเขาลูกเดียวกัน หมายถึงเป็นพวกเดียวกันหรือเป็นคนชั่วเหมือนกัน

ถ่านไถ่จิ้นเอียงศีรษะถาม "เจ้ากลัวข้าหรือ"

หยางจี้ตอบ "ข้าน้อย...ข้าน้อยมิกล้า"

ถ่านไถ่จิ้นแผยรอยยิ้มเหนียมอาย "หยางจี้เขียนเชิงมิต้องกลัวไป
สิ่งที่พวกเขากินหาใช่เนื้อของถ่านไถ่หมิงหล่างไม่ เป็นเพียงเนื้อหมูที่
บูดเน่าเท่านั้น"

"เนื้อหมู?" หยางจี้ชำเลืองมองเนียนไปอวี๋และเยี่ยฉู่เฟิง

เยี่ยฉู่เฟิงไม่มีท่าทีใดๆ เนียนไปอวี๋กลับพยักหน้านิดๆ แทบมองไม่เห็น
หยางจี้พลันโล่งอก ความรู้สึกปั่นป่วนในกระเพาะบรรเทาลงในที่สุด

ถ่านไถ่จิ้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาต่อ "ดูสิ อาวุธมิต้องเปื้อนเลือด
ทั้งมิต้องฆ่าคน ชั่วชีวิตนี้พวกเขายอมมีอจ่างนามของถ่านไถ่หมิงหล่าง
มาต่อด้านข้าอีก"

หยางจี้ขบคิดก็พบว่า เป็นเช่นนั้นจริงๆ!

ทว่าแม้จะเป็นเนื้อหมู ก็ยังคงมีอาจลบลื่อนเงามืดที่หยางจี้มีต่อ
ถ่านไถ่จิ้นได้แม้สักครึ่งส่วน เขาฝืนสงบสติอารมณ์ รายงานสถานการณ์
ในค่ายทหารอย่างราบรื่น

ถ่านไถ่จิ้นฟังอย่างไม่ตั้งใจ เขาหลุบตามองนิ้วมือขาวกระจ่างดุจหยก
ของตน คิดในใจว่า จึงหลั่นอันพุดถูก แม้ในใจจะไม่เห็นด้วย แต่ต้องแสร้ง
ทำตัวให้เหมือนคนอื่น ๆ

เขาค่อยๆ ศึกษาและฝึกฝนท่วงท่ากิริยาของคนอื่น อย่างน้อย
มองแต่เปลือกนอก เขาก็เรียนรู้ได้ไม่เลว

หลังจากฮ่องเต้องค์ก่อนของแคว้นโจวตายได้ห้าวัน ขุนนางทั้ง
ราชสำนักต่างสวามิภักดิ์องค์เหนือหัวองค์ใหม่

หลี่ซู่ซุนั่งอยู่ในหอสุรา รู้ข่าวนี้แล้วก็อดเพิ่มพำไม่ได้ "เขาทำอะไรลงไปกันแน่นะ..."

เป็นไปไม่ได้ที่เรื่องราวจะราบรื่นเช่นนี้กระมัง

ผลัดเปลี่ยนแผ่นดิน วางแผนชิงบัลลังก์ จะราบรื่นง่ายตายเช่นนี้ได้อย่างไร

ทว่ากลับไม่มีข่าวคราวเกี่ยวกับเรื่องนี้แม้แต่หยก

หลี่ซู่ซุนับคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ สามีภรรยาคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามนางส่งเสียงเรียกนาง "แม่นาง..."

หลี่ซู่ซุนง่วนหน้า ดึงความคิดกลับมา "ท่านลุง ท่านป้า หวังว่าพวกท่านจะดูแลเสี่ยวชานให้ดี"

สามีภรรยาตรงหน้าที่ดูชื่อตรงริบผงกัศรีระะ เหยยอย่างเมตตาคารี "แม่นางวางใจ พวกเราไม่มีบุตร จะเลี้ยงดูเสี่ยวชานเหมือนลูกชายแท้ๆ ไม่ปล่อยให้เขาลำบากแน่นอน"

ฝ่ายสามีพูด "พวกเราจะพาเสี่ยวชานออกห่างจากสถานที่แห่งนี้ ไม่เหอและอวี๋โจวล้วนไม่ปลอดภัย หลายปีมานี้ข้ากับซูหยินเก็บหอมรอมริบได้ไม่น้อย ไปจากอวี๋โจวแล้ว ก็ยังสามารถใช้ชีวิตอย่างสุขสบายได้"

หลี่ซู่ซุนพยักหน้า "ข้าขอคุยกับเสี่ยวชานสักเล็กน้อยได้หรือไม่"

สองสามีภรรยาเดินออกไปอย่างเข้าใจ ฝ่ายภรรยาหันกลับมา มองเสี่ยวชานหลายครั้ง ดูออกว่านางเอ็นดูเสี่ยวชานมาก

หลี่ซู่ซุนถามเขา "เจ้าชอบพวกเขาหรือไม่"

ดวงตาใส่กระจ่างของเสี่ยวชานจ้องมองหลี่ซู่ซุน พยักหน้าตอบว่า "ชอบ"

หลี่ซู่ซุนถอนใจ ลูบคี่ระะเขา "ข้าจะทำอย่างไรกับเจ้าดี" ว่าง่ายถึงเพียงนี้

ทั้งที่ไม่อยากจากไป แต่กลับไม่แสดงออกมาแม้แต่ครึ่งส่วน

หลี่ซู่ซู่เห็นใจเขาอย่างแท้จริง นานมาแล้วที่นางไม่ได้เห็นใจคนผู้หนึ่ง มากถึงเพียงนี้ แต่นางต้องไปแล้วจริงๆ สามี่ภรรยาคุณั้นเป็นคนดี ที่บ้าน ก็มีฐานะ เลี้ยวซานอยู่กับพวกเขา ย่อมดีกว่าติดตามตน

หลี่ซู่ซู่กุมข้อมือของเลี้ยวซานเบาๆ ซี่พจรของเด็กชายอ่อนแอ แทบจะไม่เหมือนคนที่มีชีวิต ต่อให้สามี่ภรรยาคุณั้นดีเพียงใด ก็มีอาจ ต่อชีวิตให้เลี้ยวซานได้

นางกรีดข้อมือตนเองจนเป็นแผล ก่อนจะยื่นไปข้างริมฝีปากของ เลี้ยวซาน

เลี้ยวซานมองนางแวบหนึ่ง และทำเหมือนเมื่อสองวันก่อน ดูดเลือดนาง เบาๆ ร่างกายของเด็กสาวที่ถูกบุปผาเหนือพิภพเปลี่ยนแปลง โลหิตไม่มี กลิ่นคาว กลิ่นเจือกลิ่นหอมอ่อนจางของบุปผาและพลังเทพสูงสุด เลี้ยวซาน รู้ว่านางอยากให้ตนมีชีวิตอยู่ได้อีกหลายๆ ปี

เขาไม่กล้าออกแรง กลีบปากแนบติดข้อมือนางอย่างแผ่วเบา จนแทบไม่รู้สึกรู้หาย อ่อนนุ่มของเด็กสาว กลิ่นหอมละมุนจางๆ ทำให้ เขาทำอะไรไม่ถูกอยู่บ้าง เขาแนบริมฝีปากห่างผากลงไป บังคับตนเอง ไม่ให้หน้าแดงหูแดง ทว่ายังคงอดซำเลียงมองนางมิได้

นางยิ้มมองเขา "เป็นอะไรไป"

เลี้ยวซานปล่อยนางอย่างลนลาน "ขอบคุณท่าน"

เขาไม่ยอมเรียกหลี่ซู่ซู่ว่า 'พี่สาว' หลี่ซู่ซู่ก็ไม่ถือสา เด็กผู้นี้เป็นคน ว่าง่ายรู้ความ ย่อมมีความคิดในใจของตนเอง

"นับแต่นี้ไปใช้ชีวิตให้ดี หากมีโอกาสจะต้องคว้าไว้ให้ได้ เลี้ยวซาน จงเป็นคนที่เข้มแข็ง หวังว่าสักวันพวกเราจะได้พบกันอีก"

เสี่ยวซานตอบเสียงอู้ "อืม ข้าจะเป็นเช่นนั้น"

ข้ารับปากท่าน

หลี่ชู่ชู่พยักหน้า ทำท่าจะจากไป เสี่ยวซานเม้มปาก นิ้วมือ
เกี่ยวแขนเสื้อหลี่ชู่ชู่ไว้เบาๆ

เขาวางดลับหยกขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือลงบนฝ่ามือของหลี่ชู่ชู่

หลี่ชู่ชู่หุบตามอง หนอนกุสี้ขาวตัวเล็กตัวหนึ่งนอนอยู่ในนั้น

เสี่ยวซานพูดขึ้นว่า "ข้า...ข้ามีเพียงของสิ่งนี้มอบให้ท่าน ท่าน
อย่ากลัวมัน และอย่ารังเกียจมัน ท่านพกมันไว้ ย่อมไม่ถูกพิษ"

เขากลับหลี่ชู่ชู่จะไม่รับ จึงถอยหลังหลายก้าวอย่างลุลกลน "ข้าจะ
ไปหาพวกเขาแล้ว"

ไม่รอให้หลี่ชู่ชู่เอ่ยอะไร เขาก็วิ่งออกไปข้างนอกและจูงมือสตรีสูงวัย
ผู้นั้น

สตรีสูงวัยแยมยิ้มทวนหน้า

หลี่ชู่ชู่เก็บดลับหยกให้ดีด้วยความรู้สึกซับซ้อน มองดูพวกเขา
พาเสี่ยวซานขึ้นรถม้าจากไปอยู่ห่างๆ

บนรถม้า สตรีสูงวัยพูดกับเขา "อย่ามองอีกเลย พี่สาวเจ้าห่างออกไป
ไกลแล้วละ"

เสี่ยวซานตอบเสียงค่อย "นางไม่ใช่พี่สาวข้า"

สตรีสูงวัยได้ยินไม่ชัดว่าเขาพูดอะไร "นกน้อยบนไหล่เจ้าตัวนี้
มาจากที่ใดหรือ" นางเอ่ยพลางทำท่าจะจับ

เสี่ยวซานปกป้องนกน้อยไว้ในฝ่ามือ เม้มปากตอบว่า "โปรด...โปรด
อย่าแตะต้องมัน"

สตรีสูงวัยปิดปากยิ้มพูด "เด็กผู้นี้แหละ มารดาไม่แย่งของของเจ้าหรอก"

สี่ขวานเงียบงัน เขาอยากบอกเหลือเกินว่าเขามิใช่เด็กน้อยแล้ว
 แม้มดูแล้วร่างกายจะเหมือนเด็กหกเจ็ดขวบ แต่เขาอายุสิบสองแล้ว

เขาเป็นหนุ่มน้อยผู้หนึ่ง เขาจดจำมารดาบังเกิดเกล้าของตนเองได้
 มารดาเขาชื่อว่าจิงหลันอัน

เขาคือนายน้อยของเผ่าอีเยวี่ เยวี่ผู้หย่า

หลี่ซู่ซู่สะพายกระบี่เล่มเล็ก เดินทางหลายวัน ก่อนจะนั่งเรือมาถึง
 โม่เหอ

โม่เหอเข้าสู่ฤดูคิมหันต์อันอบอ้าว หลี่ซู่ซู่เปลี่ยนมาสวมชุด
 ทะมัดทะแมง ฝ่าสังเกตสถานการณ์ภายในเมือง

อันที่จริงนางก็ไม่รู้ชัดเจนว่าต้องทำอะไร จี้เจอบอกว่าพญามาร
 ไม่มีไยรัก เช่นนั้นย่อมถูกลิขิตให้เป็นคนเย็นชาไร้ความรู้สึก

ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าผู้ที่ไม่มีไยรัก ภายหลังสามารถสร้างขึ้นได้
 แต่ขั้นตอนยากลำบากมาก ต้องสอนให้คนผู้นั้นรู้จักความรักและความซัง
 ความเจ็บปวดและความหวานหอม

ความรู้สึกของมนุษย์เป็นสิ่งที่ซับซ้อนที่สุดในโลก

จากสถานการณ์ที่หลี่ซู่ซู่รู้มาตอนนี้ ถ้านางได้จิงมีความรู้สึกกับเยวี่ปิงฉาง
 เท่านั้น คะนึ่งหามีอาจลืมน บางที่เยวี่ปิงฉางอาจเป็นตัวเลื้อกที่เหมาะสมที่สุด
 ในการสร้างไยรักให้กับเขา

ทว่าเยวี่ปิงฉางแต่งให้เซียวหลินแล้ว ผู้อื่นสามีภรรยาดูจิงเชื่อ
 สอดประสาน จะให้นางทำอะไร

การถอนกระดุกมารจึงกลายเป็นภารกิจอันยากยิ่ง มิน่าจี้เจอบ
 เพียงแต่ยิ้มอย่างเข้าใจ ไม่ได้ให้กำลังใจนาง ทั้งไม่ได้บันทึกจิตใจ เรื่องนี้

เดิมที่เป็นเรื่องที่ชวนฝันอยู่แล้ว

นางยังคงคิดหาหนทาง บนถนนพลันเกิดความวุ่นวาย ผู้ชนวิ่งหนีแตกตื่น

สตรีผู้หนึ่งถูกชนจนสะดุดล้มลงข้างท่าหลี่ซู่ซู่ หลี่ซู่ซู่รีบพยุงนางขึ้นมา "เกิดอะไรขึ้นหรือ"

หญิงสาวตอบอย่างร้อนใจ "พัยค์มัสต์กี้ที่ฮ่องเต้องค์ก่อนของแคว้นโจวเลี้ยงไว้ตัวนั้น ทุกสองสามวันต้องเฟ้นหาสตรีไปปรนนิบัติ นั่นคือปีศาจตัวหนึ่ง ไม่มีใครรอดชีวิตกลับมาสักคน! แม่นาง เจ้ารีบหนีไปเถอะ"

ไม่ผิดจากที่พูด ห่างไปไม่กี่ไกล ทหารแถวหนึ่งมองมาที่ผู้ชนด้วยสายตามึนงง

ก่อนหน้านี้อหลี่ซู่ซู่ฟังนายพรานเล่าว่าถ่านไถหมิงหล่างมีปีศาจเสือดัวเท่าภูเขาถูกลูกย้อมๆ สามารถช่วยเขาทำศึกได้

ถ่านไถจิ้นสั่งหารถ่านไถหมิงหล่าง เดว่าเขาคงมีอาจตัดใจสั่งหารปีศาจเสือดัวนี้ จึงเลี้ยงมันต่อไป ให้ปีศาจเสือดัวทำศึกให้เขา

ถึงอย่างไรมนุษย์ธรรมดาที่มีอาจต่อกรกับปีศาจที่ร้ายกาจได้ หลี่ซู่ซู่บดฟันเบาๆ มีอาจคาดหวังว่าถ่านไถจิ้นจะมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอะไรได้อยู่แล้ว

ทหารเข้ามาใกล้มากขึ้นทุกที หลี่ซู่ซู่กลับไม่มีที่ท่าว่าจะหลบ ปีศาจเสือดัวที่กินสตรีใช่หรือไม่ คอยดูว่านางจะตีหัวมันให้เบะหรือไม!

ปีศาจเสือดัวเดิมเป็นภัยคุกคามบิดาสกุลเยี่ยอยู่แล้ว นางจะไปอยู่ข้างกายถ่านไถจิ้นและถือโอกาสนี้กำจัดปีศาจเสือดัวไปด้วยเลย

ตามความคิดของหลี่ซู่ซู่ ต่อให้ถ่านไถจิ้นจะเป็นฮ่องเต้แล้ว สถานการณ์ตอนนี้ก็เหมาะที่จะลงมือมากที่สุด หากเขาทำลายแคว้นซุ่ยได้จริงๆ จะต้อง

กลายเป็นทราชาที่ไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตาแน่

เมื่อเกิดความคิดเช่นนี้ ตอนทหารจับตัวนาง นางจึงดิ้นรนพอเป็นพิธีเท่านั้น ก่อนจะถูกพาตัวไป

หลังจากหลีซุซูกุถูกจับ นางมิได้ถูกส่งไปอยู่ข้างกายปีศาจเสื้อ หมัวมัดหรือตาพิจารณานางรอบหนึ่ง สุดท้ายหลีซุซูกุขังไว้ในห้อง

ในห้องยังมีสตรีอีกห้าคน

หญิงสาวเหล่านั้นใบหน้าขาวซีด ยังมีสองคนที่หลังน้ำตาด้วย เห็นหลีซุซูกุผลักเข้ามา พวกนางมองดูแวบหนึ่ง ก่อนจะก้มหน้าลงอย่างสิ้นหวัง

หญิงสาวนางหนึ่งที่มีสีหน้าย่ำแย่เอ่ยว่า "อวินเออร์* ไม่ได้ พวกเราจะนั่งรอความตายไม่ได้ ขึ้นยังไม่คิดหาหนทาง พวกเราจะต้องตายแน่"

จ้าวอวินเออร์*สีหน้าอิดโรย "จะมีหนทางใดเล่า ถานไถหมิงหล่างเก็บพวกเราไว้ก็เพื่อคืนนี้มีไซหรือ ก่อนหน้านี้ข้าได้ยินท่านพอบอกว่าเขาเจอปีศาจระดับสูงตนหนึ่งหลบไหลอยู่ รอจะปลุกมันให้ฟื้นคืน"

เยียนหวานพูด "แต่ถานไถหมิงหล่างตายไปแล้ว ตอนนี้ไม่เหลือปกครองโดยน้องชายของเขา พวกเรา...ไม่แน่อาจยังมีโอกาสรอด"

เยียนหวานมองใบหน้าสะสวยของจ้าวอวินเออร์* "ไซ! อวินเออร์เจ้าดังมาถึงเพียงนี้ คืนนี้พวกเรายังมีโอกาส ก่อนพิธีจะเริ่ม ฮ้องเต๋องคิใหม่จะเรียกตัวพวกเราไปเข้าเฝ้า ขอเพียงเขา...ถูกใจเจ้า พวกเราอย่ามัวไม่ถูกส่งตัวไปปลุกปีศาจระดับสูง"

จ้าวอวินเออร์*นิ่งงันไป ดวงตามีแววคาดหวังเพิ่มขึ้นหลายส่วน

หลีซุซูกุคิดไม่ถึงเลยว่านอกจากปีศาจเสื้อแล้ว ถานไถหมิงหล่างยังคิดจะปลุกปีศาจระดับสูงตนอื่นอีก

ถ่านไถจิ้นปรารถนาในอำนาจมากกว่าถ่านไถหมิงหล่าง ในเมื่อมีโอกาสนี้ เขาต้องปลุกปีศาจขึ้นมาแน่นอน ไม่ว่าจะล้วงลูกกลอนในตัวปีศาจออกมากินกินเสียเอง หรือบงการปีศาจให้ทำศึก ล้วนเป็นเรื่องที่ถ่านไถจิ้นสามารถทำได้ทั้งสิ้น

ราชสกุลถ่านไถมีแต่คนบ้า!

ทว่าแม่นางตรงหน้าเหล่านี้ เห็นชัดว่ายังไม่รู้จักฮ่องเต้องค์ใหม่ เพราะแม่นางที่กล้าหาญเหล่านี้ตัดสินใจจะไปช่วยวนถ่านไถจิ้น

หลี่ซู่ไ้ซึ่งคำพูดใด

37

หลี่ชู่ซู่เพิ่งมาใหม่ เสื้อผ้าตัดตัด เห็นได้ชัดว่าหญิงสาวสูงศักดิ์เหล่านั้น ไม่ได้คิดจะชวนนางไปร่วมยั่วยวนฮ่องเต้เองคิใหม่ด้วย

เยียนหว่านในชุดเขียวเอ่ยว่า "ก่อนหน้าข้าไปสืบมา ข้างกายฮ่องเต้เองคิใหม่ไม่มีสนมชายา เขายังหนุ่มแน่นเปี่ยมด้วยกำลังวังชา เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่รู้รู้สึกอะไรเมื่อเห็นสาวงาม ขอเพียงพวกเราคว้าโอกาสไว้ให้ได้ ย่อมไม่ถูกส่งไปสังเวียปีศาจ"

มิต้องสงสัยเลย ในบรรดาหญิงสาวเหล่านั้น จ้าวอวิ้นเอ๋อริงดงามที่สุด นางสวมชุดกระโปรงสีชมพู โดดเด่นเจิดจรัสที่สุดในกลุ่ม แม้สีหน้าจะหม่นหมอง ก็ไม่กระทบต่อความงามของนางแม้แต่หยก

จ้าวอวิ้นเอ๋อรัยักหน้า เห็นด้วยกับความคิดของเยียนหว่าน

ดวงตาของเยียนหว่านฉายความรู้สึกคับแค้นใจ อยากเป็นคนลงมือเสียเอง ทว่ารูปโฉมของเยียนหว่านสามัญไม่โดดเด่น ในช่วงเวลาคับขัน

ของชีวิต นางได้แต่ช่วยออกอุบายให้จ้าวอวินเฮอร์อย่างกระตือรือร้น

"อวินเฮอร์ ถึงเวลาเจ้าต้องช่วยพี่น้องทั้งหลายด้วยนะ ช่วยพูดแทนทุกคนหน่อย" เมื่อได้รับความโปรดปรานแล้ว ออย่าได้ลืมพวกนางเป็นอันขาด

จ้าวอวินเฮอร์ให้สัญญาอย่างจริงจัง "แน่นอน ข้าไม่ปล่อยให้พวกเจ้าเป็นอะไรแน่"

แม่นางคนอื่นๆ ซาบซึ่งใจจนหลังน้ำตา ต่างรีบเอ่ยขอบคุณ

ใบหน้าของจ้าวอวินเฮอร์แดงช้ำ นางเป็นสตรีที่ยังไม่ออกเรือน ยามนี้จะให้ไปช่วยวอนฮ่องเต้องค์ใหม่ รู้สึกกระดากอายยิ่งนัก

บรรยากาศพลันครึกครื้น ทุกคนราวกับมองเห็นภาพว่าฮ่องเต้องค์ใหม่ลุ่มหลงจ้าวอวินเฮอร์จนยอมปล่อยให้พวกนางไป ตลอดเวลาตั้งแต่ต้นจนจบไม่มีใครสนใจหลีซุซุเลย พวกนางกีดกันหลีซุซุออกไปอย่างเงียบๆ

หลีซุซุมิได้สวมใส่ชุดกระโปรง แต่สวมชุดสีแดงทะมัดทะแมง ชายแขนเสื้อผูกแน่น เผยให้เห็นข้อมือบางขาวกระจ่าง กระโปรงก็คล้องตัวไม่รู้มร่าม

ต้าซยาให้ความสำคัญกับวิชายุทธ์ หลีซุซุแต่งกายเช่นนี้ดูเหมือนบุตรสาวชาวยุทธ์ทั่วไป แต่หลีซุซุกลับมีปากแดงพินขาว นัยน์ตาอ่อนโยน สีตาขาวตัดกันชัดเจน เทียบกับจ้าวอวินเฮอร์แล้วไม่ด้อยกว่าแม้แต่น้อย

แน่นอน เป็นเพราะใบหน้างดงาม จึงไม่ถูกส่งไปเป็นอาหารของปีศาจเสือก กลับเข้ามาอยู่ใน 'ค่ายคนงาม' แห่งนี้

ฟังจากบทสนทนาของพวกนาง หลีซุซุสันนิษฐานว่าคนเหล่านี้ล้วนเป็นคุณหนูตระกูลขุนนางในไม่เหอก่อนหน้านี้

จ้าวอวินเฮอร์ในชุดสีชมพูเป็นบุตรีของจ้าวซิง อดีตขุนพลในไม่เหอ

กล่าวให้ถูกต้องก็คือจ้าวชิงยังอยู่ได้บังคับบัญชาของเยี่ยเซี่ยว บิดาของหลี่ชู่ชู่ด้วยซ้ำ เมื่อไม่นานก่อนหน้านี้อาตาทายในสนามรบ ไม่เหอ ฟ่ายตีก หลังถูกถ่านไถหมิงหล่างยึดครอง บุตรีของเขาจึงกลายเป็นเชลย ของถ่านไถหมิงหล่าง

ถ่านไถหมิงหล่างนิสัยเจ้าชู้ เก็บพวกนางไว้ไม่ฆ่า เนื่องจากมี จุดประสงค์สองอย่าง หนึ่งหากนึกสนุกสามารถหยอกเข้ากับคนงาม สองต่อให้ไม่สนใจก็สามารถใช้พวกนางเป็นเครื่องสังเวย ปลูกปีศาจระดับสูง ในแม่น้ำโมเหอให้ฟื้นคืน

น่าเสียดายที่ถ่านไถหมิงหล่างยังไม่ทันได้ทำตามแผนการที่วางไว้ กลับถูกถ่านไถจิ้นฆ่าเสียก่อน พอเขาตาย จ้าวอวิ้นเออร์และคุณหนู ตระกูลขุนพลคนอื่นๆ จึงตกเป็นเชลยของถ่านไถจิ้นต่อ

ถ่านไถจิ้นตั้งใจว่าคืนนี้จะทำตามแผนการของถ่านไถหมิงหล่าง ใช้จ้าวอวิ้นเออร์และคนอื่นๆ เป็นเครื่องสังเวย

พวกนางหารือกันอย่างคึกคักว่าจะพาตนเองไปตายจริงๆ หลี่ชู่ชู่ เตือนสติอย่างปวดหัว "ฮ่องเต้องค์ใหม่จิตใจโหดเหี้ยม ไม่มีทางดีไปกว่า ถ่านไถหมิงหล่างได้ แผนสาวงามใช้ไม่ได้ผลกับเขาหรอก"

นางไม่ปริปากยังดี พอพูดออกมากลับเหมือนในคืนวันจิมรังแตน เยียนหน่วนสวนกลับทันใด "เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าจะไม่ได้ผล เจ้ารู้ว่าตนเอง ต้องไปสังเวยชีวิต กลับไม่ร้อนใจแม้แต่น้อย คงมิได้คิดจะไปยังยุววน ฮ่องเต้องค์ใหม่เสียเองกระมัง"

แม้กระทั่งจ้าวอวิ้นเออร์ยังมีสีหน้ายำแย่ ถึงอย่างไรรูปโฉมของ หลี่ชู่ชู่ก็ชัดเจนเช่นนั้น หากจะประชันกันจริงๆ ก็ไม่แน่ว่าฮ่องเต้องค์ใหม่ จะถูกใจใคร

หญิงสาวคนอื่น ๆ พูดเช่นกัน "นั่นสิ เจ้ารู้หรือไม่ว่าคุณหนูจ้าวเป็นใคร หากเจ้าสำรวจมหน่อย เมื่อนางได้รับความโปรดปราน ไม่น่าจะอาจขอความเมตตาให้เจ้าได้"

หลี่ชู่ชู่ทำที่เครื่องขี้มขึ้นหลายส่วน พูดกับจ้าวอวีนเออร์ "บิดาเจ้าต่อสู้จนตัวตายในสงครามเพื่อโม้เหอ แล้วเจ้ายินดีไปปรนนิบัติข้างกายฮ่องเต้ แคว้นศัตรูจริง ๆ หรือ"

จ้าวอวีนเออร์ตอบอย่างระแวดระวัง "เจ้าไม่ต้องมาแย่งข้า เยียนหว่านพูดถูก ทุกคนล้วนทำเพื่อมีชีวิตอยู่ต่อไป เจ้าเองก็เช่นกัน นี่เป็นโอกาสของข้า ข้าเองก็ทำเพื่อช่วยพี่น้องทั้งหลาย"

ทุกคนต่างซาบซึ้งใจยิ่งนักพลางมองหลี่ชู่ชู่ด้วยความรู้สึกเป็นปริบภัย

หลี่ชู่ชู่ว่า "ก็ได้ ข้ายอมแพ้"

เช่นนั้นพวกเจ้าไปลองดูเถิด ในเมื่อเดือนแล้วไม่ฟังก็ไม่จำเป็น ต้องเดือนอีก

ครานี้แม้กระทั่งพูดคุยเรื่องแผนการพวกนางยังหลบเลี่ยงหลี่ชู่ชู่เกรงว่าหลี่ชู่ชู่จะได้ยิน

หลี่ชู่ชู่คร้านจะสนใจพวกนาง เหลากะปิไม้ท้อเล่มเล็กที่แอบซุกซ่อนไว้

บุตรี่ของวีรบุรุษ ใช้ว่าจะมีศักดิ์ศรีเสมอไป

ห้องฟ้ามืดลง หมัวมัวเข้ามาในเรือนพลางเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย "พวกเจ้าทั้งหลายเปลี่ยนชุดเสีย แล้วตามข้ามา"

เข้ารับใช้ชั้นชุดกระโปรงสีขาวให้หลายตัว

หลี่ชู่ชู่มองดูแล้วรู้สึกว่ 'เยี่ยมยอดแท้' ชูตกระโปรงใช้ด้ายทองปักเป็นลวดลายบวงสรวง นี่เป็นเสื้อผ้าสำหรับคนที่จะถูกนำไปสังเวร โดยแท้ชูตกระโปรงในพิธีบวงสรวงดูบริสุทธิ์งดงาม แม่นางทั้งหลายสบตกันพากันประหลาดใจที่ได้สวมชูตกระโปรงประณีตถึงเพียงนี้

หลี่ชู่ชู่ถูกหม่อมมัวฉลักหนึ่งที "พวกนางล้วนเปลี่ยนชุดหมดแล้ว เจ้ามัวแต่เหม่ออะไร"

หลี่ชู่ชู่คิดในใจ *เมื่อด้ายทองบนชูตกระโปรงงดงามตัวนี้เปล่งประกายย่อมเป็นเวลาตาย*

ภายใต้สายตาของหม่อมมัวฉลักที่ถลึงมองอย่างไม่พอใจ หลี่ชู่ชู่ได้แต่เปลี่ยนมาสวมชูตกระโปรงสีขาว

มองเซलयหญิงที่อ่อนแออันอรชรเหล่านี้แล้ว หม่อมมัวฉลักหน้าอย่างพึงพอใจ

"ข้าจะชี้แจงกฎระเบียบอีกครั้ง ประเดี๋ยวจะพาพวกเจ้าไปริมน้ำไม่เหอ คนที่นำหน้าถือคันฉ่องหยก คนที่ตามหลังมาถือปิ่นทอง กิ่งบุปผา น้ำค้างยามเช้า ตะเกียง และดินเหนียว คันฉ่องหยกต้องถวายฝ่าบาท ห้ามผิดพลาดเป็นอันขาด หากพวกเจ้าทำได้ดี ไม่น่าอาจได้รับการอภัยโทษ แต่หากทำได้ไม่ดี หึ..."

หลายคนตัวสั่นสะท้าน

พอของถูกนำมาให้ ทุกคนต่างต้องยอมรีบเสียบๆ ว่าให้จ้าวอวิ้นเออร์ถือคันฉ่องหยก เพราะคนที่ถือคันฉ่องหยกจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดถานไถ่จิ้น คนที่เหลือรอจ้าวอวิ้นเออร์หยิบคันฉ่องไปแล้วก็พากันแย่งของที่ตนเองจะถือ

เขียนหวานคว่าปิ่นทองมาได้อย่างพอกพอใจ

ถึงตอนสุดท้าย หลี่ชู่ชู่มีเพียงดินเหนียวกองหนึ่ง

นางไม่โมโห เพียงยกดินเหนียวขึ้นมา

ดินเหนียวนี้ช่าง...เหม็นหน้อยๆ

พวกหญิงสาวขึ้นรถม้า ทุกคนพร้อมใจกันออกห่างจากหลีซุซุด้วยความรังเกียจ

หลีซุซุขูดดินเหนียวของตนเองโดยไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย ผู้ไม่รู้ยอมไม่กลัว ถูกผู้อื่นใช้เป็นเครื่องสังเวกแล้ว ยังจะถือสาไปไยว่าของที่ถืองามหรือไม่

นอกจากคันฉ่องหยก ของอื่นๆ แบ่งเป็นธาตุทอง ธาตุไม้ ธาตุน้ำ ธาตุไฟ และธาตุดิน อาศัยเพียงห้าธาตุไม่อาจปลุกปีศาจระดับสูงให้ตื่นได้ จำเป็นต้องมีโลหิตด้วย

พวกนางสวมใส่อาภรณ์บวงสรวงแล้ว ยังวาดหวังว่าถ่านไถ่จีนจะเกิดเมตตาละเว้นพวกนาง คิดว่าตนเองเป็นเยี่ยงนางหรือไร

รถม้าโยกคลอนไปตลอดทาง จ้าวอวินเออร์อาศัยคันฉ่องหยกส่องดูเป็นระยะว่าผมของตนหลุดลุ่ยหรือไม่

หลีซุซุหลับตาเอนกายพิงมูมรถม้า ขบคิดว่าประเดี๋ยวจะหยุดยังมีให้ไปศึกษาปรากฏกายอย่างไรดี

แม่นางหลายคนทีกระวนกระวายแม้ไม่พูดคุยกับนาง แต่ยามนี้กลับอดมองนางมิได้

เด็กสาวสวมเสื้อขาวกระโปรงขาว ผูกผมด้วยแถบผ้าตัวนสองเส้น ปล่อระยะอยู่บนไหล่ ขนตานางทั้งงอนและยาว แสงจันทร์สาดส่องเข้ามา ด้ายทองบนร่างคล้ายมีประกายศักดิ์สิทธิ์ไหลเวียน

แม่นางทั้งหลายมองนางอย่างตกตะลึง เด็กสาวนั่งอย่างสุขุมเรียบร้อย จำต้องยอมรับว่าในบรรดาทุกคน มีเพียงนางที่สวมชุดบวงสรวง

อันเครื่องขริ่มแล้วให้ความรู้สึกศักดิ์สิทธิ์สูงส่ง แม้แต่เจ้าอวีนเออร์ที่
ประคองคั่นช่องหยกยังไม่มิกลิ่นอายวิเศษเช่นนี้

เจ้าอวีนเออร์ตระหนกได้เช่นกัน นางกัตรีมีฝีปากแล้วอดเหยียดหลังตรง
มิได้

หลี่ซุซู่ไม่รู้เรื่องรู้ราวแม้แต่บ่อย

ไม่รู้รถม้าโยกคลอนอยู่นานเพียงใดก็มีคนพูดว่า "ถึงแล้ว"

หญิงสาวลงจากรถม้าตามลำดับ

เจ้าอวีนเออร์นำหน้า หลี่ซุซู่อยู่ด้านหลังสุด นางถือดินเหนียวของ
ตนเอง พลาวงลอบพิจารณารอบด้าน

ราตรีคิมหันต์ในเดือนเจ็ด แสงจันทร์บนท้องฟ้าดูจางร่น้ำ ไหลหลัง
ลงสู่เบื้องล่าง เปลี่ยนแม่น้ำโมเหกกว้างใหญ่ให้เป็นดังโลหะเงินที่เปล่งประกาย
ระยิบระยับ

ไม่ไกลออกไปเป็นป่าไม้ เสียงจ๊กจั่นและเสียงกบดังระงม

บรรดาข้ารับใช้ถือโคมชาววัง* ยืนอยู่ริมน้ำ

บริเวณที่แสงโคมสว่างไสว เด็กหนุ่มในชุดสีดำมีสีหน้าเย็นชาอันตราย
มองเห็นเด่นชัดเป็นพิเศษ

หลี่ซุซู่คิดในใจว่าจากไปคราวก่อน นางเกือบรัดคอถ่านไถ่เงินจนตาย
หากเขาสังเกตเห็นตน จะต้องจับหน่ที่แน่นอน นางกัมศีระชะลงต่ำ
เดินอยู่ด้านหลังสุด รู้สึกโชคดีที่ตนเองถือดินเหนียว

ดินเหนียวดีจะตาย ดินเหนียวข่างน่ารักจริงๆ

หลายคนที่มีลักษณะคล้ายนักพรตยืนอยู่ข้างกายถ่านไถ่เงิน

* โคมชาววัง เป็นโคมไฟที่แต่เดิมใช้เฉพาะในพระราชวัง มีทั้งแบบทรงแปดเหลี่ยม หกเหลี่ยม และสี่เหลี่ยม
รอบด้านบุด้วยผ้าแพรไหมหรือกระຈก วัสดุหลายประดับในแต่ละด้าน และแต่งโครงไม้แต่ละมุมรวม
ทั้งด้านบนและฐานด้วยลายแกะสลัก โดยเฉพาะด้านบนมักทำเป็นโคมต่อครอบขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งเป็น
ทรงหลังคาคล้ายแก๊งเงิน

"ฝ่าบาท เมื่อตะเกียงสว่าง น้ำในแม่น้ำจะแยกออกจากกัน พวกกระหม่อมกับฝ่าบาทอย่าลงไปไหน จะต้องพบปีศาจที่หลับใหลมาพันปี ตนนั่นอย่างแน่นอน"

ถ่านไถ่จิ้นอมยิ้มพูด "เราขอมเชื้อทุกท่านอยู่แล้ว"

สายตาเขาจับจ้องไปที่ผิวน้ำอย่างร้อนแรง

ครานี้แม้แต่หลี่ซุชู่ยังอดสงสัยมิได้ว่าในแม่น้ำไม่เหมามีปีศาจอะไร อยู่กันแน่ ถ่านไถ่จิ้นถึงต้องเอาตัวมันขึ้นมาให้ได้ หากมีใช่ปีศาจระดับสูง ต้องไม่เข้าตาเขาแน่นอน หากเป็นปีศาจระดับสูง ออกมาแล้วจะต้องช่วยเขาก่อกรรมทำชั่วเป็นแน่

นำเครื่องสังเวยไปด้วยหกอย่าง เขาต้องการให้ปีศาจตนนั้นรับเขาเป็นนาย

เจ้าวอินเออร์อยู่ใกล้ถ่านไถ่จิ้นมากที่สุด ยามนี้กำลังมองเด็กหนุ่มที่หล่อเหลาไม่ธรรมดาอย่างตะลึงงัน หัวใจนางเต้นระรัว

ฮ่องเต้คงใหม่รูปร่างอ่อนเยาว์ถึงเพียงนี้

นางประคองคันท้อง คิดถึงสิ่งที่จะทำต่อไปแล้วรู้สึกเกือบกระดาก อยู่บ้าง ความหวาดกลัวและความรู้สึกต่อต้านลดเลือนไป

อันที่จริงเจ้าวอินเออร์ก็เคยสังเวยเหมือนกัน ถึงอย่างไรบิดานางก็ถูกอนารยชนแค้นใจสังหาร นางเองก็แค้นถ่านไถ่หมิงหล่างที่ทำให้ตนกลายเป็นเชลย ทว่าเขียนหวานพูดถูก พวกนางเป็นเพียงสตรีอ่อนแอ จะสามารถทำอะไรได้ ทำได้เพียงรักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ถ่านไถ่จิ้นหาใช่ถ่านไถ่หมิงหล่างไม่ เขากับตนมิได้มีความแค้นต่อกัน การอยากมีชีวิตอยู่ต่อไปมิใช่สิ่งที่น่าละอาย ใครให้เซวียนอ๋องผู้นั้น จวบจนบัดนี้ยังช่วยพวกนางออกไปไม่ได้เล่า

ถ่านไถจิ้นรู้สึกว่ามีคนสังเกตเขาอยู่ เขาจึงหันกลับไป
หญิงสาวที่เดินนำหน้าประสานสายตากับเขา หน้าแดงและก้มหน้าลง
เขาแค้นเสียงหยันในใจ กวาดตามองพวกนางที่ละคน ก่อนที่สายตา
จะจับที่หญิงสาวคนสุดท้าย

นางกัมศิระชะต๋า เห็นใบหน้าไม่ชัด ทำทางอ่อนแอและขลาดกลัว
เขาดึงสายตากลับมา พิงเก้าอี้ รอให้แสงจันทร์สาดส่องลงไป
กลางแม่น้ำไม่เหอ

ในที่สุดภายใต้แสงจันทร์ที่สาดส่อง แม่น้ำไม่เหอประหนึ่งคันช่อง
ใสกระจ่างบานหนึ่ง นักพรตเอ่ยขึ้นว่า "ฝ่าบาท ได้เวลาแล้ว"

ถ่านไถจิ้นผงกศีรษะ

เข้ารับใช้กล่าว "ถวายคันช่องหยก"

จ้าวอวิ้นเออร์สุดหทัยใจลึก เดินเข้าไปอย่างสันระริก กิ่งคุกเขาลง
ยื่นคันช่องหยกให้ส่องเต้ในอาภรณ์สีดำที่นั้งอยู่บนเก้าอี้

ปลายนิ้วเขาขาวซีด ขณะกำลังจะรับคันช่อง จ้าวอวิ้นเออร์กัดฟัน
โน้มกายไปเล็กน้อย ดึงอาภรณ์สีดำของส่องเต้ด้วยท่าทางน่าสงสาร

ถ่านไถจิ้นหน้าไม่เปลี่ยนสี รับคันช่องจากมือนาง ทำเหมือนไม่เห็น
สตรีที่ซบซาเขาอยู่

จ้าวอวิ้นเออร์ทั้งผิดหวัง ทั้งนึกยินดี อย่างไรเสียเขาก็ไม่โมโห นี่
นับเป็นการเริ่มต้นที่ดีมากแล้ว

"หม่อมฉันมิได้ตั้งใจ ขอฝ่าบาทโปรดพระราชทานอภัยโทษด้วย"

ถ่านไถจิ้นถือคันช่องหยกพลิกไปมา นัยน์ตาดำขลับจับจ้องนาง
จิ้งหะที่จ้องจนนางว่าวุ่นใจ เขาคลี่ยิ้มอ่อนโยนถามว่า "เรายกโทษให้เจ้า
เจ้าจะยินดีเบิกทางให้เราหรือไม่"

จำวอวินเออร์มองเขาอย่างตะลึงงัน
 ถานไถจิ้นสี่หน้าอ่อนแอและหม่นหมอง คล้ายผิดหวังที่จำวอวินเออร์
 มีท่าที่ลึงเล

เด็กหนุ่มที่ดูขี้โรคอ่อนแอและนุ่มนวลแม้ปากเบาๆ

จำวอวินเออร์รีบพูด "หม่อมฉันยินดี ยินดีเพคะ!"

ถานไถจิ้นหยุดเลือดลงบนคันฉ่องหยกหยดหนึ่ง เอ่ยเสียงเรียบว่า
 "เช่นนั้นก็ไปเถิด"

จำวอวินเออร์รีบคันฉ่องหยกกลับไปอีกครั้ง นึกเสียใจภายหลังเล็กน้อย
 นางมายั้วยวนเขาต่างหาก นางหวาดกลัวความตาย

ถานไถจิ้นลูบผมนางอย่างอ่อนโยน เอ่ยเสียงแหบพร่า "ไม่ต้องกลัว
 เราอยู่ข้างหลังเจ้านี่เอง คอยปกป้องเจ้าอยู่"

จำวอวินเออร์หน้าแดงชาน ผงกศีรษะและยืนขึ้น สองคันฉ่องหยก
 ไปยังผิวน้ำ

หลี่ซู่ซู่พูดไม่ออก "..."

ภาษิตว่ากลัวก็แต่สหายที่เป็นหมู* นางหันไปมองเยียนหว่าน
 หวังว่าเยียนหว่านจะฟังพาดได้ เรียกจำวอวินเออร์ที่ขาดสติกลับมา กระนั้น
 เยียนหว่านกลับกำปิ่นทองในมือแน่น ดวงตาทั้งแค้นทั้งริษยา

หลี่ซู่ซู่ไร้คำพูดจะกล่าว นางผูกชายแขนเสื้อให้แน่น อยากจะต้อย
 เจ้าพวกหัวสุนัขโง่เง่าพวกนี้สักทีเหลือเกิน

แสงจันทร์สะท้อนออกมาจากในคันฉ่อง สาดไปยังผิวน้ำ นักพรต
 หลายคนบริกรรมคาถาพร้อมกัน สั่นกระดิ่งทองเหลืองในมือ

* กลัวก็แต่สหายที่เป็นหมู มาจากคำกล่าวที่ว่า "ไม่กลัวคู่ต่อสู้ที่ร้ายกาจดุจเทพ กลัวก็แต่สหายที่เป็นหมู" หมายถึงต่อให้คู่ต่อสู้เก่งกาจน่ากลัว หากสมาชิกในกลุ่มร่วมแรงร่วมใจ ยังมีโอกาสชนะได้ แต่หากสมาชิกในกลุ่มซัดซัดหรือโง่เขลา การงานย่อมยากที่จะประสบความสำเร็จ

เกิดภาพอันน่าอัศจรรย์ขึ้น ผิวน้ำแยกออกจากกัน ปรากฏเส้นทาง
ที่นำสู่เบื้องล่าง

หยางจีที่อยู่ข้างกายถ่านไถจินยินตีปริดา "องค์...ฝ่าบาท ถ่านไถหึงหล่าง
หาตำแหน่งได้ไม่ผิด"

ถ่านไถจินลุกจากเก้าอี้ นัยน์ตาสีดำมีแววตื่นเต้นเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน
ลมหายใจที่กระชั้นขณะจับจ้องผิวน้ำ

เหล่านักพรตกลิ่นไ่มุกกันน้ำลงไป ถ่านไถจิน เนียนไปอี ตลอดจน
เยี่ยฉูเฟิงก็กลิ่นไ่มุกกันน้ำลงไปเช่นกัน

ส่วนพวกจ้าวอวินเออร์ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่ ต่างต้องกลิ่นไ่มุก
เม็ดหนึ่งลงไป

จ้าวอวินเออร์มองแม่น้ำที่แยกตัวออกจากกันอย่างหวาดหวั่น นาง
พลันรู้สึกเสียใจภายหลัง อยากโยนคันช่งทิ้ง แต่ก็กลัวถ่านไถจินข้างหลัง
จะโมโห ขณะกำลังจะถอยหลังสองก้าว ออกห่างจากผิวน้ำ แรงดึงดูดขุมหนึ่ง
พุ่งออกมาจากแม่น้ำกะทันหัน ดึงจ้าวอวินเออร์ลงไป

สีโลหิตแผ่กระจายไปในสายน้ำ เส้นทางที่รางเลือนชัดเจนยิ่งขึ้น
เหล่าหญิงสาวที่ถูกใช้เป็นเครื่องสังเวยไบหน้าถอดสี่ ทว่าข้างหลัง
ของแต่ละคนมีฝั่งอัคคีแดงตัวหนึ่ง บีบให้พวกนางเดินไปข้างหน้า

เวลานี้ไม่มีใครคิดเรื่องยั่ววนถ่านไถจินอีกแล้ว ก่อนหน้านั้นแค่
เสียขวัญเฉยๆ เขายังปลอบประโลมจ้าวอวินเออร์อย่างอ่อนโยน อึดใจต่อมา
กลับหลอกให้นางถือคันช่งไปตาย

มีคนร้องให้กระซิกเบาๆ
ถ่านไถจินกดนิ้วมือลงบนริมฝีปาก ยิ้มพูดว่า "ซูว์...ใครส่งเสียง
หนวกหู ข้าจะฆ่าทิ้งเสีย"

ไม่มีใครกล้าส่งเสียงอีก ต่างเดินลงบันไดได้น้ำไปที่ละคน ข้างหลังของแต่ละคนมีนักพรตเดินตามหนึ่งคน

หลี่ซู่ซู่ก้มหน้า เดินอยู่ข้างหลังกลุ่มคน ข้างหลังนางไม่มีนักพรต กลิ่นจันทร์ขาวโพลมา หลี่ซู่ซู่หนึ่งศีรษะตั้ง รู้ดีว่าข้างหลังตนเป็นถ่านไถจิ้น นางก้าวเดินอย่างสำรวม ไม่แสดงพิรุณใด

ถ่านไถจิ้นเดินไปหลายก้าว แรกเริ่มจ้องมองไปได้น้ำ ทว่าความรู้สึกแปลกประหลาดอย่างหนึ่งบังคับให้เขาเบนสายตามามองศีรษะด้านหลังของเด็กสาวตรงหน้าที่ถูกนำมาส่งเว

เขาจับจ้องอยู่สองอดีตใจ แต่ก็มองเห็นเพียงตู่เล็กขาวเนียนของนาง ความสูงของเด็กสาวอยู่แค่ระดับไหล่ของเขาเท่านั้น เขาหรีตาลง บังเกิดความรู้สึกว่าความอยากจะหมุนตัวนางกลับมา

ทว่ากลิ่นเหม็นคาวจากดินเหนียวทำให้เขาหมุนตัวอย่างรังเกียจ เนียนไปอีกรูปร่างกายเอื่อยเสียดเบา "ฝ่าบาท ถึงกันแม่น้ำแล้ว"

กันแม่น้ำไม่ลึก เหล่านักพรตล้วงหยิบไข่มุกออกมา สองสว่างได้น้ำ ในพริบตา

มังกรน้ำ* แปะเล็บที่หลังสนิทตัวหนึ่งนอนหมอบอยู่กันแม่น้ำ

มังกรน้ำมีสายเลือดมังกรทะเลบรรพกาล แม้จะเจือจางจนแทบมื่อจางนับได้ แต่หากมังกรน้ำเข้าสู่วิถัธรรม ฝึกบำเพ็ญหลายหมื่นปี ก็อาจบำเพ็ญเพียรจนบรรลุได้

กระนั้นมังกรน้ำเดิมที่ควรมีเพียงสองเล็บ แต่มังกรน้ำตรงหน้ากลับประหลาดนัก มีถึงแปดเล็บ ลำตัวมันเป็นสีน้ำตาลเทาตลอดร่าง ไม่งดงาม

* จินแบ่งมังกรเป็นหลายประเภท มังกรน้ำ (เจียวหลง) เป็นสัตว์เทพชนิดหนึ่งที่มีสายเลือดของเผ่าพันธุ์มังกรบนหัวมักไม่มีเขาหรือมีเขาเดียว มังกรน้ำเมื่อบำเพ็ญเพียรผ่านด่านเคราะห์แล้วก็สามารถกลายเป็นมังกรแท้ (จินหลง) ได้

ขดตัวกอดเปลือกหอยชิ้นหนึ่งไว้ หลับลึกอยู่ที่กันแม่น้ำ

เดิมทีหลีสุซุตั้งใจว่าจะหาโอกาสสังหารปีศาจระดับสูงตนนี้ แต่
ยามนี้มันกลับลี้มตาขึ้นเล็กน้อย

ร่างกายของมังกรน้ำมิได้มีโอปีศาจ ไม่น่าเชื่อว่ามังกรน้ำตนนี้จะ
บ้าเพี้ยนเหี้ยน!

บนร่างของมังกรน้ำมีกระแสปรมาณอ่อนจางซุ่มหนึ่งเวียนวน ดูคล้าย
ไอแค้น ไอแค้นแปรเปลี่ยนไปมา พัวพันกับมังกรน้ำ ก่อตัวเป็นรูปร่าง!

ไอแค้นสีแดงซุ่มนี้มีรูปร่างแล้ว มันคิดจะยึดร่างของมังกรน้ำที่
หลับไหล

หลีสุซุเข้าใจแล้ว สิ่งที่น่าคนเมื่อครุ่นมิใช่มังกรน้ำ แต่เป็นไอแค้น
ที่สั่งสมมาหลายปีซุ่มนี้ต่างหาก

ตอนนี้แผนการของถ่านไถ่จิ้นคือสังหารพวกนางให้หมด สั่งเวทย์แก่
ไอแค้น ทำให้ไอแค้นแข็งแกร่งพอ แทรกซึมเข้าสู่ร่างของมังกรน้ำ กลายเป็น
มังกรปีศาจที่รับฟังคำสั่งเขา

หลีสุซุถอยหลังก้าวหนึ่งอย่างแนบเนียน ขยับไปใกล้ถ่านไถ่จิ้น นาง
กำมือเป็นกำปั้นเล็กๆ อ่า น่าโมโหเหลือเกิน

ฆ่าคนเพาะเลี้ยงไอแค้น เปลี่ยนมังกรน้ำที่บ้าเพี้ยนเหี้ยนให้กลายเป็น
มังกรปีศาจ เขาคิดออกมาได้อย่างไร

นักพรตเอ๋ย "ชายอาคมปัญญาธาตุ"

พวกหญิงสาวถูกผลักไปยังตำแหน่งต่างๆ ตอนที่นักพรตเข้ามาผลัก
หลีสุซุ นางหันกลับไปกะทันหัน กอดถ่านไถ่จิ้นที่อยู่ข้างหลัง ป้ายดินเหนียว
ในมือใส่ถ่านไถ่จิ้น

นางลงมือว่องไว ไม่ต้องพูดถึงนักพรตที่เชี่ยวชาญเฉพาะอาคม

คาถา แม้แต่เนียนไปอวี้อย่างตบสนองไม่ทัน

เด็กสาวบีบเสียงร้องไห้กระซิก "ฮือๆๆ ผ่าบาท หม่อมฉันกลัว
เหลือเกิน..."

ดินเหนียวบางส่วนไหลลงจากตัวของถ่านไถจิ้น แวตตาเขาเย็นชา
อันตราย น้ำเสียงกลับแผ่วเบานุ่มนวล "เนียนไปอวี ซ่าเจ้าสิ่งนี้เสีย"

เนียนไปอวีไม่พูดพรั่าทำเพลง ดาบก็ฟันเข้ามาทันใด

กลับเห็นเด็กสาวในอ้อมแขนแขนหน้ากะทันหัน คว้าโอกาส
ตอนเขาพูด ยัดยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งใส่ปากเขา ถ่านไถจิ้นมองเห็นใบหน้า
เปื้อนยิ้มของนาง

"ซ้ากลับมาแล้ว! เจ้าดีใจหรือไม่"

38

ถ่านไถจิ้นอยากคายยาลูกกลอนออกมา แต่ไม่ทันเสียแล้ว นิ้วมือ
ของหลี่ซู่ซู่จี้ไปที่ลำคอเขา เขากลืนยาลงไป

หลังเห็นคนในอ้อมแขนชัดเจนแล้ว สีหน้าของถ่านไถจิ้นที่เดิมที่
สุขุมเย็นชา พลันเปลี่ยนเป็นอิมครีมน่ากลัว

หลี่ซู่ซู่ประสบความสำเร็จแล้วก็รีบแผ่น

เมื่อครู่ใบหน้าเปื้อนยิ้มของเด็กสาวยังอยู่ตรงหน้า อึดใจต่อมากลับ
ห่างออกไปไกลเสียแล้ว ดินโคลนไหลลงมาจากใบหน้าของถ่านไถจิ้น
เขามองไปยังหลี่ซู่ซู่ เผยรอยยิ้มบิดเบี้ยว "เยี่ย-ซี-อู่"

เนียนไปอวีจิดจำหลี่ซู่ซู่ได้เช่นกัน แม่นางที่คราวก่อนร่ำรำไห้
ผ่าบาทดู และเกือบจะรัดคอผ่าบาทตาย

เนียนไปอวีเอ๋ยเสียงเฉียบ "นางปีศาจ เจ้าเอาสิ่งใดให้ผ่าบาทกิน!"
สายตาก็มองหลี่ซู่ซู่ประหนึ่งมองคนตาย

ถ่านไถจิ้นจับก้อนหินได้น้ำไว้ พยายามสำรวจยาลูกกลอนออกมา
ทว่าไม่สำเร็จ

เห็นได้ชัดว่านี่ก็เป็นสิ่งที่ถ่านไถจิ้นอยากถามเช่นกัน กระเพาะเขา
รู้สึกพะอืดพะอม เขาจ้องหลี่ซู่ซู่เหม็ง

หลี่ซู่ซู่เอ่ยตอบ "แน่นอนว่าย่อมเป็นยาพิษได้ทะลุ หากไม่รีบรักษา
จะตายได้ง่ายๆ ข้าขอเตือนพวกเจ้าว่ารีบพาถ่านไถจิ้นกลับไปรักษาเถอะ
ช้ากว่านี้หน่อย หากพิษในตัวเขากำเริบจนตายจะอย่างไร"

เหตุใดทุกคนจึงชอบเรียกนางว่านางปีศาจ เปรียบเทียบกันแล้ว
พวกเขาต่างหากที่เหมือนปีศาจร้ายมากกว่า

ไต้ยีนางบอกว่า เป็นยาพิษ ถ่านไถจิ้นมีสีหน้ายำแย่งกว่าเดิม
"ข้าจะเก็บเศษสวะอย่างพวกเจ้าไว้ด้วยเหตุใด แค่อสูริผู้เดียวยังระวัง
ป้องกันไม่ได้!"

เนียนไปอีกรู้ตัวที่ว่าตนบกพร่องต่อหน้าที่ จึงคุกเข่าลงทั้งสองข้าง
โดยไม่มีคำแก้ตัว

ถ่านไถจิ้นเหลือบมองนักพรตด้านข้าง "จับตัวนางไว้!"

นักพรตเฒ่าไต้ยีนัดนั้นก็นำธงกลืนวิญญาณออกมา ธงกลืนวิญญาณ
ทอรัศมีสีดำได้น้ำ นักพรตปากบรกรรมคาถา ธงกลืนวิญญาณลอยไปหา
หลี่ซู่ซู่

ตอนหลี่ซู่ซู่เห็นธงกลืนวิญญาณ แกวตนางขมิ้มลง "นักพรตมาร
พวกเจ้าถึงขั้นใช้คนเป็นๆ มาเช่นธง!"

นักพรตเฒ่าเสยยะยิ้มอย่างลำพอง

ธงกลืนวิญญาณเต็มไปด้วยไอแค้น พอนำออกมา ไอแค้นเห็นอสูริษะ
มังกรน้ำสัมผัสถึงพวกเดียวกันได้ จึงพลุ่งพล่านปั่นป่วนไม่หยุด ฮึกเหิม

ยั้งนัก

พอธงกลืนวิญญาณพุ่งเข้ามา ก็ขยายขนาดกะทันหัน หลีชูชูหลบไม่พ้น
ตั้งกระดาศยันต์ออกมา รับแรงด้วยฝ่ามือ

กระดาศยันต์ขาดกระจุยในฝ่ามือนาง

ธงกลืนวิญญาณไม่ยอมลดละ หมุนวนกลางอากาศรอบหนึ่ง หมายถึง
จะโจมตีหลีชูชูอีกครั้ง

หลีชูชูหลบหลีกอย่างกินแรง กระดาศยันต์ของนางฉีกขาดทั้งหมด
สุดท้ายถูกธงกลืนวิญญาณซัดเข้าที่ไหล่และล้มลงบนพื้น

ของสิ่งนี้เป็นวัตถุมารที่หาได้ยาก ไม่รู้ นักพรตเฒ่าฆ่าคนไปมากน้อย
เพียงใด ถึงได้มีไอแค้นรุนแรงถึงเพียงนี้ ธงกลืนวิญญาณหมุนวนรอบตัว
หลีชูชู ภายใต้อันตรายขนาดใหญ่ เด็กสาวใบหน้าขาวซีด

นักพรตเฒ่าเห็นกระดาศยันต์ของหลีชูชูแล้ว รู้ว่าเด็กสาวผู้นี้
ไม่ธรรมดา เกรงว่าจะเป็นดาวพิฆาตของเขา เขาหยิบกระดิ่งออกมา ตัดสินใจ
กำจัดหลีชูชูให้สิ้นซาก

เยี่ยฉู่เฟิงขมวดคิ้ว กำลังจะเอ่ยปากขอร้องถ่านไถ่จิ้นให้ละเว้นหลีชูชู
ชั่วเวลาต่อมากระดิ่งของนักพรตเฒ่าถูกคนคว้าไว้

มือที่คว้ากระดิ่งเรียวยาวขาวซีด

นักพรตเฒ่าเงยหน้า "ฝ่าบาท?"

ถ่านไถ่จิ้นเซ็ดดินบนใบหน้าด้วยสีหน้าไม่บงบอกอารมณ์ เอ่ยกับ
นักพรตเฒ่าเสียงขุ่น "เราสั่งให้เจ้าจับนาง มิได้ให้ฆ่านาง!"

นักพรตเฒ่ารับคำอย่างอึ้งอັก ขณะกำลังจะเก็บธงกลืนวิญญาณ
กลับเห็นเด็กสาวบนพื้นฉวยโอกาสตอนเขาคุยกับถ่านไถ่จิ้น ยื่นมือไปจับ
ธงกลืนวิญญาณอย่างขวัญกล้าเทียมฟ้า

ธงกลืนวิญญาณถูกมนุษย์ธรรมดาคว้าจับ ใจดำพลันเข้มขึ้น หลีซุซุ
ไม่ยอมปล่อยมือ ธงกลืนวิญญาณปล่อยพลังดึงดูดมหาศาลออกมา พยายาม
จะดูดดวงวิญญาณของหลีซุซุเข้าไป

โกวอวีตื่นขึ้นมาอย่างตื่นตระหนก "เจ้านายน้อย ท่านทำอะไร
รีบปล่อยมือเสีย"

หลีซุซุเผลอปาก มองธงกลืนวิญญาณสีดำ ตอบโกวอวีในใจ "ธง
กลืนวิญญาณกลืนกินดวงวิญญาณมนุษย์ไปนับไม่ถ้วน วันนี้หาก
ไม่สังหารนักพรตเฒ่า จะต้องเป็นภัยร้ายแรงในภายภาคหน้าแน่"

โกวอวีเหลือบมองสีของธงกลืนวิญญาณ หัวใจจมดิ่งเช่นกัน ด้วย
รู้ว่าหลีซุซุแฉแฉในจุดยืน จึงได้แต่กำชับ "ท่านต้องระวังนะ"

นักพรตเฒ่าหันกลับไปมองถ่านไถจีนอย่างลำบากใจ "นางไม่ปล่อยมือ
ช้าเร้วธงกลืนวิญญาณต้องกลืนกินนางเข้าไปแน่ กระหม่อมเองก็จนปัญญา"

ถ่านไถจีนมีสีหน้าอันตราย "เย่ซี่ผู้ ปล่อยมือเดี๋ยวนี้!"

หลีซุซุไม่สนใจเขา สองมือจับธงกลืนวิญญาณแน่น ใช้โลหิตเทพ
วาดยันต์กลางอากาศ

นักพรตเฒ่าบังเกิดกลางสังหรณ์ไม่ตีในใจ รีบขอความเห็นจาก
ถ่านไถจีน "ฝ่าบาท! จะปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ หญิงผู้นั้นคิดจะ
ทำลายธงกลืนวิญญาณ หากธงกลืนวิญญาณถูกทำลาย ย่อมมีอาจปลุก
มังกรปีศาจให้ตื่นได้ พวกเราต้องสังหารนาง"

นัยน์ตาของถ่านไถจีนดำเข้ม เผลอปากไม่ตอบ มือเขาที่คว้ากระดิ่ง
ของนักพรตบีบแน่นขึ้น

อีกทางหนึ่งหลีซุซุวาดยันต์เสร็จแล้ว นางเหลือบตามองไปยัง
นักพรตเฒ่า "ข้าจะให้ท่านมารออย่างเจ้าลี้มรธาติของการถูกกลืน

วิญญาณบ้าง"

นางคล้ายมือ สัญลักษณ์สีทองปรากฏบนธงกลืนวิญญาณ ธงกลืนวิญญาณหลุดจากมือนาง หมุนกลางอากาศเร็วจี๋ หลีซู่ซู่ ไค้จิมผีปาก ออกคำสั่งเสียงดังกังวาน "เก็บ!"

แววตาของเด็กสาวกระจ่างใส ธงกลืนวิญญาณคลุมร่างของ นักรบตเฒ่า

นักรบตเฒ่าร้องออกมา "เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด!"

เขาติดตามถ่านไถหมิงหล่างสามปี ส่งเวดดวงวิญญาณไปมากมาย ถึงเพียงนั้นกว่าจะบงการธงกลืนวิญญาณผืนนี้ได้ แล้วเด็กสาวผู้นี้ จะบงการมันง่าย ๆ ได้อย่างไร!

นักรบตเฒ่าหมายจะหนี ทว่าเขาไม่มีโลหิตเทพ ทั้งไม่มีบุปผา เนื้อพิภพ ไหนเลยจะหนีพ้น

นิ้วมือของหลีซู่ซู่พลิกพลั่ว สั่งให้ธงกลืนวิญญาณโจมตีนักรบตเฒ่า ทันที

นักรบตเฒ่าทำได้เพียงส่งเสียงร้องโหยหวน

ถ่านไถจิ้นอยู่ใกล้ พลังของธงกลืนวิญญาณกรีดหน้าเขาจนเป็นแผล เนียนไปอวีตาไวมือเร็ว รีบดึงถ่านไถจิ้นออกมา เขาจึงไม่ถูกธง กลืนวิญญาณโจมตีอีกคน

ถ่านไถจิ้นเหลือบตาขึ้น มองไปยังหลีซู่ซู่

เด็กสาวสวมชุดกระโปรงบวงสรวง ด้ายทองบนร่างเปล่งประกาย ไม่รู้เป็นเพราะอยู่ได้น้ำหรืออย่างไร ดวงตาของนางจิ้งเจือประกายสีม่วง งดงามขึ้นหลายส่วน

บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ปราศจากความรู้สึกดุจดั่งเทพธิดา ดั่งดินจะสังหาร

นักพรตมารให้ได้ไม่ชายตามองมาที่เขาแม้แต่แวบเดียว

ถ่านไถ่จิ้นกุมบาดแผลบนใบหน้า หากไม่เพราะเนี่ยนไปอวีตอบสนอง รวดเร็ว เมื่อครู่เขาก็ต้องบาดเจ็บสาหัสเช่นกัน เขาหลุบตาลง พึมพำกับตนเองว่า "เจ้ามักทำตัวเป็นปรปักษ์กับข้าอยู่เรื่อย..."

นักพรตเฒ่าล้มลงในกองเลือด ธงกลืนวิญญาณสูญเสียเจ้าของ คนปัจจุบันไป หมุนอีกไม่ก็รอบก็ทิ้งตัวลง

หลังจัดการกับหัวสุนัขของนักพรตมารแล้ว หลีซู่ซู่กะพริบตาปริบๆ ดวงตาฉายรอยยิ้มเบิกบาน นางกุมหน้าอกที่เจ็บแปลบ ตอนนี้อยู่ในร่างกายนาง มีบุปผาเหนือพิภพออยู่ หากไม่ถึงเวลาที่กำหนดก็ยากที่คนอื่นจะฆ่านางให้ตายได้

เมื่อนักพรตเฒ่าตาย พิธีกรรมก็ยากที่จะดำเนินต่อไป มังกรน้ำยากที่จะเปลี่ยนเป็นมังกรปีศาจแล้ว

ทว่าจิตใจต่อมาถ่านไถ่จิ้นกลับเปล่งเสียงหัวเราะ เขาเข็ดคราบเลือดบนหน้าอย่างไม่ใส่ใจ เหยียด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ "ฆ่าทิ้งให้หมด"

หลีซู่ซู่ตะลึงงัน มองไปยังถ่านไถ่จิ้น เขาไม่มองนาง จับจ้องไอแค้นเหนือร่างของมังกรน้ำ ไม่รู้คิดอะไรอยู่

เนี่ยนไปอวีปรวดไปข้างหลังเหล่านักพรต เงือตาดับพันลงไป โลहित สาดกระเซ็น นักพรตทั้งหลายยังไม่ทันได้ส่งเสียงร้อง ศีรษะก็ตกลงบนพื้น เสียแล้ว

ใช้เวลาเพียงไม่กี่จิตใจ นักพรตทั้งหมดก็ล้มลง

โลहितมีได้แผ่กระจายออกไปในน้ำ กลับถูกไอแค้นดูดซับไว้ทั้งหมด เนี่ยนไปอวีและองค์รักษ์เยื้องคนอื่น ๆ ถือตาดับเดินตรงเข้าไปหา พวกเขี่ยนหวาน

หลีซุซุขวางเขาไว้พลางร้องห้าม "หยุดนะ!"

กระนั้นนางขวางพวกเขามิให้ฆ่าแม่ นางผู้หนึ่งได้กลับมือปกป้อง
คนอื่น ๆ

ไม่นานหญิงสาวที่เหลือก็เบิกตาโต สิ้นลมหายใจ

กิ่งบุปผาและข้าวของอื่นๆ ถูกย้อมด้วยโลหิตของพวกนาง ไอแค้น
พุ่งไปมา มีขนาดใหญ่มากขึ้นทุกที

เยียนหว่านเหลือบมองช่องเตี้ยหนุ่มที่เย็นชาแวบหนึ่ง ครั้งนี้รู้แล้วว่า
ใครที่ช่วยชีวิตของตนได้ นางตั้งชายเสื้อของหลีซุซุ เอ่ยเสียงสะอื้นว่า
"แม่ นางช่วยข้าด้วย"

หลีซุซุขวางเนียนไปอวีไว้ พุดกับเยียนหว่าน "ยังไม่รีบหนีไปอีก"

นักพรตตายหมดแล้ว หากเยียนหว่านตายไปอีกคน ไอแค้น
จะแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น เมื่อแข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่งย่อมสามารถชิงร่าง
ของมังกรน้ำได้

เยียนหว่านกัดฟัน หันหลังวิ่งหนี อยากกลับไปตามทางที่เดินลงมา
ทว่าองค์กรฯเยื้องหลายคนปรากฏกายเจี๊ยบๆ เบื้องหน้านาง

เยียนหว่านตกใจถอยกลับไปอยู่ข้างกายหลีซุซุ

หลีซุซุกัดฟัน ดึงตัวนางหลบคมดาบของเนียนไปอวี

ปราณจากดาบตัดผมปอยหนึ่งของเยียนหว่านจนขาด นางตกใจ
จนแม้กระทั่งร้องไห้อีกมีกลิ่นสังเสียด องครักษ์เยื้องล้อมพวกนางไว้

ถ่านไถ่เงินโยนมีดสั้นเข้ามา อมยิ้มพุดอย่างอ่อนโยน "ขาดไอแค้น
จากคนเพียงคนเดียวเท่านั้น พวกเจ้าสองคนตายแค่คนเดียวก็เพียงพอแล้ว"

แม้เขากำลังยิ้ม แต่กลับไม่มีใครรู้สึกว่าเขาอารมณ์ดี

หลีซุซุมองเขา อยากหาโอกาสพาเยียนหว่านบุกผาออกไป เวลา

ถานไถจิ้นบ้ำขึ้นมา แม้กระทั่งพวกเดียวกันเขายังฆ่า

ทว่าเยียนหว่านข้างหลังกลับเคลื่อนไหวเวลานี้เอง นางหยิบมิดสั้น
บนพื้นขึ้นมาและแทงไปที่หลี่ชู่ชู่ แต่ด้วยเยียนหว่านไม่รู้วรุยุทธ์ หลี่ชู่ชู่
จึงปิดมิดสั้นในมือนางจนร่วงหล่นอย่างง่ายดาย

"เพราะอะไร" หลี่ชู่ชู่ถามนาง

เยียนหว่านมองนางอย่างโกรธแค้น ไม่เอ่ยวาจา

เยียนหว่านอยากรอด นางเป็นคนฉลาด ดูออกว่าถานไถจิ้นรู้จัก
หลี่ชู่ชู่ หลี่ชู่ชู่รู้วรุยุทธ์ แต่นางไม่รู้ ทางเลือกที่ว่าสองคนรอดเพียงคนเดียวนี้
เห็นได้ชัดว่าเสนออกออกมาเพื่อเอื้อประโยชน์แก่หลี่ชู่ชู่ หากหลี่ชู่ชู่อยากฆ่าตน
แม้กระทั่งต่อต้านตนยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ เยียนหว่านจึงได้แต่ชิงลงมือก่อน

ถานไถจิ้นแค้นหัวเราะ "ไม่รู้ว่ายะหรั้นเยียนหว่านหรือหลี่ชู่ชู่กันแน่
หลี่ชู่ชู่เสียบงันไร้วาจา จะกล่าวว่ามีดวงก็ไม่ถึงขั้นนั้น เยียนหว่าน
เป็นคนอย่างไร ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ในห้อง นางก็เห็นชัดเจนแล้ว

สตรีผู้นี้เห็นแก่ตัว เจ้าเล่ห์เพทุบาย

ด้ายทองเส้นหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างเงิบเงียบ มัดตัวหลี่ชู่ชู่และ
เยียนหว่านไว้ ขณะที่หลี่ชู่ชู่ยังไม่ทันตั้งตัว ด้ายทองดึงพวกนางไปข้างหลัง
หลี่ชู่ชู่ชนกระแทกอ้อมกอดร้อนผ่าวของคนผู้หนึ่ง ผู้มารับตัวนางไว้
อย่างตั้งตัวไม่ติด ก่อนจะผลักนางออกอย่างชั๊ดเขินซุนเคื่อง

หลี่ชู่ชู่ประคองตัวยืนอย่างมั่นคง พิจารณาควารู้ใหญ่จึงจำได้ "ได้ทำผัง?"

ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นผังอี่จื่อ

ผังอี่จื่อซึ่งตาใสนาง พलगแค้นเสียงหนึ่งที

ด้านหลังผังอี่จื่อยังมีคนที่สวมชุดคลุมผ้าแพรสีฟ้าอ่อนยืนอยู่คนหนึ่ง
เป็นเซียวหลินนั่นเอง

อวี่ซึ่งมองเยียนหว่านที่ลอยละลิวเข้ามา และยกเท้าถีบออกไป
 เยียนหว่านกลิ้งไปบนพื้นหลายตลบ เจ็บจนใบหน้าเหยเก
 อวี่ซึ่งยิ้มพูด "ไอ้ะๆ ข้ามิได้เจตนาอะไร เพียงแต่แม่นาง เจ้าเนรคุณ
 เกินไป ข้าผู้น้อยเกรงว่าช่วยเจ้าแล้วจะถูกแม่นางแทงเข้าให้ ข้าผู้น้อย
 เป็นเพียงบัณฑิตต่ออันแอดผู้หนึ่ง รับมีดของแม่นางไม่ไหวหรอก"

เยียนหว่านฟังคำพูดนี้แล้วหน้าแดงหูแดงทันที ใบหน้าแดงก่ำ
 ก่อนจะเปลี่ยนเป็นขาวซีด รู้ว่าคนกลุ่มนี้เห็นการกระทำเมื่อครู่ของตนแล้ว
 หลีซู่ซู่ข้าพรีตออกมา

เซียวหลินเอ่ยถาม "คุณหนูสาม เจ้าไม่เป็นไรกระมัง"

หลีซู่ซู่ส่ายหน้า

ถ่านไถ่จิ้นหรือตามองพวกเขา "พวกเจ้ารันทาที่"

เซียวหลินเอ่ยอย่างสุขุม "กว้างจักตายในมือผู้ใดยังไม่แน่"*

ข้างหลังเซียวหลิน สตรีสี่หน้าอ่อนโยนผู้หนึ่งเดินออกมา หลีซู่ซู่
 ดึงดาบของบนตัวออก พบว่าเป็นเยี่ยปังฉาง

พอเยี่ยปังฉางเดินออกมา สายตาของหลายคนล้วนพุ่งไปที่นาง
 นางเหลือบมองถ่านไถ่จิ้นอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง จากนั้นมองหลีซู่ซู่
 "น้องหญิงสาม"

หลีซู่ซู่พยักหน้าให้นาง นับเป็นการทักทาย

ถ่านไถ่จิ้นมองเยี่ยปังฉาง เขาขมวดคิ้วน้อยๆ จนแทบมองไม่เห็น

เยี่ยปังฉางพูดกับถ่านไถ่จิ้น "จื้อจื้อ มังกรน้ำในแม่น้ำไม่เหอหาได้

มีความโกรธแค้นใดกับท่านไม่ ไยท่านต้องตั้งต้นเปลี่ยนมันให้กลายเป็น
 ปีศาจ ปลุกมันให้ฟื้นขึ้นมาด้วยเล่า"

* กว้างจักตายในมือผู้ใดยังไม่แน่ เป็นสำนวน หมายถึงผู้ที่คิดว่าชัยชนะจะเป็นใครยังไม่แน่ ต้องรอดูจนถึง
 ตอนสุดท้าย

ถ่านไถจันมีได้เอื่อยอะไร ยามเผชิญหน้ากับการคาดคั้นของเย็บปังฉาง ก็ไม่เห็นว่าเขาจะโกรธ กลับใจเย็นอย่างเหนือความคาดหมาย

เด็กหนุ่มรูปโคมงดงามอยู่แล้ว ยามที่เขาเม้มปากไม่พูดจา ดูไปแล้ว ทั้งไร้เตียงสาและน่าสงสาร รวากับทุกคนล้วนเป็นคนเลว จะมาโอบล้อม โจมตีเขา

เย็บปังฉางถอนหายใจเบาๆ คิดถึงความยากลำบากในอดีตของ จื้อจื้อ ก็เอื่อยถ้อยคำตำหนิไม่ออก นางหยิบของสิ่งหนึ่งที่มีลักษณะคล้าย เกล็ดสีขาวยอกมาจากแขนเสื้อ

เมื่อเห็นเกล็ดที่เปล่งประกายแผ่บนนั้น โกวอวี้อูทานออกมาทันใด "เป็นไปได้อย่างไร!"

หลี่ซู่ซู่ถาม "มีอะไรหรือ"

โกวอวี้อูชีวิตอยู่มานาน แต่ไรมาสุขุมมันคง ไม่เคยเสียกิริยาเช่นนี้ มาก่อน หลี่ซู่ซู่อดจ้องเกล็ดแผ่บนนั้นไม่ได้

เกล็ดแข็งทอประกายเจิดจ้า มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่ของธรรมดา "นั่นคืออะไรหรือ" หลี่ซู่ซู่ถามด้วยความฉงน

นางอ่านหนังสือในหอตำรามามากมาย รวมถึงลักษณะของวัตถุเทพ จำนวนไม่น้อย แต่กลับไม่เคยเห็นเกล็ดที่มีลักษณะเช่นนี้ มันมีขนาดใหญ่ เท่าสองฝ่ามือ เรียบลื่นแวววาวยิ่งกว่าหยก ทอประกายระยับจับตา ลวดลายสีทองบนนั้นปรากฏรางเลือน

โกวอวี้อูพูดเสียงค่อยว่า "เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้..."

พอเห็นหลี่ซู่ซู่จ้องเกล็ดนั้นไม่วางตา โกวอวี้อูตั้งสติกลับมา เอื่อยต่อ อย่างคลุมเครือ "เป็นเกล็ดป้องหัวใจของเทพ...ไม่ สัตว์ปีศาจชนิดหนึ่ง"

หลี่ซู่ซู่เอ่ย "ดูร้ายกาจทีเดียว จะต้องเป็นเกล็ดป้องหัวใจของ

สัตว์ปีศาจที่เก่งกาจมากแน่ๆ"

"จะว่าอย่างนั้นก็ได้"

หลี่ซุซู่ได้ยินมาว่าเกล็ดป้องกันหัวใจนี้ ส่วนใหญ่เมื่อสัตว์ปีศาจตาย ล้วนยินดีสลายมันให้กลายเป็นเถ้าธุลี ไม่ยอมทิ้งเอาไว้ง่ายๆ ดังนั้น เรื่องเกี่ยวกับเกล็ดป้องกันหัวใจ คนส่วนใหญ่จึงรู้่น้อยยิ่งนัก

ทว่าหลี่ซุซู่คิดอย่างแปลกใจ เย่ยึงฉางเป็นมนุษย์ธรรมดาผู้หนึ่ง จะมีของล้ำค่าที่หมื่นปียากจะพานพบสักครั้งเช่นนี้ได้อย่างไร มารผืน ครั้งก่อน เป็นเพราะเกล็ดป้องกันหัวใจถึงได้มาก่อวงเย่ยึงฉางหรือไม่

เกล็ดป้องกันหัวใจทอประกายระยับวับวาวในมือเย่ยึงฉาง นางยิ้มน้อยๆ พุดกับเซียวหลิน "ท่านอ๋อง อยู่ในตัวหอยที่อยู่ใต้อ้อมกอดของมังกรน้ำ"

เซียวหลินพยักหน้า ผลิยิ้มน้อยๆ เช่นกัน

ถ่านไถ่เงินแววดาที่บิ่ทิมไม่แสดงอารมณ์ ปรายตามองเปลือกหอย ในอ้อมกอดของมังกรน้ำ เทียบกับลำตัวที่ใหญ่โตมโหฬารของมังกรน้ำ หอยตัวนั้นไม่สะดุดตาเลยจริงๆ ทั้งเล็กจ้อยและธรรมดาสามัญจนน่าเวทนา

กระนั้นสามารถทำให้เซียวหลินตามหาได้ ย่อมไม่ธรรมดาแน่นอน

หลี่ซุซู่เหลียวซ้ายแลขวา เอ่ยถามผิงอี่จื่อ "ครั้งนี้เซียวอ๋องมาหา สิ่งใดหรือ"

ผิงอี่จื่อมองนางแวบหนึ่ง ก่อนจะแค้นเสียงหนึ่งทีอย่างไม่ใส่ใจ

หลี่ซุซู่รู้ว่าได้เท่าที่แอบรักเย่ยึงฉางผู้นี้ไม่ชอบตน จึงไม่ไปยุ่ง กับเขานัก กลับเป็นผิงอี่จื่อที่เห็นนางจะจากไปห้ามปากตนเองไม่อยู่ กล่าวออกมาเองว่า "ในนั้นมีพระธาตุที่สามารถกำราบปีศาจได้"

หลี่ซุซู่มองเขาอย่างตกตะลึง

ผิงอี่จื่อเบือนหน้าไปทางอื่น "เขาเป็นว่าของสิ่งนั้นสามารถรับมือกับ

ปีศาจเสื้อของถ่านไถจิ้นได้แล้วกัน"

ถ่านไถจิ้นกับเซียวหลิน สองฝ่ายมาที่แม่น้ำโมเหอพร้อมกันโดยมีได้นัดหมาย คนหนึ่งต้องการมั่งกรปีศาจ คนหนึ่งต้องการพระธาตุ

สถานการณ์ตั้งเครียดขึ้นมาทันใด

พอเห็นหลี่ชู่ชู่มองตน มุมปากของฝ่งอี่จื่อเหิดขึ้น แจกแจงให้หลี่ชู่ชู่ฟังอย่างชัดเจนเรื่องที่เกี่ยวข้องมาหาตน และขอให้ตนพานางมาหาเซียวหลินที่แม่น้ำโมเหอ

ฝ่งอี่จื่อพูดคุยกับหลี่ชู่ชู่เสียงเบา ด้วยเกรงว่าคนของแคว้นโจวจะได้ยิน จึงยื่นซิดกันมาก

หลี่ชู่ชู่รู้สึกได้ว่ามีสายตาเยียบเย็นจับจ้องมาที่ตน นางหันไปมองถ่านไถจิ้นโดยไม่รู้ตัว กลับเห็นเขากำลังมองเยียบอิงอยู่ชัดๆ

คิดไปเองหรือ หลี่ชู่ชู่แบ่ปาก

39

เซียวหลินพาราของครักษ์มาด้วย นอกจากนี้ยังมีผู้ชราคนหนึ่ง
แต่งกายหอมช่อ

ผู้ชราหัวเราะพลางพูดกับถานไถจิ้น "เจ้าหนุ่ม เจ้าทำเรื่องซั้วซ้า
ทุกอย่าง ยังคิดจะทำให้วิญญาณเซียนแปดเปื้อน สร้างมังกรปีศาจขึ้นมา
ไม่กลัวบาปกรรมจะติดตัว ตายเพราะเภทภัยเช่นนั้นรี!"

หลี่ซู่ซู่เห็นถานไถจิ้นกระตุกมุ่มปากอย่างเย็นชา นางรู้สึกว่หากมิใช่
เพราะเยี่ยงฉางอยู่ที่นี่ ถานไถจิ้นต้องเอยว่จากถางออกมาแน่นอน
เยี่ยงฉางแคื่อยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางอ่อนแอ ถานไถจิ้นก็เก็บงำ
ความบ้าระห้่า มิได้โต้แย้งคำใด

อวีซิงพูด "อาจารย์อาจี้ ท่านจะเจรจกักับคนบ้ามากมายไปด้วยเหตุใด
แค้วนโจเริ่มเพาะเลี้ยงปีศาจตั้งแต่หลายปีก่อน เขาตัดใจจากมังกรปีศาจ
ได้สิแปลก นักพรตมารพวคนั้นถูกเขาฆ่าทิ้งหมดแล้ว พวกเรานุกเข้าไป

ตอนนี้ เล่นงานเขาให้เรียกหาบิดาร้องหา..."

ผู้ชราตบศีรษะอวี่ซิ่งหนึ่งที "เอาแต่ใช้กำลังทั้งวันทั้งคืน ไม่หัดใช้สมองบ้าง ไม่รู้ว่าเจ้าเป็นเหมินเค่อให้ผู้อื่นได้อย่างไรกัน"

นักพรตที่ถานไถจิ้นพามาตายหมดแล้ว แต่องค์กรภัยเยี่ยงของเขา กับทหารบงฝิ่งแม่น้ำเป็นพวกกินผักหรืออย่างไร

บัดนี้ไม่เหอเป็นถิ่นของถานไถจิ้น พวกเขาลี้กลอบเข้ามา เดิมเป็นฝ่าย เสียเปรียบอยู่แล้ว ยังคิดจะบุกโจมตี ไม่ถูกผู้อื่นฆ่าก็นับว่าดีแล้ว

แน่นอนว่าเซียวหลินมิใช่อวี่ซิ่ง เขาเข้าใจดีว่าสถานการณ์ตอนนี้ เป็นอย่างไร

เซียวหลินพูดกับถานไถจิ้น "ไอแค้นที่สังเวทย์ไม่เพียงพอ เจ้ามีอาจ ปลุกมังกรปีศาจขึ้นมาได้ หากเจ้าไม่ยอมละความพยายาม รอให้ไอแค้น แข็งแกร่งจนมีอาจควบคุม ทุกคนล้วนต้องตายกันหมด"

ไอแค้นไร้รูป หากมีพุทธิปัญญาเมื่อใด ย่อมไม่หมายปองร่างของ มังกรน้ำอึก แต่จะแล่นออกไปข้างนอกฆ่าคนตามอำเภอใจ ถึงเวลานั้น ไม่ว่าใครก็มีอาจควบคุม

ฝิ่งอี่จื่อพูดบ้าง "ถานไถจิ้น ความทะเยอทะยานไม่เท่ากับการเช่นฆ่า สังหาร หากเจ้ายกทัพมาเปิดศึกกับต้าซยาอย่างเปิดเผย ข้ายังนับถือเจ้า เป็นบุรุษผู้หนึ่ง อาศัยปีศาจจะนับว่ามีความสามารถได้อย่างไร!"

ถานไถจิ้นชำเลื่องมองหลิซู่ซู่แวบหนึ่ง จากนั้นมองฝิ่งอี่จื่ออย่าง เย็นชา "พูดจบหรือยัง พูดจบแล้วก็ไปตายเสียให้หมด"

เขามีได้ไปหาคนเหล่านี้ พวกเขากลับวิ่งเข้ามาในแหเสียเอง

ถานไถจิ้นยกมือขึ้น ทหารหลายสิบนายข้างหลังชักกระบี่พกออกมา ปาดคอตนเองทันใด

อาจารย์อาจี้เบหน้าถอดสี "แน่แล้ว เขาต้องการฝันปลุกมังกรปีศาจ"
ตามคาด ไอแค้นทะลวงผ่านร่างของทหารอย่างตื่นตื่น สีแปรเปลี่ยน
เป็นแดงฉานปานโลหิต มันเปล่งเสียงหัวเราะอย่างชั่วร้าย จะมุดเข้าไป
ในร่างของมังกรน้ำ

ถ่านไถจิ้นหยิบคั่นช่องบานหนึ่งออกมา เหมือนคั่นช่องหยกที่
เจ้าอวิ้นเออร์ถือเมื่อครู่นี้ทุกประการ คั่นช่องส่งไปที่ตัวของมังกรน้ำ
กำลังจะมุดมังกรน้ำและหอยมุกเข้าไปด้วยกัน

อาจารย์อาจี้ตะโกนเสียงดัง "ยายหนูฉง!"

เยี่ยปิงฉางล้มเลครูหนึ่ง กัดปากโยนเกล็ดป้องหัวใจในมือออกไป
เกล็ดป้องหัวใจปกป้องมังกรน้ำไว้ ต่อต้านพลังจากการสังเวียดด้วยเลือด
ของคั่นช่อง

ถ่านไถจิ้นขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด มังกรน้ำไม่เหมือนสัตว์ปีศาจอื่นๆ
หากปลุกให้ตื่นขึ้นมาได้ ภายในสามวันเขาย่อมสามารถบงการมังกร
เหยียบตำซำให้ราบเป็นหน้ากลอง

ภายใต้รัศมีเจ็ดจ้า มังกรน้ำที่หลับใหลกลับลืมตาขึ้นช้าๆ มังกรน้ำ
ไม่รู้ฝึกบำเพ็ญมาก็ปีแล้ว ดวงตาของมันหนึ่งดำหนึ่งแดง ในลูกตาสีดำ
มีรอยเขียนปรากฏวางๆ

โกวอวีพูดอย่างร้อนใจ "เจ้านายน้อย มันกำลังจะตื่นแล้ว อาจเป็น
มังกรเขียน หรืออาจเป็นมังกรมาร หากดวงตาทั้งสองข้างของมันกลายเป็น
สีแดง ย่อมกลายเป็นบริวารของถ่านไถจิ้น"

นั่นก็คือให้หล้าจะง่วนวาย หลังจากนั้นสามพิภพจะปั่นป่วน

หลี่ซู่ซู่ถามโกวอวี "ข้าควรหยุดยั้งอย่างไร"

"มังกรน้ำยินดีหลับใหลอยู่ที่ก้นแม่น้ำไม่เห่ออันเย็นเฉียบเช่นนี้

ในอดีตต้องเคยเกิดเรื่องบางอย่างที่ทำให้มันทนรับไม่ไหวแน่ ท่านต้องเข้าไปในความทรงจำของมัน บอกมันว่าอย่ากลายเป็นมารและให้มันตื่นขึ้นมา แต่วิธีนี้อันตรายมาก..."

โกวอวี่มองดวงตาอีกข้างของมังกรน้ำที่มีประกายโลหิตขมุกขมัว "ท่านเข้าไปแล้ว จะไม่เหลือความทรงจำของตนเองอีก บางทีอาจกลายเป็นก้อนหินก้อนหนึ่ง หรือวิหคตัวหนึ่งในความทรงจำอันห่างไกลของมัน"

เมื่อไม่เหลือความทรงจำ จะเกิดอะไรขึ้นล้วนมีอาจคาดการณ์ได้ หลีซุซุถอนหายใจ "ก็ไม่มีวิธีที่ดีไปกว่านี้แล้วนี่"

นางเดินหน้าไปหนึ่งก้าว ผั่งอี่จื่อคว้าตัวนางไว้ "คุณหนูสาม เจ้าจะทำอะไร"

หลีซุซุระบายยิ้ม จงใจตอบเขาว่า "ไปตายอย่างไรเล่า"

ผั่งอี่จื่อมองรอยยิ้มเฉิดฉันของนางพลางพูดตลกๆ ซัดๆ "ไร้...ไร้เหตุผล สิ้นดี"

หลีซุซุถามโกวอวี่ "ไหนเขาจึงหน้าแดงเล่า"

โกวอวี่งงงันไปเล็กน้อย "...ไม่รู้สิ"

หลีซุซุไม่มองใต้เท้าผั่งที่คาดเดาไม่ได้ผู้นี้อีก ทำตามคำชี้แนะของโกวอวี่ เดินเข้าไปในรัศมีที่แผ่ออกมาจากเกล็ดป้องกันหัวใจของเยี่ยปิงฉาง เพียงพริบตานางก็หายวับไปในแสงสีขาว

หลีซุซุเคลื่อนไหวเร็วเกินไป อาจารย์อ่าจี้เบิกตาอ้าปากค้าง เป่าหนวดถลึงตาเอ่ยว่า "นางหนูที่ขวัญกล้าเทียมฟ้าผู้นี้!"

แม้จะพูดเช่นนี้แต่ถ่านไถ่จิ้นสังหารผู้คนตั้งมากมายเป็นเครื่องสังเวยตอนนี้เหลือเพียงวิธีนี้วิธีเดียวที่จะหยุดยั้งมิให้มังกรน้ำกลายเป็นปีศาจ

ถ่านไถ่จิ้นสีหน้าบึ้งตึง เห็นได้ชัดว่าขบคิดได้เช่นกัน ก่อนจะเอ่ยขึ้น

"เนียนไปอี"

เนียนไปอีวีรับคั่นช่องหยกไปจากมือเขา ถานไถจิ้นไม่พูดมาก
เดินเข้าไปในแสงสีแดงจากคั่นช่องหยก

จุดประสงค์ของเขาตรงข้ามกับหลี่ชู่ชู่ เขาเข้าไปเพื่อทำให้มังกรน้ำ
กลายเป็นมาร

เยี่ยปิงฉางมองเกล็ดป้องกันหัวใจที่หมูนวนอยู่กลางอากาศ ใบหน้า
ซีดเผือด จิตใต้สำนึกอยากเก็บเกล็ดป้องกันหัวใจกลับคืนมา แต่กลับพบว่า
เกล็ดป้องกันหัวใจไม่อยู่ในการควบคุมของตน ลมหายใจของนางชะงัก
คิดถึงเยี่ยชู่ชู่ที่อยู่ในนั้น...

เยี่ยปิงฉางกัดฟัน ก้าวเข้าไปในแสงสีขาวเช่นกัน

มือข้างหนึ่งรีบคว้าจับนางไว้ "ปิงฉาง..."

เยี่ยปิงฉางมีอากะขิบาย นางหันกลับมามองเขียวหลื่นอย่างโศกเศร้า
"ขอ...ขออภัยด้วย ท่านอ๋อง"

เขียวหลื่นถอนใจเบาๆ เขากลับมิได้ปล่อยมือ แสงสีขาวกลืนกิน
พวกเขาไปพร้อมกัน

อาจารย์อาจี้สีหน้าไม่แสดงอารมณ์ เขาถามอวีซิง "เจ้าจะไปหรือไม่"
อวีซิงสั่นศีรษะประหนึ่งกลองปองแปง "ไม่ไป!"

อาจารย์อาจี้กับศิษย์หลานยังพูดไม่จบ เห็นเงาร่างของคนผู้หนึ่ง
ข้างกายก็วิ่งเข้าไปด้วย

อาจารย์อาจี้จึงถาม "ฝั่งอวีซิงนี่เป็นบ้าอะไร เขาจะเข้าไปวุ่นวาย
ด้วยเหตุใดกัน"

อวีซิงเลิกคิ้ว "คงเพราะคนในดวงใจเข้าไป เลยเกรงว่านางจะเกิดเรื่อง
กระมัง"

อาจารย์อาจี้โมโหจนตั้งหนดตนเอง "เจ้าพวกไม่รักชีวิตทั้งหลาย!"
 อดีตของมังกรน้ำ เรียกอีกอย่างว่าบัวหรือผู้เชิง*! พวกเขาคิดว่า
 สถานที่แห่งนั้นน่าเข้าไปนักหรือ ระวังเถอะ แต่ละคนออกมาแล้วจะลืม
 ชาติปัจจุบัน กลายเป็นคนบ้า!

อวีซิงคำานวน "คุณหนูสามสกุลเยียนับเป็นคนของพวกเรากระมัง
 เช่นนั้นคนของพวกเราเข้าไปทั้งหมดสี่คน ฝ่ายถานไถ่จิ้นมีแค่คนเดียว
 พวกเรามีโอกาสชนะมากกว่า"

พอเขาพูดเช่นนี้ เนียนไปอวีที่อยู่ฝั่งตรงข้ามขมวดคิ้ว
 อวีซิงหัวเราะอย่างชั่วร้าย "ผู้อาวุโสจี้ เร็วเข้าๆ ทางเขตอาคม จะให้
 คนของถานไถ่จิ้นเข้าไปอีกไม่ได้"

อาจารย์อาจี้เข้าใจ รีบโยนของล้ำค่าในตัวออกไป ครอบคั้นช่องหยก
 ที่เปี่ยมด้วยไอแค้นกับเกล็ดป้องหัวใจที่กำลังต่อสู้กันเอาไว้

เนียนไปอวีโมโหจนสีหน้าถมึงทึง "ฝ่าบาท...พวกเจ้า!"

อวีซิงขบขัน "ฮ่าๆๆ"

อาจารย์อาจี้ก็ขบขันเช่นกัน "ฮึๆๆ"

เนียนไปอวีแค้นที่ฝ่ายตนไม่มีนักพรตและอาจารย์ปราบปีศาจแล้ว
 จึงมีอาจรับมือกับคนหน้าด่านสองคนนี้ได้

วัตถุสองสิ่งฟาดพินกันกลางอากาศ ทุกคนต่างจับตามดูพวกมันอย่าง
 ประหลาด

แม้แต่อาจารย์อาจี้เองในใจก็ไม่มั่นใจกว่าในบัวหรือผู้เชิงที่เป็นเพียง
 ตำนาน จะเกิดอะไรขึ้นบ้างกันแน่

* บัวหรือ ในทางพุทธศาสนาแปลว่าปัญญา ผู้เชิงแปลว่าว่างเปล่า

"นางยังมียางอายอยู่หรือไม่"

"หากยังมียางอาย ก็ควรเป็นฝ่ายขอหย่าเอง ไม่คิดเสียบ้างว่า แดนเซียนซ่งซิงของเราใช้สถานที่ที่ปีศาจหอยอย่างนางควรอยู่ เสียที่ใด ว่ากันว่านางมาจากแม่น้ำโมเหอในแดนมนุษย์ เจ้ารู้หรือไม่ว่า แม่น้ำโมเหอเป็นสถานที่เช่นไร น้ำสีดำที่นั่นทิ้งสกปรกทั้งหมื่นเนา แค่มอง แวบเดียวก็ชวนขยะแขยงจนทำให้จิตใจไม่สงบไปหลายวัน"

"คำพูดนี้กล่าวผิดเสียแล้ว ผู้เฝ้าด่านหน้าแต่งให้กับหมิงเยี่ยนจินจวิน* ตอนนี่จินจวินเป็นนายแห่งซ่งซิง พวกเราจะต้องเรียกนางว่านายหญิง ด้วยซ้ำไป"

คำพูดเสียดสีนี้เรียกเสียงหัวเราะเยาะหยันให้ดังขึ้น

"ใครบ้างไม่รู้ว่าจินจวินรังเกียจนางยิ่งนัก แต่งงานจะร้อยปีอยู่แล้ว กระทั่งเรือนของนางยังไม่เคยไปเยือนสักครั้ง จินจวินแต่งงานกับนางเพื่อ เชิงหนีวี ร้อยปีมานี้จินจวินอยู่ข้างนอกเสาะหาขุมทรัพย์ฟ้าดินก็เพื่อ ทำให้เชิงหนีวีฟื้นขึ้นมา ข้าฟังมาว่าอีกไม่กี่วันเชิงหนีวีจะฟื้นแล้ว ถึงเวลานั้น ปีศาจหอยหรือจะมีที่ให้ยื่น"

โกวอวี่กลายเป็นกำไลหยก ติดตามหลี่ซู่ซู่เข้ามาในป้อมหรือผู้เชิง มั่นฟังคำพูดเหล่านี้แล้วก็ถอนหายใจหนักๆ

ที่แท้ปีศาจที่กินแม่น้ำโมเหอตนนั้นมาจากแดนเซียนซ่งซิงเมื่อ หนึ่งปีที่แล้ว

มังกรน้ำเมื่อหนึ่งปีก่อนเป็นมังกรเซียน ห่างจากการกลายเป็นมังกรแท้ แค่เพียงก้าวเดียว มังกรเซียนมีพลังแข็งแกร่ง นำทหารเซียนทำศึกกับ ผ่ามารหลายครั้ง ภายหลังกลายเป็นนายแห่งแดนเซียนซ่งซิง มีนามว่า

* จินจวิน เป็นคำเรียกเทพเซียนในศาสนาเต๋าด้วยความเคารพ ในที่นี้หมายถึงผู้ปกครองแดนเซียนซ่งซิง

หมิงเยี่ย

ราวร้อยปีก่อนหมิงเยี่ยถูกลอบทำร้าย เชิงหนี่วรับเคราะห์แทนเขา สองคนตกลงไปในแม่น้ำโมเหอในแดนมนุषย์ ก่อนจะถูกองค้หญิงน้อย ผ่าหอยซังจิวเก็บได้

ซังจิวช่วยพวกเขาไว้ หมิงเยี่ยรอดชีวิต แต่เชิงหนี่วชีวิตกลับแขวน อยู่บนเส้นด้าย ผ่าหอยยื่นข้อเสนอว่าหากหมิงเยี่ยแต่งงานกับซังจิว พวกเขาจะเอาของล้ำค่ามาช่วยชีวิตเชิงหนี่ว

หมิงเยี่ยจึงตกลง

ซังจิวแต่งไปอยู่แดนเซียนซังซิงร้อยปี หมิงเยี่ยกลับไม่ขาดตาแลนาง แม้แต่ครั้งเดียว

มีเพียงหมิงเยี่ย ผู้คนในแดนเซียนซังซิงทั้งหมดต่างซิงซังซังจิว ในสายตาของทุกคน ผ่าหอยในแม่น้ำโมเหอล้วนละโมบไม่สิ้นสุด ปีบบังคับ เงินจวิน

ทั้งที่ผ่าหอยก็บำเพ็ญเซียนเหมือนกัน แต่เนื่องจากตะบะไม่สูง นิสัย เกี้ยวจรัณ ยามอยู่ในแดนเซียนซังซิงซังจิวจึงถูกเรียกว่า 'ปีศาจหอย'

เวลาร้อยปีนั้นนางอยู่อย่างต่ำต้อยยิ่งนัก คู่บำเพ็ญของตนเสาะหา ขุมทรัพย์ฟ้าดินเพื่อเชิงหนี่วที่หลับใหล ส่วนนางผ่าเรือนไผ่และถูกคน หัวเราะเยาะลับหลัง

วันนี้ยังคงเป็นเหมือนเดิม 'ซังจิว' หอบถังไม้ใส่ผ้าไหมเงือก* ที่ซึกเสีจ เดินอยู่ นางพลันได้ยินถ้อยคำเสียดสีของพวกนางอีกแล้ว

'ซังจิว' สวมชุดผ้าไหมเงือกสีชมพู เท้าหยกนุ่มเนียนขาว่องทั้งสองข้าง เปลือยเปล่า ข้อเท้าผูกกระพรวนเส้นหนึ่ง ท่าทางของนางบริสุทธิ์ไร้เดียงสา

* ผ้าไหมเงือก คือผ้าที่เชื่อว่าถักทอโดยมนุษย์เงือก ลักษณะคล้ายผ้าไหมเนื้อบางเบา ผิวสัมผัสดีเยี่ยม โคนน้ำ แล้วไม่เปียก

ทว่าการแต่งกายเช่นนี้ ในสายตาของบรรดาเซียนผู้น้อยทั้งหลายกลับดู
ไม่สำคัญอย่างยิ่ง

เซียนสตรีเหล่านั้นจงใจพูดเสียงดัง ดูหมิ่น 'ซังจิว' โกวอวีรู้สึกเป็นกังวล
มันคิดไม่ถึงว่าในบัวหรือฝูเซิง สถานะของหลี่ซุซูกี้คือปีศาจหอย

สถานะนี้จะไม่แย่งก็ไม่ว่า ถึงอย่างไรย่อมดีกว่าปลาหลิ* ตัวหนึ่ง
หรือก้อนหินก้อนหนึ่งอยู่แล้ว แต่จะว่าดีก็ไม่ดีเช่นกัน

ซังจิวที่อยู่ในสถานะนี้ เทียบกับคนอื่นๆ ในแดนเซียนซังซิงแล้ว ตบะ
ของนางไม่สูง มักถูกกลั่นแกล้งรังแกเสมอ นางรักมังกรน้ำหมีงเยี่ย แต่
หมีงเยี่ยกลับซิงซิงนาง

ที่แย่ที่สุดคือเซิงหนี่วผู้นั้น ใกล้เคียงพินขึ้นมาแล้ว

หากหลี่ซุซูกี้โชคดีที่วันนี้หน้อย เข้ามาแทนที่เซิงหนี่วในบัวหรือฝูเซิง
ความยากในการปลุกมังกรน้ำให้ตื่นคงจะลดลงไปหลายขุม

โกวอวีมอง 'ซังจิว' ที่มีรูปโฉมคล้ายเยี่ยซื่ออยู่แปดส่วน ในใจเศร้าสลด
เกินบรรยาย

ในบัวหรือฝูเซิงก็เป็นเช่นนี้ หลี่ซุซูกี้จำไม่ได้ว่าตนเองคือหลี่ซุซูกี้ ตอนนี้
คิดเพียงว่าตนเองคือ 'ซังจิว'

ต่อให้โกวอวีตามเข้ามาก็มีอาจพูดอะไร ไม่สามารถเตือนสตินางได้
ตอนนี้มันนเป็นเพียงกำไลหยกธรรมดาๆ เท่านั้น ร้อนใจไปก็ไร้ประโยชน์จริงๆ

หลี่ซุซูกี้ชะงักมีเท้า เหล่าสตรีคิดว่านางจะเป็นเหมือนแต่ก่อนที่
หลังน้ำตาอย่างเศร้าซึม คิดไม่ถึงว่านางจะหันกลับมากะทันหัน และแค้นเสียง
เอ่ยว่า "ในเมื่อพวกเจ้ารู้ว่าข้าเป็นนายก็ควรจะหุบปากเสีย ต่อให้หมีงเยี่ย
ไม่รักข้า ข้าก็ยังเป็นนายหญิงของซังซิงอยู่ดี"

* ปลาหลิ (Cyprinus carpio) หรือหลิซื่อ เป็นปลาที่ชาวจีนนิยมนำมาประกอบอาหาร

พูดจบนางก็สาดสิ่งที่อยู่ในถังไม้ออกไป ผ้าไหมเงือกเปียกชุ่ม
ลอยหิวือ คลุมลงบนร่างของเขียนผู้น้อยที่ปากเปราะ

พวกนางหวีดร้องเสียงแหลหม หลังจากฉีกผ้าไหมเงือกจนขาด
ก็แผดเสียงด้วยความโกรธเกรี้ยวฉุนเฉียว "เจ้า...เจ้า!"

หลี่ซู่ซู่ทำหน้าล้อเลียน "ข้าฯฯ แม้ข้าจะสู้พวกเจ้าไม่ได้ แต่หมิงเยี่ย
ยี้ดถือกฎระเบียบเป็นที่สุด ถ้าพวกเจ้ากล้าลงไม้ลงมือกับข้า ฟรุ้งนี่ต้อง
ถูกขับออกจากซังซิงแน่!"

เหล่าเขียนสตรีโมโหจนหน้าแดง

หลี่ซู่ซู่ไม่สนใจพวกนาง เพียงกอดถังไม้เดินไปยังเรือนไผ่โดยไม่สนใจ
จะเก็บผ้าไหมเงือก

เมื่อเข้ามาในเรือนแล้ว รอยยิ้มบนใบหน้านางจึงจางลง นั่งเหม่ออยู่
ข้างโต๊ะจวบจนพระจันทร์เผยโฉมออกมา

นางเปลี่ยนมาสวมชุดกระโปรงสีทองระยิบระยับขลิบขลิบ สวมรองเท้า
ให้เรียบร้อย ถือโคมแก้วหิ้วหรือหนี้ออกจากประตู

แดนเขียนซังซิงมีหมอกควันตลอดทั้งปี นางโบกแขนเสื้อปิดไอหมอก
เดินตรงไปยังตำหนักที่หังคุ่นเคยและเห็นหัง ยังเข้าใจกลัวความรู้สึกผิดเพื่อน
ในใจนางยิ่งรุนแรง

ครั้นเห็นสถานที่แห่งนั้นมีแสงไฟสว่างโรจน์ นางลูบหน้าอกและ
ถอนหายใจเบาๆ

พวกนางบอกว่า...เซ็งหนี่วจะฟื้นแล้ว เมื่อนางฟื้นขึ้นมา หมิงเยี่ย
จะรังเกียจตนยิ่งกว่าเดิม

หลี่ซู่ซู่ทุกข์ใจเหลือเกิน เพราะความตระหนักรู้ข้อนี้ ศักดิ์ศรีในตนเอง
จึงทำให้นางอยากหันหลังเดินจากไป ทว่าคิดถึงพระบิดาและราษฎร

ได้แม่น้ำไม่เหือดแล้ว นางมีอาจหันหลังกลับไปได้

นางถือโคมแก้วเดินหน้าต่อไป สาวใช้เขียนเห็นนางแล้วย่อกาย
คารวะ กิริยานอบน้อมมาก แต่สีหน้ากลับหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

ในแดนเขียนซึ่งซึ่งจิวเป็นเหมือนสิ่งมีชีวิตที่สกปรกที่สุด หาก
ไม่เพราะหมิงเยี่ยปกครองอย่างเข้มงวด ทั้งยังให้ความสำคัญกับกฎระเบียบ
เกรงว่านางคงมีชีวิตอยู่ไม่ถึงวันนี้

เพราะเรื่องเหล่านี้ กลับทำให้นางยังมีความหวังในตัวเขาเรื่อยมา
สาวใช้เขียนพูด "เงินจวินบอกว่าถ้าองค์หญิงมาสามารถเข้าไปได้เลย"
หลี่ซู่ซุพยักหน้า ไม่ไปถือสน้ำเสียงของสาวใช้เขียน ถือโคมแก้ว
เดินเข้าไป

ด้านหลังจากบังลมร้อยวิหคินิล นางเห็นเงาสายหนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่
อย่างเลื่อนราว

พอเห็นเขาแล้ว หัวใจของหลี่ซู่ซุเต้นเร็วขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ ในใจ
บังเกิดความคาดหวังและความดีใจหลายส่วน

กระนั้นเมื่อคิดได้ว่าตนเองมาทำอะไร ไหล่ก็ลู่ลงอย่างห่อเหี่ยวและ
คุกเข่าลงด้วยความนอบน้อม "ขอเงินจวินโปรดให้เฝ้าหอยยิ้มพระธาตุ
ไปใช้ด้วยเถิด"

ระดับน้ำในแม่น้ำไม่เหือดจะเพิ่มขึ้นทุกๆ สิบปี ใต้น้ำป่วน ทหารกุ่ม
และขุนพลปุบาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วน

ไม่แปลกที่เขียนสตรีปากเปราะจะพูดว่าแม่น้ำไม่เหือดทั้งสกปรกและ
เหม็นเน่า เพราะว่าเป็นสถานการณ์ในตอนนี้อย่างนี้ สถานการณ์ตอนนี้เป็นเช่นนี้
น่าสลดและน่าอนาถใจ

ต่อให้เขารังเกียจตนเพียงใด เมื่อสิบปีเวียนมาถึงหลี่ซู่ซุยังคงต้อง

ด้านหน้ามาขอเยี่ยมพระธาตุ ช่วยแม่น้ำไม่เหอบรรเทาภัยพิบัติจากน้ำ

ชายหนุ่มหลังจากบังลมลิ้มตาขึ้นช้าๆ น้ำเสียงเขาราบเรียบไร้อารมณ์ ถึงขั้นเจ็บความเย็นซาอยู่หลายส่วน "วันนี้ไม่ได้ อีกแก้ววันให้หลังค่อย ให้เจ้าเยี่ยม"

หลีสุฑูร์อ่อนใจเล็กน้อย "แต่ว่าพวงนี้ น้ำในแม่น้ำไม่เหอจะสูงขึ้น ถ้าไม่มีพระธาตุจะต้องเกิดเรื่องแน่"

น้ำเสียงของอีกฝ่ายยังคงปราศจากอารมณ์ "เทียนฮวนกำลังจะพ้น จำเป็นต้องใช้พระธาตุในการชำระปรมาณพูน"

ได้ยื่นชื่อของเทียนฮวนแล้ว หลีสุฑูร์รู้สึกขมในปาก หากเป็นแต่ก่อน ก็แล้วไปเถอะ ตนสู้เทียนฮวนซึ่งหนีวีไม่ได้ ทั้งยังไม่กล้าสู้ ทว่าวันนี้ไม่ได้ หากนางไม่ได้พระธาตุจะไม่ยอมจากไปเด็ดขาด

นางม้มปากเงยหน้าขึ้น "หมิงเยี่ย ได้โปรดเถอะ มอบพระธาตุให้ข้า ข้าใช้เสรีจจะริบนำมาคืนให้ท่านทันที"

ชายหนุ่มมองนางอย่างเยียบเย็น "มาอยู่ที่นี้ตั้งนานแล้ว ยังไม่รู้ กฎระเบียบถึงเพียงนี้"

พอขาดคำ หลีสุฑูร์ก็ถูกแสงสีนวลจากชายอาคมที่เขาวางไว้ซัดเข้าที่ไหล่ นางส่งเสียงครางเบาๆ

ชายหนุ่มมองออกไปจากหลังฉากบังลม เห็นหญิงสาวในชุดกระโปรง สีทองเงยหน้าขึ้น

นางยิ้มเชิดคราบเลือดที่มุมปาก เอ่ยด้วยท่าทางดีอรั้นตันทุรัง "เรียกหมิงเยี่ยไม่ได้ เช่นนั้นก็เรียกสามี วันนี้ต้องให้ท่านตีข้าให้ตาย ข้าก็ต้องเอาพระธาตุไปให้ได้"

เทียนฮวนซึ่งหนีวีมารตามันเถอะ วันนี้ถ้าไม่ได้พระธาตุ ข้าจะ

ยอมตายไปกับเทียนฮวน

นางลุกขึ้นจากพื้น เดินอ้อมฉากบังลม ไม่สนกฎระเบียบบ่าบออะไร
อีกแล้ว และจ้องคนผู้นั้นเหม็ง

ช่วงขณะที่เห็นรูปโฉมของชายหนุ่ม โกวอวีเบิกตาโตอย่างเหลือเชื่อ
ใครก็ได้บอกมันที่ว่าบุรุษที่หน้าตาเหมือนถ่านไถจิ้นถึงแปดส่วผู้นี้
เป็นใครกัน!

ไม่กระมัง ไม่ใช่อย่างที่คิดกระมัง

ถ่านไถจิ้นเข้ามาแทนที่ร่างเดิมของมังกรเซียนในบัวเห่อฝูเซิง
หนึ่งคิดบรรลุนิรมิตหรือหนึ่งคิดกลายเป็นมาร มิใช่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจ
ของเขาทั้งหมดหรือ!

โกวอวีสิ้นหวังเหลือเกิน เขาร่ายกาจถึงเพียงนี้ พวกตนยังจะทำอะไรได้อีก
มันพูดอะไรไม่ออก ท่ามกลางความสิ้นหวัง พลันบังเกิดความคิด
อย่างหนึ่ง ตอนนั้นถ่านไถจิ้นเข้ามาแทนที่มังกรเซียน เช่นนั้นเขาย่อมสัมผัส
ถึงความรู้สึกของมังกรเซียนได้ใช่หรือไม่

ถ่านไถจิ้นไม่มีโยรัก แต่มังกรเซียนกลับมี ลากก่อให้เกิดเคราะห์ได้
ฉันใด เคราะห์ย่อมก่อให้เกิดลากได้ฉันนั้น ไม่น่าเข้ามาในบัวเห่อฝูเซิง
ครานี้ อาจทำให้หลี่ซู่ซู่สามารถถอนกระดูกมารได้อย่างราบรื่น

โกวอวีปลันยินดี ไม่รู้สึกสิ้นหวังอีก จะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับครั้งนี้แล้ว
อีกทางหนึ่ง นัยน์ตาดำเข้มของหมิงเยี่ยสะท้อนท่าทางของหลี่ซู่ซู่
ในยามนี้

หลี่ซู่ซู่พูด "ข้ารู้ว่าท่านรังเกียจข้า มอบพระธาตุให้ข้า แล้วข้าจะจากไป
ทันที"

หมิงเยี่ยมองนางอย่างไม่สะทกสะท้าน "ซังจิว อย่าคิดว่าข้าจะ

"ไม่ฆ่าเจ้า"

หลี่ชู่ซู่คิดในใจ ท่านทำได้ ท่านทำได้อยู่แล้ว ท่านไม่รักข้า แล้วจะ
ทะนุถนอมข้าได้อย่างไร

หลี่ชู่ซู่หยิบไข่มุกสีชมพูเม็ดหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ไข่มุกชมพู
ดงามอย่างยิ่ง มีขนาดใหญ่เกือบครึ่งฝ่ามือ

เวลาจะทำเรื่องไม่ดี หลี่ชู่ซู่มักเลียมุมปากอย่างประหม่า "ข้ารู้ว่า
ท่านได้รับบาดเจ็บเพราะไปเสาะหาไขกระดูกทิพย์ให้เทียนฮวน พงูนี้
ท่านยังต้องนำทัพไปสังหารมารผีน ข้าไม่มีทางทำร้ายท่าน ข้าเพียงแต่
ต้องการพระธาตุเท่านั้น"

พูดจบหลี่ชู่ซู่ก็บีบไข่มุกชมพูจนแตกละเอียด

ไข่มุกสลายกลายเป็นผง แทรกซึมผ่านชายยาอคม ร่วงตกลงบนร่าง
ของชายหนุ่ม

หลี่ชู่ซู่แม้ตะบะจะไม่เพียงพอ ทว่าร้อยปีมานี้นางตั้งใจบ่มเพาะไข่มุก
เม็ดนี้ขึ้นมา หากจะใช้ตรีงเงินจวินที่ได้รับบาดเจ็บในช่วงเวลาสั้นๆ ยังคง
สามารถทำได้

ต้องโทษเงินจวินที่เสียชีวิตครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อเทียนฮวน ถึงได้
บาดเจ็บกลับมา อีกทั้งผู้คนในซังซิง ส่วนใหญ่ล้วนดูแลคนหลี่ชู่ซู่ เห็นนาง
เป็นมดแมลงตัวหนึ่ง รวมถึงหมิงเยี่ยด้วย พวกเขาไม่ระวังป้องกันนาง
จึงทำให้นางฉวยโอกาสได้

หลี่ชู่ซู่ปีนขึ้นเตียงของหมิงเยี่ย

ดวงตาสีดำเยียบเย็นมองมาด้วยคิดว่านางจะกลัว ถึงอย่างไรร้อยปี
มานี้ พอเขาโมโห นางก็จะถอยทันที

ทว่าครั้งนี้นางกลับไม่ถอย ใบหน้านางแดงช้ำขณะพูดเสียงแผ่ว

"ข้าไม่ได้ตั้งใจนะ ลวงเกินแล้ว"

นางเปลื้องอาภรณ์เขา เผยให้เห็นแผลงอกกว้างกำยำของชายหนุ่ม นิ้วมือขาวเนียนของหลี่ซู่ซู่จิ้มลงบนหน้าอกเขา ลมหายใจเขา ถึกระชั้นขึ้นหลายส่วนอย่างชัดเจน ทั้งหมดล้วนเป็นเพราะความโมโห

"วันนี้หากเจ้านำพระธาตุไปและทำให้เทียนฮวนเกิดเรื่อง ก็อย่าได้กลับมาที่แดนเซียนซิ่งซิงอีก คนของซิ่งซิ่งเห็นเจ้าแล้วจะประหารทันที"

ชนตานางไหวระริก ซ้อนตาเปี้ยกชั้นมองเขา น้ำตาทำท่าจะไหล แต่ยังไม่ไหลออกมา ปากกลับพูดอย่างตื้อตึง "ไม่กลับไปก็ไม่กลับสิ ถึงอย่างไรเมื่อเทียนฮวนฟื้นขึ้นมา ท่านก็อยากจะทำข้าอยู่แล้ว"

หมิงเยี่ยแววตาหนักอึ้ง ไม่เอ่ยวาจาใด

หลี่ซู่ซู่หยิบพระธาตุออกมา ทันทีที่พระธาตุสีทองตกลงในฝ่ามือนาง ก็ถูกนางเก็บไว้ในเปลือกหอยเป็นอย่างดี

นางนั่งขัดสมาธิตรงข้ามเขา ขยี้ตาเอ๋อเสีงแผ่ว "หนึ่งร้อยปีแล้ว เป็นครั้งแรกที่ข้าได้อยู่ใกล้ท่านถึงเพียงนี้ ตอนนี้ท่านอยากจะฆ่าข้าถึงนัก ก็ดีเหมือนกัน ถึงอย่างไรต่อจากนี้ไปข้าก็จะไม่ชอบท่านแล้ว ยามที่ข้าอยู่ซิ่งซิง ทุกคนล้วนเห็นข้าเป็นปีศาจ"

หยดน้ำตาของนางร่วงผะๆ นางพยายามก้มหน้าลงไม่ให้เขาเห็น "แต่ตอนข้าอยู่แม่น้ำไม่เหอ ข้าก็เป็นองค์หญิงองค์หนึ่งเหมือนกัน"

นางเงยหน้า แววตาเปล่งประกายเจิดจ้าร้อนแรง จ้องมองเขาอย่างขลาดกลัวและหาญกล้าในเวลาเดียวกัน

"ท่านไม่ต้องการข้าแล้ว เช่นนั้นข้าก็ไม่มีอะไรต้องกลัวอีก"

โกวอวี่เฝ้ามองถึงตอนนี้ก็สับสนในใจไม่หยุด

ไม่กระมัง เจ้านายน้อย ท่านจะทำอะไร!

ตอนที่ 6

ม้าเนื้อผู้ซิง

40

เรื่องราวเกี่ยวกับบัวเห่อผู้เชิง ไก่จ้อวี่ก็รู้ไม่มากนัก

'ประวัติเซียนและมาร' บันทึกไว้ว่าผู้ฝึกบำเพ็ญหลายพันปีจึงกลายเป็น
มังกรน้ำ มังกรน้ำฝึกบำเพ็ญเป็นหมื่นปีจึงกลายเป็นมังกรแท้

หมิงเยี่ยก็เป็นเช่นนี้ จากงูดำตัวเล็กๆ บำเพ็ญเพียรอย่างยากลำบาก
จนกลายเป็นมังกรน้ำ ได้รับวาสนาเซียน ทั้งยังมีความสามารถแข็งแกร่ง
กลายเป็นนายแห่งแดนเซียนซังซิง

เดิมทีอีกไม่กี่พันปีร่างเดิมของเขาจะยอมสามารถกลายเป็นเทพที่แท้จริง
ได้

กระนั้นไม่รู้เหตุใด หลังสงครามใหญ่ระหว่างเทพกับมาร เขากลับ
ผนึกตนเองไว้ในบัวเห่อผู้เชิงแห่งนี้

บัวเห่อผู้เชิง...

เผาตบะและโลหิตของตนเอง เพียงเพื่อสร้างความฝันหนึ่ง

เวียนว่ายตายเกิดครั้งแล้วครั้งเล่า กลับไปพบผู้คนในอดีตในความทรงจำ
 หมิงเยี่ยใช้ตะบะของตนเองไปจนหมด จมจ่อมอยู่ในบัวเห่รอผู้เซ็ง
 เกือบหมื่นปี จากผู้มีพลังแข็งแกร่งในอดีตที่อีกนิดเดียวจะกลายเป็นเทพ
 กลายเป็นมังกรน้ำไม่โดดเด่นตัวหนึ่งที่กั้นแม่น้ำไม่เหอในตอนนี ช่างน่า
 ทอดถอนใจโดยแท้

ในบัวเห่รอผู้เซ็งเป็นชีวิตจริงชาติหนึ่งของหมิงเยี่ย ทั้งหมดล้วนเป็น
 ความทรงจำที่เขาเคยผ่านมา ต่อให้มีคนเข้ามาในบัวเห่รอผู้เซ็งแทนที่คนที่
 อยู่ข้างใน เรื่องใหญ่ทั้งหมดยังคงเกิดขึ้นเหมือนเดิม ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงไป
 เพราะเหตุนี้

ตัวอย่างเช่นหลี่ชู่กลายเป็นซังจิว คือนั้นมาหาถานไถจิ้นเพื่อแย่งชิง
 พระธาตุ แสดงให้เห็นว่าในอดีต ซังจิวก็เคยมาหาหมิงเยี่ยเพื่อชิงพระธาตุ
 เช่นกัน ทั้งยังทำสำเร็จ

บางทีเรื่องทั้งหมดอาจแตกต่างกันในรายละเอียด แต่แทบทุกอย่าง
 ล้วนดำเนินไปตามความทรงจำของหมิงเยี่ย จุดจบก็เช่นกัน

องค์หญิงเผ่าหอยซังจิวนิสัยนุ่มนวลอ่อนโยน เชี่ยวชาญการขับร้อง
 และรำรำ สวมผ้าไหมเงือก ในกาลก่อนตอนทูปหม้อข้าวจมเรือแย่งชิง
 พระธาตุไป อันที่จริงในใจลึ้นหวังอย่างยิ่ง

ส่วนหลี่ชู่ผู้นั้น...

โกวอวีคิดในใจ เมื่อเจ้านายน้อยพินขึ้นมาก เกรงว่าเรื่องในคินนี้
 คงกลายเป็นรอยด่างในความทรงจำที่นางไม่อยากจะนึกถึงชั่วชีวิต

โกวอวีเหลือบมอง 'หมิงเยี่ย' แวบหนึ่งพลางปิดผนึกประสาทสัมผัส
 ทั้งห้าของตนเองเสียบๆ

มันเป็นโกวอวีเก้าชั้นฟ้าที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เข้าใจดีว่าสิ่งต่างๆ

ในบิวหรือผู้เชิงเป็นเพียงความทรงจำของมังกรเขียน เป็นความฝันครั้งหนึ่ง
เท่านั้น

ความรักและความสิ้นหวังขององค์หญิงเผ่าหอยส่งมาถึงหลิชูชู
แต่มีใช้ความจริง เมื่อตื่นขึ้นมาก็น่าจะไม่ใช่เป็นไร

จันทรภะจ่างดูจวารี หลิชูชูขยับเข้าไปใกล้บุคคลตรงหน้าอย่าง
ประหม่า

นอกชายาคคม รัตรีของซังซิงดงามประหนึ่งภาพวาด หมอกที่
ลอยปกคลุมตลอดทั้งปีแต่มีหน้าต่างต่าง

อาการของหญิงสาวร่วงหล่น ลูกบิดหยกบนลำคอเปล่งประกาย
แวววาว นางมาคืนนี้ ก็ไม่คิดจะมีชีวิตกลับไปอยู่แล้ว

หลิชูชูฉีกผ้าขึ้นหนึ่งจากชุดคลุมสีนิลของชายหนุ่ม ปิดตาตนเองไว้
เมื่อมองไม่เห็นสีหน้าเยียบเย็นดูจองค์เทพของเขา ย่อมไม่หวาดกลัว
และจะไม่หยุด

เบื้องหน้ามีดสนิท นางทำใจกล้า ลูบเนตรขมขมของเขา

เหมือนเช่นในความฝัน ผิวของเขาเย็นหน้อยๆ เหมือนปกคลุมด้วย
ไอหมอกของซังซิงที่บริสุทธิ์ไม่เจือปนโลกิยะ นิ้วมือนางเลื่อนลงข้างล่าง
และหยุดตรงริมฝีปากเขา

นางประคองใบหน้าเขาอย่างขลาดกลัว ตัวแทบสิ้นขณะจุมพิต
ริมฝีปากของชายหนุ่ม

ริมฝีปากของสองคนสัมผัสกัน ความรู้สึกถูกขยายใหญ่ไม่สิ้นสุด
ในความมืด นางไม่รู้ว่าตอนนี้ตนเองเป็นอย่างไรในสายตาเขา บางทีอาจจะ
ต้อยต่ำอย่างยิ่ง ร่างของหญิงสาวสิ้นระริก ประหม่าจนนิ้วเท้าม้วนงอ

เข้าด้วยกัน

ผิวกายของนางเป็นสีชมพูระเรื่อ เขาต้องคิดว่านางหน้าไม่อายุมากแน่ๆ
ทว่านับตั้งแต่วันที่องค์หญิงน้อยเฝ้าหอยช่วยชีวิตเขา นางก็ไม่เหลือ
อะไรแล้ว

ชายหนุ่มแน่นิ่งไม่ขยับ ลมหายใจสับสนเล็กน้อย

หลีสู่ซู่กำลังคิดในใจว่าคนสุขุมเยือกเย็นอย่างเขา ยามนี้ลมหายใจ
ยังปั่นป่วน คงจะโมโหมากเป็นแน่ โมโหจนหลังจากคำคืบนี้ไปจะต้องฆ่านาง
รอให้เทียนฮวนฟื้นขึ้นมา เขาย่อมสามารถอยู่กับเทียนฮวนได้โดยไม่ต้อง
มีภาระใดๆ

เทียนฮวนมิใช่ตน ไม่มีทางโง่งมเหมือนอย่างตอนที่บีบบังคับให้ช้ำ
ทั้งไม่มีทางอเนกอนาถเหมือนอย่างตน นางจะต้องเป็นนายหญิงที่ผู้คน
ทั่วทั้งซ่งซิงยกย่องเทิดทูน

หลีสู่ซู่ขบกัดเขาเบาๆ อย่างสิ้นหวังและว้าวุ่นใจ จากริมฝีปาก ขบเม้ม
ไปจนถึงลูกกระเดือก ริมฝีปากของหญิงเยี้ยให้ความรู้สึกเย็น เหมือนเช่น
หัวใจของเขา

นางกระซิบเสียงค่อยข้างหูเขา "ช้ำเกลียดท่าน ช้ำเกลียดท่านยิ่งนัก"
ทว่าน้ำเสียงแฉ่งอนของหญิงสาวกลับเจือความคาดหวังที่ตัวนางเอง
ก็ไม่ตระหนักอยู่หลายส่วน นางพูดว่า 'เกลียด' เขา ขณะเดียวกันก็จุมพิตเขา
อย่างเงอะงะไปด้วย

จุมพิตของนางมีรสหวาน ทั้งยังเต็มไปด้วยความระมัดระวัง ด้วย
เกรงว่าจะทำให้เขาบาดเจ็บ

เขาเป็นเงินจวินของซ่งซิง ทั้งยังเป็นผู้พิทักษ์ของแดนเซียนนิกิศนุรพา
ทุกคนต่างคิดว่าเขาควรจะมีแข็งแกร่งไร้เทียมทาน มีเพียงหญิงสาวที่รักใคร่

บุชายเขาเท่านั้นที่เห็นเขาเป็นของล้ำค่าที่ต้องเก็บถนอมไว้

ลมหายใจของทั้งสองสอดประสานขณะเอนกายลงบนเตียง

ผ้าไหมสีดำปิดดวงตาทั้งสองข้างของนาง นางตัดสินใจสำรวจลงไปยังข้างล่างต่อ ยามแตะถูกอุณหภูมิร้อนผ่าว หลีซู่ซู่สะดุ้งโหยง ซ้อมือนางถูกมือหนึ่งคว้าจับไว้อย่างผิดผี

"ไสหัวออกไป!" เขาเอ่ยเสียงแหบพร่า

คลื่นโทสะโถมถั่ง พาให้ไอหมอกในซึ้งซิงข้างนอกปั่นป่วนไปด้วย

นางไม่รู้สู้ประสีประสา เดิมที่น้ำตาเปือกหางตาไปแล้ว ยามนี้ก็จะอะไรขึ้นได้ กลับหัวเราะเบาๆ อย่างห้ามไม่อยู่ "หมิงเยี่ย ท่านไม่ได้รังเกียจข้าถึงเพียงนั้นกระมัง"

หมิงเยี่ยตอบเสียงเย็น "ไข่มุกชมพู่จะไร้ประโยชน์ในอีกไม่ถึงครึ่งชั่วยามถึงเวลาข้าจะฆ่าเจ้าด้วยมือของข้าเอง"

นางมิได้โกรธ กลับหมุนศีรษะเล็บบนหัวไหล่เขาอย่างเบิกบานใจ

"ได้ตายด้วยมือของท่านก็ไม่เลวทีเดียว แต่ว่าหมิงเยี่ย ข้ากลัวเจ็บ ท่านอย่าใช้ตรีศูลฆ่าข้านะ และอย่าใช้อัดคีแท้เผาข้าด้วย แม้จะเคยได้ยินมาว่าหอยเผาในโลกมนุษย์รศชาติไม่เลวก็ตาม ดีที่สุดคืออย่าทำให้เปลือกหอยของข้าแตก ชาวเผ่าหอยเมื่อเปลือกแตก จะเจ็บปวดยิ่งกว่ามนุษย์กระดูกแตกเสียอีก"

คนผู้นั้นเงยบังัน

"หากท่านไม่พูด ข้าจะถือว่าท่านรับปากแล้ว"

เพิ่งจะพูดจบ เสียงเคลื่อนไหวก็ดังมาจากข้างนอก สาวใช้เขียนเอ่ยว่า "เรียนเงินจิวิน สระหยกมีความผิดปกติ"

หลีซู่ซู่รีบปิดปากหมิงเยี่ยไว้ สาวใช้เขียนไม่ได้รับคำตอบจึงมิกล้ำ

นุ่มบ่ามเข้าไป และได้แต่เดินจากไป

รอจนนางจากไปแล้ว หลีชูชูถึงได้โล่งอก นางแนบหูกับแผงอกของ หมิงเยี่ย รู้สึกอย่างชัดเจนว่าตอนสาวใช้เขียนอ่อยคำว่า 'สระหยก' หัวใจเขาเต้นเร็วขึ้นมาก

หลีชูชูพึมพำ "เทียนฮวนจะฟินแล้ว"

นางแก้ผ้าที่ปิดตาออก จังหวะที่หมิงเยี่ยคิดว่านางจะจากไป นางกลับโน้มตัวลงกะทันหันและจุมพิตริมฝีปากเขา

เรือนร่างขององค์หญิงเผ่าหอยนุ่มนิ่มไปหมด นางไม่มีอาการติดกาย นิ้วมือเรียวยาวขาวกระจ่างแทรกเข้ามาในเกศาเขา จุมพิตเขาอย่างไม่ลดละ

ในที่สุดนิ้วมือเขาก็ขยับได้ บีบไหล่นางแน่นทำให้ไหล่นางเกิดรอยช้ำ สีเขียวม่วงในพริบตา "ไร้ยางอายุสิ้นดี!"

นางหัวเราะเบาๆ ชุกโบหน้าเล็กกับชอกคอเขา

เขาออกแรงที่มือ ได้ยินเสียงกระดูกเคลื่อน นางครางเสียงเบา ขบกัดลำคอเขา แต่นางมีอาจแข็งใจออกแรง ได้แต่ขบเม้มเบาๆ เท่านั้น รักถนอมเขา เคารพยกย่องเขา แต่ก็ทำได้เพียงเข้าใกล้เขาอย่างน่าเวทนา

น้ำตาของนางหยดลงบนเส้นผมของเขา เขามองไม่เห็น

เวลาสั้นๆ แค่นี้ก็ช่วยยามที่อยู่ร่วมกัน นางต้องแลกด้วยไข่มุกชมพู ที่บ่มเพาะขึ้นมาอย่างพิถีพิถันเป็นเวลาร้อยปี กับกระดูกสะบักที่แตกไปครึ่งหนึ่ง

หลีชูชูลุกจากเตียง ผ้าเท้าของนางเปลือยเปล่า ก้าวข้ามร่างกายเขาไป จังหวะที่หันกลับมา ผ้าไหมเงือกสีขาวแปรเปลี่ยนเป็นชุดกระโปรงที่

สวมอยู่บนร่างนางเรียบร้อยแล้ว

กระพรวนที่ซ้อเท้าส่งเสียง นางกอดเปลือกหอย อมยิ้มกำซบอย่างอ่อนโยน "หมิงเยี่ย เข้าไปแล้ว พรุ่งนี้ตอนนำทัพออกรบ ท่านต้องระวังตัวด้วยนะ"

ก่อนจากไปนางยังจำได้ว่าเขาเคร่งครัดกฎธรรมเนียม จึงตั้งใจสวมรองเท้าให้ดี

นางเหยียบชุดกระโปรงสีทองตัวนั้น "ท่านอย่าตำหนิข้าที่ไม่ใส่ชุดนี้เลย นี่เป็นขนาดของเทียนฮวน พอข้าสวมใส่ เดิมทีก็ใหญ่เกินไป"

ซึ่งซึ่งไม่มีใครสนใจนาง แล้วจะมีคนตั้งใจตัดเสื้อผ้าให้นางโดยเฉพาะได้อย่างไร

ภูตหอยน้อยเดินห่างออกไปทุกที ก่อนจะหายลับไปในไอหมอกสีขาว

หมิงเยี่ยหลับตาลง เนิ่นนานผ่านไปเขาก็ลืมตาขึ้น เซ็ดริมฝีปากแรงๆ

เขาลุกจากเตียง สวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย มีใจอยากไปสั่งสอนองค์หญิงเผ่าหอยที่ไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำผู้นั้น ทว่าสระหยกมีประกายแสงเจิดจ้า เขามุ่นหัวคิ้ว สูดทำยมุ่งหน้าไปยังสระหยก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3PJpSgm>